

ביד"ס 64/24

בית הדין למשמעת

בפני: ראש הרכב – השופט – סגן ניצב ניסים כחלון
השופט – סגן ניצב מאיר פולבר
השופטת – עו"ד שולמית קדם

המפקח הכללי
באמצעות מחלקת משמעת
נגד
הנאשם: רס"ל (לשעבר) מג"ד עתאמלה
באמצעות בא כוחו – עוה"ד ליאור חיימוביץ'

גזר-דין

כללי

נגד הנאשם, סייר בתחנת משטרה, הוגש כתב אישום המייחס לו שלוש עבירות של התנהגות שאינה הולמת שוטר או שיש בה כדי לפגוע בתדמית המשטרה, עבירה לפי סעיף 3 לתוספת הראשונה לחוק המשטרה התשס"ו – 2006 (להלן: "התוספת").

ביום 09.08.2025 הגיעו הצדדים להסדר טיעון שבמסגרתו הודה הנאשם בכתב האישום מתוקן והורשע בעבירות שיוחסו לו. התביעה ביקשה להטיל על הנאשם עונש של נזיפה חמורה וקנס בסך 5,000 ₪. ההגנה ביקשה להסתפק בעונש של נזיפה חמורה וקנס מתון.

לאחר שמיעת הטיעונים ודבר הנאשם החלטנו להטיל עליו את העונשים הבאים:

- נזיפה חמורה.
- קנס בסך 4,000 ₪ שישולם ב-8 תשלומים חודשיים שווים ורצופים.

בהסכמת הצדדים, סוכם כי נימוקי גזה"ד יינתנו בנפרד ויישלחו לצדדים. להלן גזר הדין המלא.

מעובדות כתב האישום המתוקן בו הודה והורשע הנאשם עולה כדלהלן:

חלק כללי:

1. במועדים הרלוונטיים לכתב האישום, שירת הנאשם, יליד 1995, כסייר בתחנת אריאל (להלן: "התחנה").
2. במסגרת תפקידו, שימש הנאשם כרכז מתנדבים, וככזה היה אחראי לתדרך את המתנדבים בנוגע למשימות הסיור ולחלק אותם לניידות.

אישום מס' 1

העובדות:

1. במועדים הרלוונטיים, שימשה ט.ב, ילידת 2000, כמתנדבת בתחנה (להלן: "ט").
2. במסגרת התנדבותה של ט', ביום 2.11.23 הגיעה לתחנה למשמרת בוקר. במעמד זה, ביקשה ט' מהנאשם שישבץ אותה בצוות שיוצא לשטח ובניידת מובילה, והנאשם ציוות אותה יחד עמו בניידת המובילה.
3. לקראת סיום המשמרת, בעודם בגפם בניידת, אמר הנאשם ל-ט' שעדיף שהם לא יחזרו לתחנה בשלב זה כי יש חילופי משמרות ושהם יחכו שתסיים המשמרת, תוך שהנאשם הציע שבמשך זמן זה, הם ילכו לשבת איפשהו.
4. הנאשם נסע לחורשה הנמצאת בסמוך לאוניברסיטת אריאל, ועצר את הניידת, ושם סיפר ל-ט' על אירוע אישי טראומתי וקשה בילדותו, אשר התרחש באחת החורשות. בסיום השיחה, ט' הציעה לנאשם שישתף את אשתו באירוע.
5. בסיום השיחה, הנאשם ביקש מ-ט' חיבוק, היא הסכימה והשניים התחבקו.
6. בשלב זה, הנאשם ו-ט' עשו דרכם חזרה לתחנה בניידת. במהלך הנסיעה, הנאשם הושיט את ידו לעברה של ט', והיא בלית ברירה לחצה אותה והרפתה.
7. לאחר שנפרדו ובחלוף כעשר דקות לאחר סיום המשמרת, התנהלה בין הנאשם לבין ט' התכתובת הבאה:

נאשם: "תודה".

ט': "באהבה נסיך תמיד פה".

נאשם: "הגעת הביתה כבר?"

ט': בדיוק השניה נכנסתי.

נאשם: יופי. אגב אין לי בעיה"

ט': "אין לך בעיה מה?"

נאשם: "מה שאמרת בצהריים".

ט': "כבר שכחתי. מה אמרתי?"

נאשם: "אני ארשום לך את זה בתמונה חד פעמית"

בשלב זה שלח הנאשם ל-ט' תמונה חד פעמית ובה כתוב: "שתזייני אותי" וכן שלח סמלון מגלגל עיניים.

ט': "אוי ואבוי לך!"

נאשם: "למה"

ט': "מגיד אתה נשוי כפרה".

נאשם: "חחח נו ו".

ט': "אתה יודע שזה לא מה שאני מחפשת".

נאשם: "ברור לי".

בשלב זה שלח הנאשם ל-ט' תמונה חד פעמית ובה כתוב שהיה רוצה שתבצע בו אקט אינטימי. בתגובה, שלחה ט' סמלונים מובכים. כעבור דקה, הנאשם שלח ל-ט' תמונה חד פעמית ובה כתוב ש-ט' גורמת לו לרטטים בגוף.

ט': "מגיד די, אתה מגזים"

נאשם: "טוב סליחה חיים שלי"

בשלב זה, שלח הנאשם סמיילי שותק, ותמונה חד פעמית ובה כתוב שהוא מצטער מאוד, אבל ט' גורמת לו להרגיש דברים שגורמים לו לרטטים בגוף ושהוא לא מצליח לשלוט בעצמו.

ט': "יש גבול לכל דבר".

נאשם: "בסדר צודקת אמרתי מצטער לא היה שום כוונה לעצבן סליחה".

8. במעשיו המתוארים לעיל, בכך שהנאשם במהלך משמרת נסע עם ט' לחורשה, שם ניהל עמה שיח בנושאים אישיים כשבסיומו ביקש ממנה חיבוק, וכן במהלך הנסיעה לניידת הושיט לה את ידו, ובכך ששלח לט' הצעות בעלות אופי אינטימי, כל זאת תוך ששוררים בין השניים יחסי מרות במהלך המשמרת, התנהג הנאשם באופן שאינו הולם שוטר או שיש בו כדי לפגוע בתדמית המשטרה.

אישום מס' 2

א. העובדות:

1. במועד הרלוונטי לכתב האישום שימשה ר.ג, ילידת 1996 (להלן: "ר'") כמתנדבת חדשה בתחנה כאשר התנדבותה נעשתה במסגרת חובותיה לתואר האקדמי. ר' שובצה למשמרות משותפות עם הנאשם, ובין השניים שררו יחסי מרות במהלך המשמרת.

2. בתאריך 28.11.23 הנאשם ו-ר' התכתבו ובתוך כך ר' כתבה שמצב רוחה לא טוב לאחר שעדיכנה את הנאשם כי היא נפרדה מבן זוגה, הנאשם ביקש לשאול לשלומה, רצה לשוחח עמה והציע לה להיפגש מחוץ למשמרת. בתגובה, ר' כתבה לנאשם שהיא לא במצב לשוחח בטלפון ושהיא צריכה זמן להירגע.

3. או אז, בשעה 19:20 הנאשם שלח לה סרטון קצר לצפיה חד פעמית, בו הנאשם מוסרט כשהוא לבוש בחלוק רחצה כחול ומחייך מול המראה, וכתב לה: "אולי החיוך יעשה לך טוב למרות שאני גמור אבל מאחל לך שתחייכי".
4. במענה לסרטון, שלחה ר' לנאשם הודעה ובה כתבה: "בטח שעשה טוב תודה רבה".
5. או אז, שלח הנאשם ל-ר' סרטון קצר לצפיה חד פעמית, בו הוא מוסרט כשהוא מנגב את שיערו והמתלוננת בתגובה השיבה:
- "ורק אגיד, אם בעלי היה שולח סרטונים בחלוק לידידה שלו הוא היה מת, ברור שזה מכוונה טובה אבל זה קצת מעמיד במצב לא נעים, מקווה שתבין למה אני מתכוונת".
6. במעשיו המתוארים לעיל, בכך שהנאשם הציע לר' להיפגש מחוץ למשמרת ואף שלח אליה סרטון לצפיה חד פעמית, בו הוא לבוש בחלוק רחצה, תוך ששוררים ביניהם יחסי מרות במהלך משמרות, התנהג הנאשם באופן שאינו הולם שוטר או שיש בו כדי לפגוע בתדמית המשטרה.

אישום מס' 3

א. העובדות:

1. ביום 21.4.24 עבד הנאשם עם חיילת צה"ל במילואים ג.י ילידת 2002 (להלן: "ג"), במשימת שילוב זרועות.
2. במהלך המשמרת, בשעות הצהריים, הגיעו הנאשם ו-ג' לנקודת הבקעה במועצה האזורית ערבות הירדן.
3. ג' הורידה את הווסט שנשאה, והודיעה לנאשם שהיא נכנסת לשירותים, כאשר בשלב זה הנאשם עמד בסמוך לדלת השירותים ושוחח בטלפון.
4. מספר שניות לאחר ש-ג' נכנסה לשירותים, הנאשם הלך בעקבותיה, ניגש לחלון השירותים וכיוון אליה את מכשירו הנייד מבעד לחלון. לאחר שהמתלוננת הבחינה בידו של הנאשם, צעקה "מי זה?", או אז ברח הנאשם במהירות מהמקום ונעמד בסמוך לניידת, פתח את תא המטען והשתהה מולו וזאת שעה ש-ג' יצאה בבהלה מהשירותים.
5. במעשהו המתואר לעיל, בכך שהנאשם כיוון את מכשירו הנייד למתלוננת מבעד לחלון השירותים, התנהג הנאשם באופן שאינו הולם שוטר או שיש בו כדי לפגוע בתדמית המשטרה.

לאור הודאתו באמור לעיל, הורשע הנאשם בשלוש עבירות לפי סעיף 3 לתוספת הראשונה לחוק המשטרה תשס"ו – 2006, התנהגות שאינה הולמת שוטר או שיש בה כדי לפגוע בתדמית המשטרה.

טיעוני התביעה וראיותיה לעונש

התובעת הגישה גיליון עבר משמעותי, שלוש הערכות תקופתיות אחרונות וסימולציה שכרית. התביעה טענה שהנאשם הודה והורשע ביחס לאמירות כלפי שתי מתנדבות וחיילת מילואים שהיו תחת מרותו ובאירוע של הצבת טלפון נייד בחלון שירותים. החומרה במעשיו של הנאשם באה לידי ביטוי בכך שמדובר בשלוש מתלוננות שונות, בפער הזמנים בין האישומים, עובדה המעידה שאין מדובר במעידה חד פעמית או באירוע שהתפרש כשגגה, בפער הגילאים בין המתלוננות לבין הנאשם וביחסי המרות. הנאשם שירת כרכז מתנדבים ושתיים מהמתלוננות שירתו כמתנדבות בתחנה. התנהלותו מלמדת על שיטתיות. הנאשם יצר סביבת עבודה מטרידה כלפי המתלוננות תוך שאמר להן אמירות בוטות ושלח להן תמונות בעלות גוון מיני. התנהגות הנאשם פוגעת בתדמית המשטרה ובאמון הציבור בה, אחת המתלוננות הינה סטודנטית שבמסגרת לימודיה התנדבה בארגון לצורך שיתוף פעולה בין המשטרה לאוניברסיטה כדי לחזק את האמון הציבורי במשטרה. יש לתת את הדעת על מוגנות הנדרשת לכלל המשרתים והמשרתות בארגון, מדובר באחריות של הארגון לכך, על הארגון לפעול בנחישות לצורך שמירה על סביבת עבודה מחייבת ובטוחה ואחת הדרכים לכך היא על ידי הטלת ענישה משמעותית גם כלפי מי שחדל להיות שוטר.

לקולא ציינה התובעת את העובדה שהנאשם נטל אחריות למעשיו, את העובדה שהנאשם לא משרת בארגון עוד, את הערכותיו התקופתיות והעדר עבר משמעותי.

בנסיבות אילו, ביקשה התביעה להטיל על הנאשם ענישה של נזיפה חמורה וקנס בסך 5,000 ₪.

טיעוני ההגנה וראיותיה לעונש

בראשית דבריה ציינה ההגנה שכתב האישום תוקן גם משיקולים של ראיות, העבירה המרכזית של הטרדה מינית נמחקה. באישום השלישי אין יחסי מרות ולא היתה כל הכירות בין הנאשם למתלוננת, מדובר בעבירה רגעית. הנאשם לקח אחריות והתפטר מן החייל, ויש לכך משמעויות כלכליות רבות, הוא לא זכאי לפיצוי פיטורין, לא לדמי אבטלה. הנאשם רצה לפתוח חלק חדש בחייו. באותו התקופה הנאשם טופל אצל קצינת מע"ן לאור אירועים שחוה בעקבות ה-7.10, הוא סייע בעיר שדרות, במשימות רבות, לרבות פינוי גופות, זיהוי ואיתור.

הערכותיו התקופתיות של הנאשם הן מצוינות, היה לו אופק חיובי לגבי עתידו בארגון. הנאשם כיום עובד בחברת איתורן כאוכף שטח. ההגנה סבורה שעתירת התביעה לקנס הינה לא מידתית ואף אם היה מורד בדרגה למספר חודשים הפגיעה השכרית היתה כמה מאות שקלים.

ההגנה הגישה לבית הדין אסופה של מכתבי הערכה והוקרה בנוגע לתפקודו של הנאשם ממהלך שנות שירותו.

ההגנה הפנתה לתיקי ביד"מ 44/21, 30/22, 33/23, 58/24, 21/24.

מכל האמור ביקשה ההגנה מבית הדין לגזור על הנאשם עונש של נזיפה חמורה וקנס מתון.

דבר הנאשם

הנאשם מסר שהוא מתנצל בפני המתלוננות, מביע חרטה ולוקח אחריות מלאה על מעשיו שאינם הולמים אותו ולא את הארגון שבו שירת ולכן בחר להתפטר. היום הוא במקום אחר, הוא התחתן, נולדה לו ילדה. לבסוף ביקש הנאשם מבית הדין להתחשב בגובה הקנס.

דיון והכרעה

הנאשם, רכז מתנדבים בתחנת משטרה, משבץ מתנדבת בתחנה עימו למשמרת, במהלך המשמרת הוא נוסע עימה לחורשה, מנהל עימה שיח בנושאים אישיים, מבקש להתחבק עימה, לאחר מכן שולח לה הצעות בעלות אופי מיני בטלפון והכל כשבין השניים שוררים יחסי מרות. כחודש ימים לאחר מכן, מתנדבת אחרת בתחנה, מתנדבת שבמסגרת חובותיה לתואר אקדמי מתנדבת בתחנה, לאחר שהיא משתפת את הנאשם שנפרדה מבן זוגה, שולח לה הנאשם, שני סרטונים חד פעמיים כשהוא לבוש בחלוק. כחצי שנה לאחר מכן, עת שעבד במשמרת ביחד עם חיילת צה"ל, בעת שהחיילת נכנסה לשירותים, הנאשם הלך בעקבותיה, ניגש לחלון השירותים וכוון אליה את מכשירו הנייד מבעד לחלון. לאחר שהחיילת צעקה מי זה, ברח הנאשם מהמקום ועמד ליד הניידת. מעשיו של הנאשם פוגעים בחוסנו המוסרי של כלל הארגון, בתדמיתו וגוררים פגיעה קשה באמון הציבור בו. מדובר באירועים חמורים מאוד בהם התנהג הנאשם בצורה שאינה הולמת שוטר ושיש בה לפגוע בתדמית המשטרה. הנאשם חרג מכל נורמה חוקית, מוסרית, התנהגותית, וערכית הנהוגה בארגון.

מדובר במקרה של חצייה ברורה של המגעים המותרים בין שוטר למתנדבת או חיילת המשרתות עימו באותה הניידת, במהלך ביצוע תפקידו ואף לאחר מכן. מדובר בכשל בסיסי באשר להבנת ההתנהגות ההולמת שוטר ואשר יש בו גם כדי לפגוע בתדמית המשטרה.

חומרה נוספת במעשי הנאשם אנו מוצאים בעובדה שהנאשם ביצע את מעשיו על פני כחצי שנה, בשלושה מועדים שונים ובכך אנו רואים כדפוס פעולה, ולא כהתנהגות חד פעמית.

כידוע, קבעה ההלכה הפסוקה שתכליתו הדין המשמעתי כפולה. מחד גיסא, הגנה על הארגון, על תפקודו ומניעת פגיעה בתדמיתו ובאמון הציבור בו, ומאידך גיסא – הרתעת הרבים.

נקבע, שבבוא בית הדין להטיל אמצעי משמעת, מחובתו לבחון בין היתר האם יש באמצעי המשמעת שיטיל, כדי ליצור הרתעה מספקת בקרב השוטרים. כן מצווה בית הדין לבחון, האם די באמצעי המשמעת האמורים כדי להשיב על כנו את אמון הציבור בארגון, אמון שהוא נשמת אפו ותנאי הכרחי לתפקודו. במקרה שבפנינו מצאנו שעונש של נזיפה חמורה וקנס בסך 4,000 ₪ יש בו בכדי ליצור את ההרתעה המספקת לאור מכלול נסיבות האירוע, כפי שפורטו על ידינו. אנו סבורים שקנס בגובה כמה מאות שקלים, כפי שביקשה ההגנה להטיל על הנאשם, אינו יכול ליצור את ההרתעה

המספקת, גם אם התפטר הנאשם מן החייל. בנוגע לגובה הקנס, עיינו באסופת הפסיקה אותה הגישה ההגנה ואין אנו סבורים שהטלת קנס בגובה של כמה מאות שקלים הולמים את מעשי הנאשם בתיק שבפנינו.

זכותה של כל מתנדבת במשטרה או חיילת צה"ל מתגברת, שמשרתת ביחד עם שוטר, בניידת בסיוור משותף, שתהא שקטה ובטוחה, שתרגיש שהיא מצויה בסביבת עבודה ראויה והולמת, נקיה מכל מעשי פגיעה או השפלה. בית דין זה עמד לא פעם על החומרה הרבה שבה יש לראות כל פגיעה בכבודן של מתנדבות או חיילות מצד אנשי משטרה המשרתים עמן ועל החשיבות הרבה הנובעת לשמירה על שלומן ועל יצירת סביבת עבודה ראויה והולמת, נקייה מכל שיח פסול, בלתי הולם, ומעשי פסול כמו לכוון מכשיר נייד לתוך תא שירותים בה נמצאת חיילת או מתנדבת.

בתיק ביד"מ 70/93 נקבע :

"סוג ההתנהגות המותר לכל הציבור אינו מותר לשוטר. השוטר אינו רשאי להתנהג באופן שיש בו לגרום נזק ולהפריע לתיפקודו ולתדמיתו כאוכף החוק ולפגוע באימון שהציבור רוחש לו... זוהי דרישה של רמת ציפיות המיוחדת אך ורק למי שנמנה על המסגרת הארגונית הקרויה 'משטרה'. גישה זו תובעת משוטר לעמוד באמות מידה מיוחדות של התנהגות שאינן מתבקשות ממי שאינו שייך למסגרת המשטרתית. זהו מצב מיוחד בו החברה דורשת מידת אמון מיוחדת, תכונות של יושר והגינות, ורגישות יתר לנורמות מוסריות ממי שנמנה על מסגרת זו".

בצד הדגשת החומרה במעשי הנאשם, מצווים אנו לשים על כפות המאזניים את השיקולים הפועלים לטובת המתקת דינו של הנאשם. בראש ובראשונה יש לזקוף לזכות הנאשם את לקיחת האחריות על מעשיו, הודייתו בהזדמנות הראשונה, התפטרותו מן החייל וכלה בדבריו הכנים בפנינו המעידים על חרטה והפנמה.

איננו מתעלמים מטיב שירותו של הנאשם. לנאשם אין עבר משמעותי כלל. מעיון בהערכותיו התקופתיות של הנאשם עולה כי בשנת 2021 הוערך בציון "תפקוד גבוה בהרבה מהדרישות 2", בשנת 2022 הוערך בציון 6.667 ואף נבחר כבולט לחיוב על ידי מפקדיו. אסופת תעודות הוקרה והערכה ביחס לנאשם מעידות אף הן על טיב שירותו של הנאשם.

סוף דבר

מכל האמור באנו כלל דעה כי העונשים הראויים במקרה זה הם :

- **נזיפה חמורה.**
- **קנס בסך 4,000 ₪ שישולם ב-8 תשלומים חודשיים שווים ורצופים.**

ניתן היום, ח' באלול תשפ"ה, 01 בספטמבר 2025, בלשכה.

זכות ערעור תוך 45 יום.

המזכירות תשלח עותק מגזר הדין לצדדים.

שופט _____ ראש ההרכב _____ שופטת _____
סניץ מאיר פולבר סניץ ניסים כחלון עו"ד שולמית קדם

בית הדין למשמעת

תיק ביד"ם 8/25

בפני: השופט סגן ניצב ניסים כחלון

המפקח הכללי

באמצעות מחלקת משמעת

נגד

הנאשם: [REDACTED]

באמצעות בא כוחו – עו"ד עמיר ברטל

נימוקי גזר – דין

כללי

נגד הנאשם, רמת"ל מרחב, הוגש כתב אישום בעבירה של הפעלת כלי ירייה, שלא במידת הזהירות הנדרשת או בניגוד לפקודות המשטרה, עבירה לפי סעיף 13 לתוספת הראשונה לחוק המשטרה התשס"ו – 2006.

ביום 28.07.2025 הודה הנאשם, בכתב האישום והורשע בעבירה שיוחסה לו. הצדדים עתרו במשותף להטיל על הנאשם עונש של נזיפה חמורה.

לאחר שמיעת הטיעונים החלטתי לקבל את עתירתם המשותפת של הצדדים לעונש ולהטיל על הנאשם את העונש הבא:
- נזיפה חמורה.

בהסכמת הצדדים, נימוקי גזה"ד יינתנו בנפרד וישלחו לצדדים. להלן גזר הדין המלא.

מעובדות כתב האישום בו הודה והורשע הנאשם עולה כדלהלן:

א. חלק כללי

1. במועד הרלוונטי לכתב האישום, שירת הנאשם כרמת"ל [REDACTED], והחל מיום 7/10/23 התבקש לטפל כנע"ת בנושא הנשקיה, וזאת לאור הצורך שנוצר עם פרוץ מלחמת "חרבות ברזל" ובהיעדר נשק מרחבי לזמן ממושך.
2. סעיף 3(א) לפה"מ 15.05.01 "הטיפול בנשק קל בשימוש שוטף" קובע: "בעת מסירתו ובעת קבלתו של כלי נשק ולפני ביצוע כל טיפול בו, חובה לבדוק ולוודא הן באמצעות מבט והן במישוש פיזי, שאינו טעון ושאינו כדור בבית הבליעה שלו. הבדיקה תיעשה באופן ובמקום שלא יסכנו בני אדם בעמדת פריקה ובהיעדרה אל מול חומת מפגע, כמפורט בנהלי את"ל".

3. סעיף 4(א) לפה"מ 15.05.09 "נשיאת נשק משטרתי על-ידי שוטר ואבטחתו" קובע כי שוטר המקבל לידי נשק משטרתי ינקוט, בכל עת, את מרב האמצעים למניעת סכנה לחייו או לשלמות גופו של אדם.
4. נוהל סמפכ"ל 01.01.07 "נוהל בטיחות בנשק במשטרת ישראל", מגדיר את כללי הבטיחות לשימוש בנשק וקובע, בין היתר, כי פריקת כלי ירייה תבוצע מול עמדת פריקה תקנית (פרק ג', סעיף 4 לנוהל), תוך הימנעות מוחלטת מהסחות דעת מכל סוג (פרק ג', סעיף 6 (ה) לנוהל); הוצאת מחסנית מהנשק - הכנסת אצבע לתוך בית המחסנית לוודא שהוצאה (פרק ג', סעיף 7 (ג)); הפניית מבט דרך בית הפליטה אל בית המחסנית, בית הבליעה והנוקר כדי לוודא במבט שאין כדור או מחסנית (פרק ג', סעיף 7 (ה) לנוהל).

העובדות:

1. ביום 13.11.2023, סמוך לשעה 14:30, במשרד הנשקייה [REDACTED], מסרה פקד ע.ג.ח. (להלן: "הקצינה ע") אקדח מסוג יריחו (להלן: "האקדח") אשר היה טעון עם מחסנית, וכן מחסנית נוספת, לידי הנאשם במטרה להזדכות על האקדח, וזאת מבלי שביצעה פריקה בטרם מסירת האקדח לידי הנאשם.
2. באותן הנסיבות, הנאשם נטל את האקדח לידי והקצינה ע. יצאה מן המשרד.
3. באותן הנסיבות, ביצע הנאשם פריקה לאקדח במשרד הנשקייה בכך שדרך את הנשק מבלי לוודא באמצעות מישוש פיזי ובאמצעות מבט את הוצאת המחסנית, כיוון את האקדח מתחת לשולחן לעבר רצפת הנשקייה ולאחר מכן לחץ על ההדק. כתוצאה מכך, נורה כדור שפגע ברצפת הנשקייה.
4. במעשיו המתוארים, בכך שהנאשם פרק את הנשק במשרד הנשקייה ולא בעמדת פריקה תקנית, לא נקט את מרב האמצעים למניעת סכנה לחייו או לשלמות גופו של אדם כמתחייב, ולא הקפיד על ביצוע כל השלבים בעת ביצוע הפריקה, הפעיל הנאשם כלי ירייה שלא במידת הזהירות הנדרשת ובניגוד לפקודות ולנהלי משטרת ישראל.

לאור הודאתו באמור לעיל הורשע בעבירה לפי סעיף 13 לתוספת הראשונה לחוק המשטרה – תשס"ו – 2006, הפעלה של כלי ירייה שלא במידת הזהירות הנדרשת או בניגוד לפקודות משטרת ישראל.

טיעוני התביעה וראיותיה לעונש

הוגש עבר משמעותי ושלוש הערכות תקופתיות. בפתח דבריו הדגיש התובע שהנאשם פעל בניגוד לקבוע בפקודות ובנהלי המשטרה, עת שהיה אחראי על נשקייה, קיבל לידי אקדח אשר היה טעון במחסנית, ביצע פריקה לאקדח במשרד הנשקייה בכך שדרך את האקדח מבלי לוודא באמצעות מישוש פיזי ובאמצעות מבט את הוצאת המחסנית, כיוון את האקדח מתחת לשולחן לעבר רצפת הנשקייה ולחץ על ההדק. כתוצאה מהמעשה נורה כדור שפגע ברצפת הנשקייה. אירועי פליטת כדור ידועים כחמורים מעצם טבעם בשל הסיכון הטמון בהם לחיי אדם ולשלמות הגוף, נשק הוא כלי מסוכן וכל שוטר מחויב להקפיד הקפדה יתרה על ביצוע ההנחיות בהתאם לנהלים. לפיכך מתנהל

מאבק ארגוני בתופעת ההתרשלות בשימוש בכלי ירייה, מאבק שלבית הדין תפקיד מרכזי בו ביצירת הרתעה לבל יכשלו שוטרים אחרים. מצופה מכל שוטר לפעול באחריות ובמקצועיות בבואו לטפל, להחזיק ולהשתמש בנשק ובאילו כשל הנאשם.

ככלל בתיקים מעין אילו עמדת התביעה היא לענישה מחמירה באופן משמעותי מההסכמות אליהן הגיעו הצדדים בתיק זה בו קיימות נסיבות מקלות. ראשית, האירוע התרחש עם פרוץ מלחמת "חרבות ברזל", כאשר הנאשם התבקש על ידי ק' האת"ל המרחבי לטפל בכל הקשור לנשקייה, בהעדר נשק מרחבי. הנאשם ביצע את התפקיד מבלי שעבר כל הדרכה או הסמכה בנושא. שנית, הקצינה שמסרה את הנשק לנאשם, כשלה גם היא בכך שלא פרקה את הנשק קודם לכן, בניגוד לנהלים ואף נגדה ננקט צעד משמעותי.

הנאשם התגייס לחייל בשנת 2012, לזכותו יש לזקוף את הודאתו ולקחת האחריות ואת טיב שירותו החיובי כפי שמתבטא בעברו המשמעותי הנקי והערכותיו התקופתיות האחרונות. לסיכום דבריו ביקש התובע מבית הדין לאמץ את הסדר הטיעון.

טיעוני ההגנה וראיותיה לעונש

בפתח דבריו הדגיש הסנגור שהנאשם נותן את הדין על טעות שעשה בתחילת המלחמה. הנאשם בעשור השישי של חייו, וזו לו עבירת המשמעת הראשונה בשירות. מהתיק עולה שהנאשם לא עבר כל הדרכה למתן נשקים, אלא התבקש להתחיל לשבת בנשקייה, מפקדו הישיר אמר לו במפורש שהוא יבצע הפקדות ולא זיכויים של נשקים. במשך כל שירותו הנאשם לא עסק בנשקים. מספר שבועות קודם לאירוע הציע לו מפקדו לעבור לנשקייה אולם הנאשם סירב להצעה. הנאשם לא עבר כל הדרכה או הסמכה לתפקידו. הוא קיבל נשק לא פרוק מהקצינה. עוד הוסיפה ההגנה כי באותו זמן הנאשם עבד בעצימות גבוהה בתחילת המלחמה. הנאשם מצטער על התנהגותו, הוא נבהל מאוד ולא היה כל כוונת זדון במעשיו.

לסיכום דבריו ביקש הסנגור מבית הדין לאמץ את ההסדר.

דיון והכרעה

בפתח הדברים עלי לשוב ולציין את החומרה שבית דין זה מייחס להתרשלות בטיפול בנשק. אמות המידה הקפדניות בדבר זהירות הטיפול בנשק דרושות בכל עת. ישנה חשיבות רבה למודעות לכללים הדרושים לפריקה של נשק וניתן היה לצפות משוטר מנוסה המשרת בחיל שמודעות זו תלווה אותו. שוב ושוב מודגשת חשיבות ההקפדה האמורה על רקע הסיכונים הרבים הצפויים באשר לפגיעה החמורה שעלולה להיגרם לאדם ולרכוש בשל סטייה מנורמת הזהירות המצופה, כפי שהתרחש במקרה שבפני שהכדור פגע ברצפת הנשקייה.

בית דין זה ציין בעבר את חומרת הדברים (ביד"ם 38/18):

"לדאבון הלב מובאים בפני בית דין זה שוב ושוב מקרים מצערים של עבירות בנשק היוצרים ומגבירים את הסכנה לפרט ואת הסיכונים לרבים. שוב ושוב מדובר בשוטרים שפועלים בהיסח הדעת, בחוסר שימת-לב של רגע. איש מהם איננו פועל בכוונה. הם טובים ואף מצטיינים אך ברגע האמת, ברגע של חולשת הדעת ולעיתים גם חולשת הגוף, מתרשלים בחובת השמירה של הכלי המסוכן ונכנעים לתכונות ולחולשות שהן אנושיות (ר' ביד"ם 42/15). אך אלה הרגעים אליהם מכוונים דיני המשמעת בכלל וסרגלי הענישה בפרט, עת מנסים הם לתרום להעלאת רף הדריכות הנדרשת מכל חייל ומכל שוטר ומכל מאבטח בכל רגע נתון שהוא נושא עימו נשק או בטרם מפקיד אותו בידי אדם למשמורת או מניח אותו במקום כלשהו, ולו לשנייה אחת. עבירת המשמעת לפי פרט 13 לתוספת הראשונה של חוק המשטרה, מלווה את בית הדין הזה משחר הקמתו כְּעָה חולה ששוב ושוב מביאה לפתחו מקרים מצערים וחמורים בהקשר זה. דרושה אמת מידה המחמירה עם עברייני-הרשלנות כדי לכוון ולקדם נורמה כלל-ארגונית, עקבית וקפדנית המבטיחה שמירה על כללי בטיחות-הנשק גם ברגעי חולשה ודריכות משמעתית גבוהה בכל הנוגע לכלי נשק כדי למנוע את הסיכונים האדירים שצפויים לחיי אדם במקרים של הפעלה לא נכונה או של אובדן וגניבה של כלי נשק. על כן, סרגל הענישה חייב להיות מחמיר כדי לשקף – ולו במעט – את המאמץ הנדרש מבית דין זה, בצד המאמץ של יחידות אחרות של הארגון, כדי להביא למיגור, או למצער, לצמצום ניכר של כשלי שוטרים בנוגע לכלי נשק."

לא בכדי נקבעו נהלים ופקודות מפורטים במשטרת ישראל באשר לאופן נשיאתו, הפעלתו, פריקתו ואופן הטיפול בכלי הנשק. על אלו יש להקפיד הקפדה יתרה, בדווקנות וללא פשרות כדי למנוע סיכון מיותר לחיי אדם.

אשר על כן, מתנהל מאבק ארגוני נחוש ובלתי מתפשר בתופעת ההתרשלות בשימוש בכלי נשק. לבית הדין תפקיד מרכזי במאבק זה, הן בהעברת מסרים מתאימים לכלל השוטרים והן ביצירת הרתעה לבל ייכשלו שוטרים אחרים במעשה דומה. בכך יש כדי לתרום להצלת חיי אדם ממש.

במקרה זה התרשלותו של הנאשם הינה כפולה. ראשית, לא היה מקום לקבל את הנשק מהקצינה ללא שפרקה את נישקה. שנית, יש לבצע בדיקת נשק בעמדת פריקה תקנית ובמקרה שבפני זה לא בוצע בעמדה, ואף הנאשם לא ווידא המצאות מחסנית בנשק במגע ובמבט ולחץ על ההדק. מדובר בשרשרת משגים. עמידה בנהלים ולו רק באחד מכל הרכיבים שתוארו, הייתה יכולה להוביל להתעשתות ולמניעת התוצאה של פליטת כדור.

לקולא אציין את קבלת האחריות המלאה והמיידיית מצד הנאשם, את העובדה שהנאשם לא עבר כל הדרכה או הכשרה לתפקיד נשק מרחבי, העובדה שמדובר בזמן קצר מתחילת מלחמת "חרבות ברזל" כשהנאשם עבד בעצימות גבוהה מאוד.

על טיב שירותו של הנאשם במשטרה ניתן ללמוד מהעדר עבר משמעותי, מהערכותיו התקופתיות שהינן טובות ועקביות וכן מהתרשמותי האישית. עוד לקחתי במסגרת שיקולי שמדובר בהסדר טיעון סגור בין הצדדים והחלטתי לאמצו לאור נימוקי הצדדים.

סוף דבר

לאור כל האמור אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים :

- נזיפה חמורה .

ניתן היום, ד' באב תשפ"ה, 29 יולי 2025, בלשכה.

מזכירות בית הדין תעביר את נימוקי גזר הדין לצדדים.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

שופט

סניף ניסים כחלון

בית הדין למשמעת

תיק ביד"ס 12/25

בפני: השופט סגן ניצב ניסים כחלון

המפקח הכללי

באמצעות מחלקת משמעת

נגד

הנאשם: [REDACTED]

באמצעות בא כוחו עו"ד לירן זילברמן

גזר – דין

כללי

נגד הנאשם, נשק בבסיס במג"ב, הוגש כתב אישום בעבירה של הפעלת כלי ירייה, שלא במידת הזהירות הנדרשת או בניגוד לפקודות המשטרה, עבירה לפי סעיף 13 לתוספת הראשונה לחוק המשטרה התשס"ו – 2006.

ביום 30.06.2025 הודה הנאשם, בכתב האישום מתוקן והורשע בעבירה שיוחסה לו. התביעה ביקשה להטיל על הנאשם עונש של נזיפה חמורה וקנס בסך 1,200 ₪. ההגנה ביקשה להסתפק בעונש של נזיפה חמורה וקנס בסך 800 ₪.

לאחר שמיעת הטיעונים ודברי הנאשם החלטתי להטיל עליו את העונשים הבאים:

- נזיפה חמורה.
- קנס כספי בסך 1,000 ₪ שישולם ב-4 תשלומים חודשיים שווים ורצופים.

בהסכמת הצדדים, נימוקי גזה"ד יינתנו בנפרד וישלחו לצדדים. להלן גזר הדין המלא.

מעובדות כתב האישום המתוקן בו הודה והורשע הנאשם עולה כדלהלן:

א. חלק כללי

1. במועד הרלוונטי לכתב האישום, שירת הנאשם כנשק בבסיס [REDACTED] במג"ב [REDACTED] (להלן: "היחידה").

2. במועד הרלוונטי לכתב האישום, הוצבה בכניסה לנשקיי עמדת פריקה תקנית.

3. סעיף 3(א) לפה"מ 15.05.01 "הטיפול בנשק קל בשימוש שוטף" קובע: "בעת מסירתו ובעת קבלתו של כלי נשק ולפני ביצוע כל טיפול בו, חובה לבדוק ולוודא הן באמצעות מבט והן במישוש פיזי, שאינו טעון ושאין כדור בבית הבליעה שלו. הבדיקה תיעשה באופן ובמקום שלא יסכנו בני אדם בעמדת פריקה ובהיעדרה אל מול חומת מפגע, כמפורט בנוהלי את"ל".

4. סעיף 4(א) לפה"מ 15.05.09 "נשיאת נשק משטרתי על-ידי שוטר ואבטחתו" קובע כי שוטר המקבל לידי נשק משטרתי ינקוט, בכל עת, את מרב האמצעים למניעת סכנה לחייו או לשלמות גופו של אדם.
5. נוהל סמפכ"ל 01.01.07 "נוהל בטיחות בנשק במשטרת ישראל", מגדיר את כללי הבטיחות לשימוש בנשק וקובע, בין היתר, כי פריקת כלי ירייה תבוצע מול עמדת פריקה תקנית (פרק ג', סעיף 4 לנוהל), תוך הימנעות מוחלטת מהסחות דעת מכל סוג (פרק ג', סעיף 6 (ה) לנוהל); הוצאת מחסנית מהנשק - הכנסת אצבע לתוך בית המחסנית לוודא שהוצאה (פרק ג', סעיף 7 (ג)); הפניית מבט דרך בית הפליטה אל בית המחסנית, בית הבליעה והנוקר כדי לוודא במבט שאין כדור או מחסנית (פרק ג', סעיף 7 (ה) לנוהל); הקפדה על שמירת האצבע היורה מחוץ לשמורת ההדק לאורך התהליך כולו (למעט בשלב הנקירה בלבד) (פרק ג', סעיף 6 (ד) לנוהל).

ב. העובדות:

1. ביום 31.5.2023, סמוך לשעה 08:45, בנשיקה ביחידה, מסר השוטר ■■■ את אקדחו מסוג גלוק (להלן: "האקדח") לידי הנאשם במטרה להזדכות על האקדח טרם שחרורו מן החיל, ויצא מן הנשקיה.
2. באותן הנסיבות ובעודו יושב על כיסא משרדו, הנאשם דרך את הנשק מבלי שפרק אותו, הניח את כף ידו השמאלית על קנה האקדח ולחץ על ההדק.
3. כתוצאה מכך, נורה מהנשק כדור שגרם לפציעה ושר מרוסק בסיס מסרק 5 בכף ידו השמאלית של הנאשם.
4. כתוצאה מהפגיעה, נזקק הנאשם לקבלת טיפול רפואי בדמות ניתוח בכף ידו, שחזור וקיבוע השבר והשמת היד בסד גבס.
5. במעשיו המתוארים לעיל, בכך שהנאשם פעל בניגוד להוראות הפקודות והנוהל בעת שטיפל ופרק את הנשק בנשקיה ולא בעמדת פריקה תקנית, לא נקט את מרב האמצעים למניעת סכנה לחייו או לשלמות גופו של אדם כמתחייב, ולא הקפיד על ביצוע כל השלבים בעת ביצוע הפריקה, הפעיל הנאשם כלי ירייה שלא במידת הזהירות הנדרשת ובניגוד לפקודות ולנהלי משטרת ישראל.

לאור הודאתו באמור לעיל הורשע בעבירה לפי סעיף 13 לתוספת הראשונה לחוק המשטרה – תשס"ו – 2006, הפעלה של כלי ירייה שלא במידת הזהירות הנדרשת או בניגוד לפקודות משטרת ישראל.

טיעוני התביעה וראיותיה לעונש

התביעה הגישה שלוש הערכות תקופתיות אחרונות של הנאשם ודו"ח פרופיל משמעותי. עברו המשמעותי של הנאשם כולל הרשעה אחת, שלא ממך העניין, בעבירה של גרימת נזק לניידת משטרה. בפתח דבריה הדגישה התובעת שהנאשם התרשל רוב במזל האירוע לא גבה חיי אדם. אירועי פליטת

כדור ידועים כחמורים מעצם טבעם בשל הסיכון הטמון בהם לחיי אדם ולשלמות הגוף. נשק הוא כלי מסוכן וכל שוטר מחויב להקפיד הקפדה יתרה על ביצוע ההנחיות בהתאם לנהלים. לפיכך מתנהל מאבק ארגוני בתופעת ההתרשלות בשימוש בכלי ירייה, הן ביחס להעברת מסר מתאים לכלל השוטרים והן ביחס ליצירת הרתעה. מצופה מכל שוטר, קל וחומר שוטר ותיק בשירות, המיומן בנשק לפעול באחריות ובמקצועיות בבואו לטפל, להחזיק ולהשתמש בנשק. הנאשם הפר הפרה כפולה את הנהלים, הפרה ראשונה הינה שביצע פריקת נשק שלא בעמדת פריקה תקנית, הפרה שנייה, פריקה שלא בהתאם לסדר הפעולות, מה שהוביל לפציעתו של הנאשם בכף ידו השמאלית, אירוע שבגינו עבר ניתוח ובדרך נס לא הסתיים בנזק חמור וגבה חיי אדם.

לקולא ציינה התביעה שהנאשם לקח אחריות מלאה והוא שנפגע באירוע. לסיכום דבריה ביקשה התובעת מבית הדין להטיל על הנאשם עונשים של נזיפה חמורה וקנס בסך 1,200 ₪.

התביעה הפנתה לפסיקת בית הדין בתיק ביד"מ 15/23.

טיעוני ההגנה וראיותיה לעונש

בפתח דבריו הדגיש הסנגור שהנאשם משרתת משנת 2002 במשטרה, נשוי ואב לילד. הנאשם מילא שורת תפקידים משמעותיים במשטרה, בין היתר כסוכן סמוי בכפר, הוא הוגדר כמאויס תקופה ארוכה, נשקפה סכנה אמיתית לחייו ונמנע ממנו להיכנס לירושלים. באירוע הנוכחי, הנאשם היה בתחילת תפקידו כנשק, הוא סמך על השוטר שפרק את הנשק, שגה שנגע בנשק בניגוד לנהלים. הנאשם לקח אחריות מלאה. ההגנה הפנתה לעובדה שמאז חלוף האירוע ועד להגשת כתב האישום חלף זמן רב ואין כל הסבר לכך בחומר הראיות. ההגנה ציינה שבסופו של דבר היחיד שנפגע באירוע, נחבל ונותח, הוא הנאשם.

לסיכום דבריו ביקש הסנגור מבית הדין להטיל על הנאשם עונש של נזיפה חמורה וקנס בסך 800 ₪.

דבר הנאשם

הנאשם ציין שהאירוע קרה וטוב שהאירוע הסתיים ככה. טעותו היתה שסמך על השוטר שהביא לו את הנשק. מאז האירוע יצאו הנחיות וכל שוטר שמגיע אליו מקבל מק-פורק, הולך לעמדת פריקה וחוזר עם נשק שבתוכו מק-פורק.

דין והכרעה

בפתח הדברים עלי לשוב ולציין את החומרה שבית דין זה מייחס להתרשלות בטיפול בנשק. אמות המידה הקפדניות בדבר זהירות הטיפול בנשק דרושות בכל עת. ישנה חשיבות רבה למודעות לכללים הדרושים לפריקה של נשק וניתן היה לצפות משוטר מנוסה המשרת בחיל שמודעות זו תלווה אותו, במיוחד שוטר שתפקידו הינו לטפל בנשקים. שוב ושוב מודגשת חשיבות ההקפדה האמורה על רקע הסיכונים הרבים הצפויים באשר לפגיעה החמורה שעלולה להיגרם לאדם ולרכוש בשל סטייה

מנורמת הזהירות המצופה, כפי שהתרחש במקרה שבפני שהכדור פגע בכף ידו השמאלית של הנאשם, ריסקה את עצמותיו, הוא נדרש לניתוח לשחזור וקיבוע השבר.
בית דין זה ציין בעבר את חומרת הדברים (ביד"ם 38/18):

"לדאבון הלב מובאים בפני בית דין זה שוב ושוב מקרים מצערים של עבירות בנשק היוצרים ומגבירים את הסכנה לפרט ואת הסיכונים לרבים. שוב ושוב מדובר בשוטרים שפועלים בהיסח הדעת, בחוסר שימת-לב של רגע. איש מהם איננו פועל בכוונה. הם טובים ואף מצטיינים אך ברגע האמת, ברגע של חולשת הדעת ולעיתים גם חולשת הגוף, מתרשלים בחובת השמירה של הכלי המסוכן ונכנעים לתכונות ולחולשות שהן אנושיות (ר' ביד"ם 42/15). אך אלה הרגעים אליהם מכוונים דיני המשמעת בכלל וסרגלי הענישה בפרט, עת מנסים הם לתרום להעלאת רף הדריכות הנדרשת מכל חייל ומכל שוטר ומכל מאבטח בכל רגע נתון שהוא נושא עימו נשק או בטרם מפקיד אותו בידי אדם למשמורת או מניח אותו במקום כלשהו, ולו לשנייה אחת. עבירת המשמעת לפי פרט 13 לתוספת הראשונה של חוק המשטרה, מלווה את בית הדין הזה משחר הקמתו כְּעָה חולה ששוב ושוב מביאה לפתחו מקרים מצערים וחמורים בהקשר זה. דרושה אמת מידה המחמירה עם עברייני-הירשלות כדי לכוון ולקדם נורמה כלל-ארגונית, עקבית וקפדנית המבטיחה שמירה על כללי בטיחות-הנשק גם ברגעי חולשה ודריכות משמעתית גבוהה בכל הנוגע לכלי נשק כדי למנוע את הסיכונים האדירים שצפויים לחיי אדם במקרים של הפעלה לא נכונה או של אובדן וגניבה של כלי נשק. על כן, סרגל הענישה חייב להיות מחמיר כדי לשקף – ולו במעט – את המאמץ הנדרש מבית דין זה, בצד המאמץ של יחידות אחרות של הארגון, כדי להביא למיגור, או למצער, לצמצום ניכר של כשלי שוטרים בנוגע לכלי נשק."

לא בכדי נקבעו נהלים ופקודות מפורטים במשטרת ישראל באשר לאופן נשיאתו, הפעלתו, פריקתו ואופן הטיפול בכלי הנשק. על אלו יש להקפיד הקפדה יתרה, בדוקנות וללא פשרות כדי למנוע סיכון מיותר לחיי אדם.

אשר על כן, מתנהל מאבק ארגוני נחוש ובלתי מתפשר בתופעת ההתרשלות בשימוש בכלי נשק. לבית הדין תפקיד מרכזי במאבק זה, הן בהעברת מסרים מתאימים לכלל השוטרים והן ביצירת הרתעה לבל ייכשלו שוטרים אחרים במעשה דומה. בכך יש כדי לתרום להצלת חיי אדם ממש.

במקרה זה התרשלותו של הנאשם הינה כפולה. ראשית, לא היה מקום לבצע פריקה של נשק בתוך הנשקיה, אלא בעמדת פריקה תקנית, במיוחד שישנה עמדת פריקה מחוץ לנשקיה. שנית, הנאשם לא הקפיד על השלבים לביצוע פריקת נשק, בהתאם לנהלים. מדובר בשרשרת משגים. עמידה בנהלים ולו רק באחד מכל הרכיבים שתוארו, הייתה יכולה להוביל להתעשתות, למניעת התוצאה של פליטת כדור ולנזק הרפואי שנגרם לנאשם בכף ידו השמאלית.

לקולא אציין את קבלת האחריות המלאה והמיידית מצד הנאשם, החל מהרגע הראשון, עובר בהודאתו בעובדות כתב האישום וכלה בדבריו הכנים בפניי שמעידים על חרטה והפנמה.

על טיב שירותו של הנאשם במשטרה ניתן ללמוד מהערכותיו התקופתיות שהינן טובות מאוד ועקביות וכן מהתרשמותי האישית. עוד לקחתי במסגרת שיקולי שכתב האישום הוגש לבית הדין לאחר יותר משנה וחצי מאירוע פליטת הכדור.

סוף דבר

לאור כל האמור אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים :

- נזיפה חמורה .
- קנס כספי בסך 1,000 ₪ שישולם ב-4 תשלומים חודשיים שווים ורצופים.

ניתן היום, ו' בתמוז תשפ"ה, 02 ביולי 2025, בלשכה.

מזכירות בית הדין תעביר את נימוקי גזר הדין לצדדים.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

שופט _____
סניף ניסים כחלון

בית הדין למשמעת

תיק ביד"ס 14/25

בפני: השופט סגן ניצב ניסים כחלון

המפקח הכללי

באמצעות מחלקת משמעת

נגד

הנאשם: [REDACTED]

באמצעות בא כוחו – עורך הדין איציק כהן

גזר – דין

כללי

נגד הנאשם, סייר תנועה במרחב, הוגש כתב אישום בעבירה של החזקת כלי ירייה שלא במידת הזהירות הנדרשת ובניגוד לפקודות משטרת ישראל, עבירה לפי סעיף 13 לתוספת הראשונה לחוק המשטרה התשס"ו – 2006.

ביום 06.07.2025 הודה הנאשם, בכתב האישום והורשע בעבירה שיוחסה לו. הצדדים עתרו במשותף להטיל על הנאשם עונשים של נזיפה חמורה, קנס בסך 750 ₪ ופיצוי למשטרת ישראל בסך 1,200 ₪.

לאחר שמיעת הטיעונים ודבר הנאשם החלטתי להטיל עליו את העונשים הבאים:

- נזיפה חמורה.
- קנס כספי בסך 750 ₪ שישולם ב-3 תשלומים חודשיים שווים ורצופים.
- פיצוי לפי סעיף 70 לחוק המשטרה, לטובת משטרת ישראל בסך 1,200 ₪, שישולם ב-4 תשלומים חודשיים שווים ורצופים.

בהסכמת הצדדים, נימוקי גזה"ד יינתנו בנפרד וישלחו לצדדים. להלן גזר הדין המלא.

מעובדות כתב האישום בו הודה והורשע הנאשם עולה כדלהלן:

א. חלק כללי:

1. במועד הרלוונטי לכתב האישום, שימש הנאשם כסייר תנועה במרחב [REDACTED].
2. סעיף 5 לפה"מ 15.05.09 "נשיאת נשק משטרתי על ידי איש משטרה ואבטחתו" (להלן: "הפקודה") מגדיר את כללי נשיאת הנשק ואבטחתו וקובע, בין היתר, כי איש משטרה לא ישאיר את נשקו ללא השגחה ופיקוח צמוד אלא בתנאים המצוינים בפקודה, וכן כי איש משטרה ינקוט בכל עת אמצעים סבירים לאבטחת הנשק מפני גניבה, אבדן, נזק, קלקול,

וכן כי איש משטרה, ככלל, יישא אקדח משטרתי בצמוד לגופו בנרתיק משטרתי אשר יוצמד לצדי המותן, כאשר האקדח יאובטח בשרוך אבטחה, או לחילופין יישא את האקדח בתיק אישי בתנאי שהוא אוזז בתיק צמוד לגופו.

3. סעיפים 13 ו-14 לנוהל סמפכ"ל 01.01.07 "**בטיחות בנשק במשטרת ישראל**" (להלן: "**הנוהל**") קובעים כי הנשק יימצא תחת השגחה צמודה ורציפה של השוטר החתום עליו, וכי חל איסור להשאיר נשק ללא השגחה כאמור. סעיף 19 לנוהל מפרט דגשי בטיחות לנשיאת נשק במוקמות ציבוריים, ובין היתר הצמדת הנשק לגופו של השוטר וחובה למנוע גישה לנשק לבאי המקום.

ב. העובדות:

1. בתאריך 4/4/2024 לקראת סיום משמרת צהרים בשעה 22:00, הסיע הנאשם חייל שעבד עימו בניידת הסיור (להלן: "הניידת"), לבסיס [REDACTED] (להלן: "הבסיס").
2. מיד לאחר שנפרדו דרכיהן של הנאשם והחייל, יצא הנאשם מהניידת, על מנת לארגן בנוחות את מדיו. הנאשם הוריד את האפוד הקרמי, הניחו במושב האחורי, ולאחר מכן הוריד את חגורת מכנסיו ואת נשקו האישי – אקדח מסוג גלוק (להלן: "**האקדח**") והניחו על גג הניידת.
3. מיד לאחר מכן החל הנאשם בנסיעה מהבסיס לכיוון נקודת המשטרה במועצה האזורית [REDACTED], וזאת כאשר, האקדח מונח על גג הניידת. בהמשך לאמור, בסמוך לשעה 22:09 החתים הנאשם בשעון הנוכחות "יציאה" ונסע לכיוון ביתו [REDACTED].
4. בהמשך, בעוד הנאשם בביתו, עת שפשט מדיו, הבחין הנאשם כי האקדח איננו, והחל לבצע מספר שיחות טלפוניות לחייל ולשוטר אחר במשמרת על מנת לאתר את האקדח.
5. באותן נסיבות, כעבור כשעתיים, דיווח הנאשם לרס"ב י.ע. - ר' משמרת יחידת תנועה [REDACTED], על שארע. כוחות משטרה נקראו לאזור וחיפשו אחר האקדח, אולם האקדח לא נמצא.
6. במעשיו המתוארים לעיל, החזיק הנאשם כלי ירייה שלא במידת הזהירות הנדרשת ובניגוד לפקודות המשטרה.

לאור הודאתו באמור לעיל הורשע בעבירה לפי סעיף 13 לתוספת הראשונה לחוק המשטרה – תשס"ו–2006, החזקת כלי ירייה שלא במידת הזהירות הנדרשת ובניגוד לפקודות משטרת ישראל.

טיעוני התביעה וראיותיה לעונש

הוגשו מסמך המעיד על שווי האקדח, שלוש הערכות תקופתיות ודו"ח פרופיל משמעותי. בפתח דבריה הדגישה התובעת שמדובר באירוע מיותר, מחדל באי שמירה על כלי ירייה. נשק הינו כלי עם פוטנציאל קטלני, העלול להתגלגל לגורמים עבריינים, ובמקרה שלנו כלי הנשק לא נמצא עד היום. על כל שוטר להחזיק ולשמור על כלי ירייה שנמסר לידו וזאת בשים לב לסיכון העלול להיגרם משימוש בכלי נשק שיש בו בכדי לסכן חיי אדם ולשם כך נקבעו במשטרת ישראל נהלים והוראות

המחייבים כל שוטר ומהן אין לסטות. בית הדין, בפסיקות קודמות, עמד על החומרה של החזקת כלי יריה שלא במידת הזהירות הנדרשת והביע עמדתו שכל שוטר נדרש להקפיד באדיקות ובדוקנות על קיום הנהלים והפקודות העוסקות בנשיאת נשק ויש להעניק שיקולי בכורה לשיקולי ההרתעה. במקרה שבפנינו הנאשם הותיר את הנשק על גג הניידת כאשר רשלנותו זו הובילה לתוצאה העגומה של איבוד הנשק. הנאשם הינו שוטר ותיק, התגייס בשנת 2003, הערכותיו התקופתיות הינן טובות ועברו המשמעת אינו רלוונטי לענייננו.

לקולא יש לזקוף את קבלת האחריות המלאה של הנאשם החל מהרגע הראשון, טיב שירותו של הנאשם, כפי שבא לידי ביטוי בהערכותיו התקופתיות ונסיבות חייו. התביעה הפנתה לביד"מ 13/23 ביחס לקביעת בית הדין בנוגע לרכיב הכספי שנגרם למשטרה בגין אובדן האקדח.

לסיכום דבריה ביקשה התובעת מבית הדין לאמץ את ההסדר העונשי אליו הגיעו הצדדים ולהטיל על הנאשם עונש של נזיפה חמורה, קנס בסך 750 ₪ ופיצוי לטובת המשטרה בסכום של 1,200 ₪.

טיעוני ההגנה וראיותיה לעונש

בפתח דבריו הדגיש הסנגור שבמהלך המשמרת הסתובב הנאשם עם אפוד קרמי, נשק ארוך ואקדח ובסיום המשמרת הוריד את הנשק בכדי לארגן את בגדיו בצורה נוחה, הניח את האקדח על גג הניידת ומבלי לשים לב החל בנסיעה כשהאקדח על גג הניידת. כשהגיע לביתו הרגיש בחסרון האקדח, ביצע מספר שיחות טלפון ונסע מיד למקום. הנאשם לקח אחריות מלאה. הנאשם זוכה לשבחים רבים על עבודתו, קיבל דרגת רס"ב כמצטיין יום העצמאות לשנת 2024. הנאשם שירת תחילה כבלש, לאחר מכן שירת במעברים ומזה כשש שנים משרת בסייר תנועה. הוגשו מסמכים בנוגע לנכותו של הנאשם וכן פרוטוקול מבית משפט לענייני משפחה, הנאשם גרוש ואב לילד, משלם מזונות. הוגשו לבית הדין אסופת תעודות הערכה והצטיינות.

לסיכום דבריו טענה ההגנה שההסדר הינו הוגן וראוי וביקשה מבית הדין לאמץ אותו.

דבר הנאשם

הנאשם ציין שמדובר באירוע שילווה אותו לכל חייו, השאיר בו חותם שלילי, מבית הדין הוא יוצא עם הפנים קדימה, מצטער על מה שהיה ומבקש להתחשב בעונש.

דין והכרעה

בפתח הדברים עלי לשוב ולציין את החומרה שבית דין זה מייחס להתרשלות בהחזקת כלי ירייה. הנאשם לא נקט במידת הזהירות הנדרשת באופן בו החזיק את אקדחו המשטרתי. רשלנותו זו הובילה לתוצאה העגומה של אובדן האקדח. האקדח לא נמצא עד לעצם היום הזה ולא ידוע בידי מי הוא מוחזק ומהן ההשלכות שיש לכך. אשר על כן, מצאתי להתייחס אל המעשה בחומרה. אמות המידה הקפדניות בדבר החזקת ואבטחת כלי ירייה דרושות בכל עת.

כידוע, כלי נשק על פי טיבו הוא מסוכן וגלום בו פוטנציאל קטלני. לפיכך נקבעו נהלים ופקודות ברורים בנוגע לאופן החזקת כלי הנשק ואבטחתו. הכללים נקבעו בפקודת המשטרה, 15.05.09 שכותרתה: "נשיאת נשק משטרתי על ידי איש משטרה ואבטחתו" (להלן: "הפקודה") ועל כל שוטר להקפיד עליהם ללא כל פשרות או תנאים. הדברים אמורים ביתר שאת משמדובר בנאשם שהינו שוטר מצטיין, ותיק ומנוסה, אשר אמור היה לציית לנהלים, לא לסטות מהם, ואף לשמש דוגמה לאחרים.

בית דין זה ציין בעבר את חומרת הדברים (ביד"ס 38/18):

"עם זאת, לא נוכל לכחד כי האיזון הראוי המחייב מסר חד וברור שנותן ביטוי לחומרת המחדל ולצורך בהעברת מסר של הרתעה. לדאבון הלב מובאים בפני בית דין זה שוב ושוב מקרים מצערים של עבירות בנשק היוצרים ומגבירים את הסכנה לפרט ואת הסיכונים לרבים. שוב ושוב מדובר בשוטרים שפועלים בהיסח הדעת, בחוסר שימת-לב של רגע. איש מהם איננו פועל בכוונה. הם טובים ואף מצטיינים אך ברגע האמת, ברגע של חולשת הדעת ולעיתים גם חולשת הגוף, מתרשלים בחובת השמירה של הכלי המסוכן ונכנעים לתכונות ולחולשות שהן אנושיות (ר' ביד"ס 42/15). אך אלה הרגעים אליהם מכוונים דיני המשמעת בכלל וסרגלי הענישה בפרט, עת מנסים הם לתרום להעלאת רף הדריכות הנדרשת מכל חייל ומכל שוטר ומכל מאבטח בכל רגע נתון שהוא נושא עימו נשק או בטרם מפקיד אותו בידי אדם למשמורת או מניח אותו במקום כלשהו, ולו לשנייה אחת. עבירת המשמעת לפי פרט 13 לתוספת הראשונה של חוק המשטרה, מלווה את בית הדין הזה משחר הקמתו כְּעָה חולה ששוב ושוב מביאה לפתחו מקרים מצערים וחמורים בהקשר זה. דרושה אמת מידה המחמירה עם עברייני-הרשלנות כדי לכונן ולקדם נורמה כלל-ארגונית, עקבית וקפדנית המבטיחה שמירה על כללי בטיחות-הנשק גם ברגעי חולשה ודריכות משמעתית גבוהה בכל הנוגע לכלי נשק כדי למנוע את הסיכונים האדירים שצפויים לחיי אדם במקרים של הפעלה לא נכונה או של אובדן וגניבה של כלי נשק. על כן, סרגל הענישה חייב להיות מחמיר כדי לשקף – ולו במעט – את המאמץ הנדרש מבית דין זה, בצד המאמץ של יחידות אחרות של הארגון, כדי להביא למיגור, או למצער, לצמצום ניכר של כשלי שוטרים בנוגע לכלי נשק."

אני סבור כי בעבירה מסוג זה, ככלל, יש להעניק משקל בכורה לשיקולי הרתעה כדי להעביר מסר ארגוני ברור לנאשם ולשוטרים אחרים ובכך לתרום למאבק הארגוני הבלתי מתפשר בנושא אבטחת כלי-נשק. עם זאת, מחויב בית הדין לדון בכול מקרה לגופו ועל פי נסיבותיו הייחודיות ולהתחשב גם בשיקולים לקולא. לאור האמור בפסקה זו, אני סבור שההסדר אליו הגיעו הצדדים הינו ראוי והחלטתי לאמצו, על כלל רכיביו.

לקולא אציין את קבלת האחריות המלאה והמיידיה מצד הנאשם, החל מהרגע הראשון וכלה בהודאתו בעובדות כתב האישום בדבריו הכנים בפניי שמעידים על חרטה והפנמה. עוד מצאתי לציין

את מצבו הרפואי של הנאשם כפי שבא לידי ביטוי במסמך שהוגש לעיוני, מצב רפואי שנובע מניסיון פיגוע אותו עבר הנאשם במהלך שירותו במשטרה. על טיב שירותו של הנאשם במשטרה ניתן ללמוד ממכתבי ההערכה והצטיינות שהוגשו לעיוני, מהערכותיו התקופתיות שהינן טובות מאוד ועקביות וכן מהתרשמותי האישית.

סוף דבר

לאור כל האמור אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים :

- נזיפה חמורה .
- קנס כספי בסך 750 ₪ שישולם ב-3 תשלומים חודשיים שווים ורצופים.
- פיצוי לפי סעיף 70 לחוק המשטרה, לטובת משטרת ישראל בסך 1,200 ₪, שישולם ב-4 תשלומים חודשיים שווים ורצופים.

ניתן היום, י"א בתמוז תשפ"ה, 7 ביולי 2025, בלשכה.

מזכירות בית הדין תעביר את נימוקי גזר הדין לצדדים.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

שופט

סניף ניסים כחלון

בית הדין למשמעת

ביד"ס 15/25

בפני: ראש הרכב – הנשיא- תת- ניצב אברהם פרנקל

השופט – סגן-ניצב ניסים כחלון

השופט – עו"ד שמעון פרנקו

המפקח הכללי

באמצעות מחלקת משמעת

נגד

הנאשמת: רס"ר מיתר דאו

באמצעות בא כוחה – עו"ד איציק כהן

גזר - דין

כללי

נגד הנאשמת, סיירת בתחנת משטרה, הוגש כתב אישום המייחס לה עבירות של שימוש בכוח כלפי אדם במסגרת מילוי תפקיד, בלא סמכות כדין ובלא הצדק סביר, מעבר למידה הנדרשת או בניגוד לפקודות משטרת ישראל או ללא הוראה אחרת שניתנה כדין, עבירה לפי סעיף 19(א) לתוספת הראשונה לחוק המשטרה התשס"ו-2006 (להלן: "התוספת"), התרשלות במילוי תפקיד, עבירה לפי סעיף 2 לתוספת והתנהגות שאינה הולמת שוטר או שיש בה לפגוע בתדמית המשטרה, עבירה לפי סעיף 3 לתוספת.

ביום 23.07.2025 הודתה הנאשמת, בכתב האישום מתוקן והורשעה בעבירות שיוחסו לה. התביעה ביקשה להטיל על הנאשמת עונש של נזיפה חמורה, הורדה בדרגה אחת בפועל למשך 5 חודשים והורדה בדרגה על תנאי לשיקול דעת בית הדין. ההגנה ביקשה להטיל על הנאשמת עונש של נזיפה חמורה וקנס.

לאחר שמיעת הטיעונים ודבר הנאשמת החלטנו להטיל עליה את העונשים הבאים:

- נזיפה חמורה.
- הורדה בדרגה אחת למשך שנה, מתוכם 4 חודשים בפועל, והיתרה על תנאי, כאשר התנאי הוא שהנאשמת לא תעבור עבירה של שימוש בכוח, עבירה לפי סעיף 19 (א) לתוספת הראשונה, וזאת תוך שנה מיום כניסת גזר דין זה לתוקף, ותורשע בגינה במהלך התקופה או לאחריה.

בהסכמת הצדדים, סוכם כי נימוקי גזה"ד יינתנו בנפרד ויישלחו לצדדים. להלן גזר הדין המלא.

מעובדות כתב האישום המתוקן בו הודתה והורשעה הנאשמת עולה כדלהלן:

א. העובדות:

במועד הרלוונטי לכתב האישום שירתה הנאשמת כסגנית קצין משמרת הסיור בתחנת עוז-קדם, מחוז ירושלים (להלן: "התחנה").

1. ביום 2.3.24, במהלך משמרת, הקימה הנאשמת מחסום ברחוב משה ברזני בעיר ירושלים (להלן: "המקום"), יחד עם השוטרת י.מ. (להלן: "השוטרת י.מ.").

2. באותן נסיבות, עובר לשעה 12:13, עיכבה הנאשמת אחר אשר זהותו ידועה למאשימה (להלן: "האזרח"), לצורך מתן דו"ח תעבורתי.

3. בהמשך לאותן נסיבות, הגיע למקום מר מ.ה (להלן: "המתלונן"), כשהוא אוחז בכוס שתיה ובה קפה, וביקש לתעד באמצעות מכשיר הטלפון הסלולרי שברשותו את התנהלות הנאשמת אל מול האזרח.

4. מיד ובסמוך, ביקשה הנאשמת מהמתלונן להזדהות. המתלונן הסביר לה כי הוא לא עושה דבר, אך הנאשמת אמרה לו כי מאחר והוא מסרב להזדהות היא תאלץ לעכב אותו לתחנת המשטרה לצורך זיהוי. המתלונן הסביר כי הוא כלל לא מסרב להזדהות, ומסר לנאשמת את מספר תעודת הזהות שלו. הנאשמת אמרה למתלונן "משוחרר", וזאת מבלי שבדקה או העלתה את פרטיו במסופון המשטרה (להלן: "הטאבלט").

5. בהמשך לאמור לעיל, שוחח המתלונן עם השוטרת י., והנאשמת המשיכה בצעקות לעברו: "שיצלם שיעשה מה שהוא רוצה, אתה לא מפריע לי במילוי תפקידי, ואם הסרטון הזה יעלה לרשתות החברתיות יש לי את הפרטים שלו, נפגש בבית משפט, אין בעיה, אני אשמח" (כשמתכוונת למתלונן).

6. באותן נסיבות, במהלך שיחה עם השוטרת י. אמר המתלונן כי הנאשמת מדברת אליו בצורה שהיא "גועל נפש". אז, פנתה אליו הנאשמת בעודה נצמדת לגופו ואמרה: "למי אתה אומר גועל נפש, תעוף מפה" והחלה דוחפת את המתלונן בפלג גופו העליון כשהיא אוחזת את הטאבלט בידיה, באופן בו תכולת כוס המשקה שהחזיק בידו נשפכה עליו. הנאשמת חזרה ודחפה את המתלונן כמתואר וזאת ארבע פעמים נוספות, הפנתה את גבה ללכת מהמקום ואז שבה וחזרה לדחוף את המתלונן פעמיים נוספות, תוך שהיא ממשיכה לצעוק עליו "עוף מפה".

7. בהמשך לאמור לעיל, לאחר מספר דקות בהן שוחחה הנאשמת עם האזרח, ביקש המתלונן את פרטיה של הנאשמת לצורך הגשת תלונה.

8. באותן נסיבות, פנתה הנאשמת לעבר המתלונן באומרה: "הוא לא מתקרב (כשמתכוונת למתלונן) יאללה עוף, אין בעיה תיקח את הפרטים, יש מישהו שייקח אחריות על הכלב? אתה תהיה מעוכב כרגע לתחנה גם על הפרעה לשוטרים במילוי תפקידו". המתלונן, בתגובה אמר לנאשמת כי הוא לא מפריע ולא עושה שום דבר, אך הנאשמת אמרה לו בטח שכן אתה לא תקרא לי גועל נפש, עוף מפה, זה השם שלי תרשום אותו ועוף מפה".

9. בהמשך לאותן נסיבות, החל המתלונן מתרחק מהמקום כשהנאשמת בעקבותיו. המתלונן חצה כביש על מנת להתרחק מהמקום כאמור, ובעודו חוצה דחפה אותו הנאשמת שוב, במהלך

החצייה. לאחר חציית הכביש, המשיכה הנאשמת ודחפה את המתלונן שוב ושוב, כשהיא לא חודלת לצעוק לעברו "עוף מפה".

10. באותן נסיבות, לאחר האירועים המתוארים לעיל, לא מילאה הנאשמת דו"ח פעולה ולא תיעדה את השימוש בכוח בו נקטה כלפי המתלונן כמתואר בסעיפים 6,9 לכתב האישום.

11. כשעתיים לאחר האירוע המפורט לעיל, הגיע המתלונן לתחנה על מנת לקבל את פרטיה של הנאשמת לצורך הגשת תלונה. באותן נסיבות, שוחח המתלונן עם השוטר ח.ז. (להלן: "השוטר ז.") אשר היה קצין תורן בתחנה באותו מועד, וסיפר לו על שארע עובר להגעתו לתחנה. השוטר ז. ביקש מהמתלונן להמתין מחוץ לתחנה בזמן שיברר פרטים על שמסר לו.

12. באותן נסיבות, דחפה הנאשמת קלות את המתלונן, באמצעות ידיה, בפלג גופו העליון.

13. במעשיה המתוארים לעיל, בכך שהנאשמת דחפה את המתלונן כמתואר בסעיפים 6,9 כשמונה פעמים סה"כ, וכן כמפורט בסעיף 12, השתמשה הנאשמת בכוח כלפי אדם במסגרת מילוי תפקיד בלא סמכות כדין.

14. בכך שהנאשמת לא מילאה דו"ח פעולה כנדרש ממנה, התרשלה הנאשמת במילוי תפקידה.

15. בכך שהנאשמת דיברה אל המתלונן באופן בוטה, התנהגה הנאשמת באופן שאינו הולם שוטר שיש בו כדי לפגוע בתדמית המשטרה.

לאור הודאתה באמור לעיל הורשעה הנאשמת: בעבירה לפי סעיף 19 (א) לתוספת הראשונה לחוק המשטרה תשס"ו – 2006, שימוש בכוח שלא כדין, בעבירה לפי סעיף 2 לתוספת הראשונה, עבירה של התרשלות במילוי תפקיד ועבירה לפי סעיף 3 לתוספת הראשונה, עבירה של התנהגות שאינה הולמת שוטר או שיש בה כדי לפגוע בתדמית המשטרה.

טיעוני התביעה וראיותיה לעונש

התביעה הגישה הערכות תקופתיות לשנים 2020 ו- 2022, סימולציה שכרית ודו"ח פרופיל משמעותי. לנאשמת אין עבר משמעותי. התביעה טענה שמדובר באירוע בו לא היתה התנהגות מתריסה ומקניטה של המתלונן, הוא אכן צילם את התנהגותה של הנאשמת, במסגרת אירוע אחר, אולם הוא לא הפריע לה במילוי תפקידה, והתנהגותו לא הצדיקה את האגרסיביות שנקטה הנאשמת כלפיו. היה מצופה מהנאשמת ומשוטר סביר, כי יאמר למתלונן להמשיך בדרכו או באם יש צורך אף לעכבו, אך נראה שהנאשמת בחרה לנהוג ב אלימות, על כל גווניה כלפי המתלונן. מדובר בשימוש בכוח ללא כל סיבה המחייב העברת מסר חד משמעי לנאשמת ולכמותה. התנהגות הנאשמת באירוע פגעה באופן משמעותי בתדמית המשטרה ובאמון הציבור בארגון. נראה שהנאשמת, בחלק מהאירוע, היא שמלחיטה את האירוע ואף פורקת את זעמה על המתלונן. מצופה מכל שוטר שישלוט בעצמו, שינהג באיפוק ובריסון ושישתמש בסמכויותיו באופן מושכל. לכל אזור יש את הזכות שלא יפגעו בו לרעה תוך חריגה מסמכויות שהוקנו לשוטרים בחוק. מצופה משוטר שהשתמש בכוח לרשום דו"ח פעולה. לא מדובר במעידה רגעית, אלא בהתנהגות אלימה, בריזנית ואגרסיבית אשר אפיינה את התנהגות השוטרת באירוע כולו.

מכל האמור עתרה התביעה לענישה של נזיפה חמורה, הורדה בדרגה אחת בפועל למשך 5 חודשים והורדה בדרגה על תנאי לשיקול דעת בית הדין.

טיעוני ההגנה וראיותיה לעונש

בראשית דבריה ציינה ההגנה שהתנהגות המתלונן היתה מתריסה. רף השימוש בכוח היה נמוך מאוד והוא התבטא בדחיפה. הנאשמת מודה באמור בכתב האישום המתוקן, חסכה זמן שיפוטי. לנאשמת סיפור חיים לא קל. הנאשמת בחרה לסיים את שירותה במשטרת ישראל ולאחר סיום התיק תתפטר מן החייל. ההגנה סבורה שאין מקום להוריד את הנאשמת בדרגה כלל אלה להסתפק בעונש של נזיפה חמורה וקנס. השימוש בכוח לא גרם לנזק פיזי כל שהוא.

מכל האמור ביקשה ההגנה להסתפק בעונש של נזיפה חמורה וקנס.

דבר הנאשמת

הנאשמת העידה שהיא לוקחת אחריות מלאה על מעשיה והיא מצטערת "על מה שיצא ממני". לטענתה, המתלונן העיר לה הערה בעלת גוון מיני והיא הגיבה.

בית הדין העיר לנאשמת כי אין לכך אזכור בכתב האישום המתוקן.

דיון והכרעה

לבקשת הצדדים, ראש ההרכב ניהל גישור בתיק ולצורך כך אף עיין בראיות שהצדדים העבירו. טוב שהתביעה וההגנה הגיעו להסכמה ואנו מברכים אותם על כך.

לשימוש בכוח פנים רבות ומגוונות. בקצה אחד נמצא שימוש בכוח שעניינו זדוניות, אכזריות ופריקת יצרים של שוטר – למשל הכאת עצור כבול, שאינו מתנגד ומקנטר על ידי קבוצת שוטרים ואף תוך שימוש באמצעים (אלה, גז פלפל, ועוד) ומאידך ובקצה השני ישנם מקרים בהם שוטרים ממלאים את תפקידם הקשה אל מול התנגדות ואי ציות להוראותיהם, קנטור, צעקות, יריקות, היצמדות מאיימת לגופם – למשל על ידי מפגינים או בני משפחה של מעוכב/עצור המבקשים למלט אותו מידיהם והשוטר שעושה שימוש מותר וחוקי אך כדי לבצע את תפקידו, מוסיף מכה מיותרת הנובעת מכל התסכול והכעס שהצטבר עקב התנהגותם הנלוזה של אותם אנשים.

שני קצוות אלו חוסים תחת אותה עבירה. שימוש בכוח שלא כדין.

כשבית הדין נדרש לגזור דינם של נאשמים בעבירה זו, עליו לבחון היכן למקם את האירוע בתוך אותו מנעד רחב של "שימוש בכוח".

לצורך כך אנו נעזרים במבחני משנה כמו למשל:

- א. עבר קודם.
- ב. האם השוטרים פעלו בנחיתות מספרית/מבצעית או שהיו בשליטה על האירוע.
- ג. התנהגות של מי מהצדדים שתרמה להסלמה.
- ד. תוצאות השימוש בכוח.

ה. האם השימוש בכוח היה מותר לכשעצמו והשוטר חרג ממנו או שמלכתחילה לא היתה הצדקה חוקית לשימוש בו.

ו. רמת החרیגה מהשימוש המותר.

ז. ניסיון להבין את הלך רוחו של השוטר בעת האירוע ומה הניע אותו.

ח. ניסיון הסתרת השימוש בכוח: רמת הפער בין גירסת השוטר במח"ש או בדו"ח פעולה שרשם לבין העובדות שנקבעו לאחר שמיעת ראיות, או אי רישום דו"ח בגין השימוש בכוח.

לאחר מיון המקרה לפי המבחנים יש לבחון שיקולים רחבים יותר שאינם מתייחסים לאירוע עצמו. מצב אישי, רפואי, משפחתי, כלכלי ועוד.

כפועל יוצא מקרים בהם מתקיימים המצבים הבאים יחשבו כחמורים יותר:

1. התעמרות, זדוניות, אלימות חמורה.
2. שימוש בכוח ללא כל תכלית עניינית אלא לשם פריקת כעסים/תסכול.
3. שימוש בכוח מתוך מטרה "להעניש" את האזרח ה"חצוף".
4. שימוש בכוח נגד עצור כבול.
5. שימוש בכוח נגד קטין (לענין זה קטין שקרוב ל-18 וגדול פיזי, קרוב יותר לבגיר), חסר ישע, או שימוש בכוח במצב דברים בו לשוטר יש יתרון בולט (למשל: מספרי, פיזי) על פני הצד השני.
6. שימוש בכוח נגד מי שנמצא במשמורות משטרתית (למשל: בתחנה, בחדר חקירות, בתוך ניידת) ואין סיבה מהותית לשימוש בכוח נגדו (להבדיל למשל ממקרה בו מתפרע בחדר חקירות).
7. מקרים בהם בצד עבירת השימוש בכוח נוספת גם עבירת שיבוש/הסתרה/חיפוי.
8. שימוש בכוח, גם אם מינורי יחסית, אך שמטרתו להשפיל כגון סטירה.

והמצבים הבאים יחשבו כקלים יותר:

1. האם מנסיבות המקרה רואים שוטר שמפגין איפוק מול פרובוקציות עד ל"שבירה".
2. שוטר שפועל לבד או מול מספרים גדולים יותר. חש/ים מאוים/ים.
3. התנהגות המתלונן, פרובוקציות. תקיפה, קנטור.

למותר לציין שאין במבחני משנה אלו כדי למצות את מגוון השיקולים האפשריים בכל תיק.

בחינת אירוע זה, לאור מבחני המשנה מלמדים כי מדובר במקרה ביניים. התנהגות המתלונן לא היתה מתריסה. המתלונן לא התקרב בצורה מאיימת לשוטרת שהיו עסוקות באכיפה נגד עברייני

תנועה ולא איים עליהן. אין ספק שהימצאותו במקום כדי לתעד לא נועדה לפאר את עבודת השוטרים, אלא לתעד התנהגות לא נאותה שלהם, לגישתו. משכך ניתן להניח שהיה מתח בין המתלונן לשוטרים, אך על פניו (שהרי לא נשמעו ראיות בתיק), מעשיו היו על פי חוק. השימוש בכוח במקרה זה אינו שימוש מותר שחרג לשימוש שלא כדין, מעבר לצורך, אלא שימוש בכוח שמלכתחילה לא היה מוצדק. הנאשמת חזרה ודחפה את המתלונן כמה פעמים. גם לאחר שהמתלונן עזב את הזירה וחצה את הכביש המשיכה הנאשמת לדחוף אותו. לא זו בלבד, היה מופע נוסף, גם אם מינורי לכשעצמו, של שימוש בכוח בצורת דחיפה קלה מחוץ לתחנה וזאת כשעתיים לאחר האירוע.

יחד עם זאת, הדחיפות היו קלות, לא נגרם נזק פיזי. יתכן שהמתלונן נעלב או חש פגוע, אך ברמה הפיזית השימוש היה במדרג נמוך ואולי אף נמוך מאוד. הנאשמת לא היתה מאוימת. מדובר במתלונן אחד. גם לו נקבל את גרסת ההגנה ולפיה סובייקטיבית הנאשמת חשה שהתנהגותו מתריסה ואולי אף אמר ביטוי מעליב עליו לא נחזור מחמת צנעת הפרט, אין בכך הצדקה להשתמש בכוח.

באופן כללי נציין כי על אף הקושי הגדול הכרוך בעבודתו של שוטר ובמיוחד אנשי שטח החווים לעומתיות, אגרסיביות, זלזול וחוסר כבוד לכך שהם אך ממלאים את תפקידם על פי דין, תפקיד שהוטל עליהם על ידי המדינה, חובה על שוטרים להפגין איפוק וריסון. יש לומר בקול ברור וצלול כי מלאכת השיטור אינה קלה כלל ועיקר. האתגרים מולם מתמודד השוטר ובראשם סיכון חייו קיימים כל העת ועל כן חובה עלינו, כבית דין הדן במעשים בדיעבד, להכיר ולהתחשב בכך, אך אין בהכרה והתחשבות זו משום אור ירוק לביצוע מעשים אסורים. כך כתב כב' השופט מלץ בע"פ 64/86 **מאיר אשש נגד מדינת ישראל** בנושא זה:

"שוטרי ישראל, מלאכתם קשה ואחראית, מלווה לא אחת סיכונים והתנכלויות, והינם ראויים לכל אהדה שיכולים בתי המשפט לתת להם. אך במה דברים? כל עוד הם זוכרים וערים לכך שהסמכות והמרות שהוענקו להם, רק לצרכי ביצוע התפקיד ניתנו, ואסור שייעשה בהם שימוש לרעה. עליהם לשנן זאת לעצמם השכם והערב, דווקא משום שמלאכתם מחייבת לעתים קרובות נוקשות ואפילו שימוש בכוח. המעבר מ"כוח סביר" לאלימות מיותרת הוא מהיר ומפתה וחלילה להם לעבור את הגבול. עליהם לדעת ולהבין כי אם יעברו את הגבול ואם ישתמשו לרעה בסמכויות שניתנו להם, ובעיקר אם ינהגו באלימות מיותרת, לא יעניקו להם בתי המשפט אהדה, וימצו עמם את הדין ומן העבר השני, אזרח הבא במגע עם אנשי משטרה, אפילו הוא חשוד או עבריון, זכאי לצפות ולהניח שאם יתנהג כהלכה, לא יגעו בו לרעה. מעשי אלימות ברוטאלית כמו אלה של המערערים, פוגעים קשות הן במערכת היחסים, העדינה בלאו הכי, שבין האזרח למשטרה, והן במוניטין של המשטרה וביכולתה לתפקד כדבעי".

במקרה זה הנאשמת לא רשמה דו"ח פעולה או כל הסבר אחר ולא דיווחה על השימוש בכוח למפקדיה. זו נסיבה לחומרה. מאידך היא הודתה בבית הדין וחשכה ניהול הליך במסגרתו המתלונן היה אמור להעיד על כל הנובע מכך. עוד נוסיף כי הנאשמת דיברה אל המתלונן בצורה העולה לכדי עבירה וכמפורט בכתב האישום. לנאשמת אין עבר משמעותי.

כעולה מפסיקות קודמות של בית הדין בתיקים מעין אלו, קיימת חומרה בעבירות הכרוכות באלימות שוטרים בשל הפגיעה הפיזית והנפשית באזרח, בזכויות היסוד שלו והנזק הרב הנגרם כתוצאה מכך לתדמית המשטרה ולאמון שהציבור רוחש לה. לא נעלמה מעינינו טענת ההגנה באשר למצבה האישי של הנאשמת כפי שפורט בטיעוניה ועליהם לא נחזור מחמת צנעת הפרט וכי יתכן והיא סברה שהמתלונן הטיח לעברה אמירה הפוגעת בדיוק בנקודות רגישות אלו. כאמור לעיל, אין לאמירה זו זכר בכתב האישום המתוקן בו הודתה ועל בסיסו נגזר דינה. לאור הודאת הנאשמת לא נשמעו הראיות ועל כן מדובר בטענה שלא ניתן להוכיחה או להפריכה. כמו כן הנאשמת החליטה להתפטר מהמשטרה ועם סיום התיק הוסרה המניעה לכך וגם בכך יש כדי להקל מעט בעונשה.

מכל האמור הגענו לכלל דעה כי יש להטיל על הנאשמת את העונשים הבאים:

- נזיפה חמורה.
- הורדה בדרגה אחת למשך שנה, מתוכם 4 חודשים בפועל והיתרה על תנאי, כאשר התנאי הוא שהנאשמת לא תעבור עבירה של שימוש בכוח שלא כדין, עבירה לפי סעיף 19(א) לתוספת הראשונה לחוק המשטרה התשס"ו - 2006 וזאת תוך שנה מהיום ותורשע בגינה במהלך התקופה או לאחריה.

ניתן היום, ג' אב תשפ"ה, 28/7/25, בלשכה.

זכות ערעור תוך 45 יום.

מזכירות בית הדין תעביר עותק מנימוקי גזר הדין לצדדים.

שופט	ראש הרכב	שופט
סניף ניסים כחלון	תניף אברהם פרנקל	עו"ד שמעון פרנקו

בבית הדין למשמעת

בתיק ביד"מ 21/25

בפני: ראש ההרכב – תת ניצב אברהם פרנקל

השופט – סגן ניצב ניסים כחלון

השופטת – סגן ניצב רות בנאי

המפקח הכללי

באמצעות מחלקת משמעת

נגד

הנאשמת: רס"ר עמית דמרי

באמצעות בא כוחה – רפ"ק צחי צורי, עו"ד

נימוקי גזר – הדין

כללי

ביום 27.7.2025 הודה הנאשם בכתב האישום והורשע בעבירה של שימוש לרעה בסמכות שניתנה מכוח תפקיד, עבירה לפי סעיף 4 לתוספת הראשונה לחוק המשטרה התשס"ו – 2006. לאחר שמיעת טיעוני הצדדים לעונש ודבר הנאשם, החלטנו לגזור עליו עונשים של נזיפה חמורה, והורדה בדרגה אחת למשך 4 חודשים, מתוכם חודש בפועל והיתרה על תנאי. הצדדים הסכימו כי נימוקי גזר הדין יינתנו בנפרד. להלן נימוקנו.

מעובדות כתב האישום בו הודה והורשע הנאשם עולה:

1. במועדים הרלבנטיים לכתב האישום, שירת הנאשם כחוקר בתחנת יפו.
2. במסגרת תפקידו, ניתנו לנאשם הרשאות שימוש במערכות מידע משטרתיות שונות, לרבות מערכת "פלא פלילי".
3. פרק זה מהווה חלק בלתי נפרד מכתב האישום.

א. העובדות:

1. בתאריך 26/3/23, נכנס הנאשם למערכת "פלא פלילי" לתיק שנפתח ביום 12/3/23 ונסגר ביום 7/6/23, שעניינו תלונה שמסר דודו ד.ע. בגין תקיפה על רקע סכסוך בחניה. הנאשם הריץ שאילתות: "הצג תיק חקירה", "הצג רשימת מעורבים בתיק", "הצג יומן חקירה", "הצג רשימת מסמכים בתיק".
2. בתאריך 3/8/23, נכנס הנאשם למערכת "פלא פלילי" לתיק שנפתח ביום 6/7/23 ונסגר ביום 6/8/23, שעניינו תלונה בגין תקיפה שהוגשה על-ידי עובד של דודו של הנאשם - מ.ה. במסגרת החקירה בתיק, נחקר מ.ה. באזהרה בתאריך 12/7/23. הנאשם הריץ שאילתות:

"הצג יומן חקירה", "הצג רשימת מסמכים בתיק", "הצג רשימת מעורבים בתיק", "הצג תיק חקירה".

3. במעשיו המתוארים לעיל, בכך שנכנס לתיקים פלילים בהם מעורבים קרובי משפחתו, עשה הנאשם שימוש לרעה בסמכות שניתנה מכוח תפקיד.

טיעוני התביעה וראיותיה לעונש

אין לחובת הנאשם עבר משמעותי. הוגשה הערכה תקופתית אחת שנעשתה לנאשם משנת 2022 בו הוערך בציון 6.5.

הנאשם הודה והורשע בעבירה של שימוש לרעה בכך שבשתי הזדמנויות שונות, בדק בתיק פלילי בהם מעורבים קרובי משפחתו, בבדיקה הראשונה נכנס הנאשם לתיק בו דודו מסר תלונה בנוגע לאירוע תקיפה על רקע סכסוך חנייה, ובבדיקה השנייה נכנס לתיק בו דודו נחקר באזהרה על תקיפה של עובדו.

התביעה ציינה כי שני האירועים בוצעו בפערי זמן גדולים ביניהם כאשר הראשונה בוצעה במרץ 2023 והשנייה בוצעה באוגוסט של אותה שנה.

התביעה חזרה על חומרת הכניסה למאגרי מידע בו מאוחסנים מידע אישי ופרטים אישיים אודות אזרחים וכי ישנם כללים ברורים מתי מותר להיכנס למערכות מידע ולבצע בהם בדיקות וכי שימוש לרעה בסמכות הזאת מהווה מעילה באמון שהמערכת נותנת בשוטר ופוגעת באמון הציבור במשטרה ובתדמיתה.

התביעה הוסיפה כי שלילת מידע ממאגר שלא כדין אף מהווה פגיעה בפרטיותם של האנשים אשר המידע נוגע אליהם, באמון הציבור במשטרה ובאמון שהארגון נותן למשרתיו.

התביעה הפנתה את בית הדין לפסק דין של בית הדין לערעורים 2/24 בו בית הדין הגדיר את הכניסה למערכות כ"מכת משטרה" כמו כן הבהיר בית הדין לערעורים באותה החלטה כי יש להחמיר בענישה בעבירות אלו.

בשני האירועים הנאשם ביצע בדיקות במערכות פלא רגישות, של קרובי משפחתו מתוך סקרנות ושיש במעשים אלו כדי לפגוע בזכות חוקתית המנויה חוק יסוד כבוד האדם וחירותו.

התביעה הפנתה את בית הדין אף לתיק ביד"מ 4/22 בו נקבעו תבחיני משנה לבחינת אירועים אלו, בין היתר, זהות הנבדקים, סוג המערכת בה בוצע הבדיקה, החשיפה למידע והרקע לביצוע הבדיקה. התביעה הוסיפה כי יש לשים לב לכך שמדיניות המפכ"ל בתיקים מסוג זה היא החמרה והעמדה לדין בביד"מ.

לקולא ציינה התביעה את לקיחת האחריות על ידי הנאשם, הבעת הצער והחרטה וכן העובדה כי הוא צעיר בארגון.

לסיום עתרה התביעה לעונשים בדמות של נזיפה חמורה, הורדה בדרגה בפועל למשך חודשיים והורדה בדרגה על תנאי.

טיעוני ההגנה וראיותיה לעונש

ההגנה פתחה בכך שהנאשם לקח אחריות מהרגע הראשון החל מקריאתו לבירור ביחב"מ ובהמשך בשיחת קת"צ, וכי מניעיו לביצוע העבירה היו סקרנות גרידא וטיפשות.

ההגנה טענה כי יש לפרסם קריטריונים לכלל השוטרים בנוגע למדיניות העמדה לדין בעבירות השגורות בבית הדין ובין היתר בעבירת שימוש לרעה בסמכות שניתנה, אך קריטריונים אלו לא פורסמו, למרות שלפני כמה שבועות מחלקת משמעת שלחה להגנה עקרונות שהם בתהליך גיבוש באשר לעבירות אלו ועל כן ההגנה רוצה להתייחס לכך.

באשר לזהות הנבדקים ההגנה מציינת כי בעקרונות שנשלחו ממחלקת משמעת צוין כי בדיקה עבור צדדים שלישיים תהיה חמורה יותר מאשר בדיקה לקרובי משפחה. במקרה זה הבדיקה לא נעשתה עבור צדדים שלישיים ועל כן אין כאן נסיבה לחומרה.

באשר לסוג המערכת – ההגנה מציינת שבפסיקת בית הדין נקבע שבדיקה במערכת מודיעינית מסווגת חמורה יותר ממערכת עם רמת סיווג פחותה. ההגנה טענה כי במקרה דנן מדובר בפגיעה פחותה מאוד שהרי המערכת אינה מערכת מודיעינית מסווגת וכן לאור העובדה כי הנאשם כלל לא פתח עדויות, לא בדק רישום פלילי אלא בדק ברמה שטחית את המעורבים בתיק.

באשר למספר הבדיקות – ההגנה טענה כי מדובר במיעוט רבים וכי בשתי בדיקות בלבד יש להקל על חומרת המעשה משום שלא מדובר ב"בדיקות רבות".

ההגנה הוסיפה כי לא מדובר כאן בתיק עם חשיפה למידע כלל, הרקע לביצוע מגיע אך ורק מתוך סקרנות ולא ברקע פסול, מה גם שהמידע לא הועבר לצד ג' וכמובן שלא קיבל תמורה למעשיו.

ההגנה טענה כי אכן מדובר בעבירה שהיא ברף הנמוך ביותר וכי יש להתחשב בנסיבות שמדובר בשוטר צעיר וללא עבר משמעותי כלל ולדעת ההגנה יש לנהל את התיק הזה שלא בתוך כתלי בית הדין.

ההגנה הפנתה את בית הדין לתיק ביד"מ 41/24 תוך שההגנה טוענת כי המקרה דנן דומה לתיק זה, בכך שגם כאן הבדיקה הייתה מתוך סקרנות וטמטום גרידא. מכל הנ"ל מפצירה ההגנה מבית הדין להסתפק בעונש של נזיפה חמורה וקנס כספי מתון, וזאת בתוספת לעובדה שהורדה בדרגה יש בה אלמנט של השפלה.

כמו כן, הפנתה ההגנה לתיקים הבאים:

לתיק ביד"מ 68/11 בו הנאשם שלף פרטים ממסוף בדיקה ונדון לנזיפה חמורה ו 2000 ש"ח קנס.

לתיק 32/21 בו סייר ביצע 7 שאילתות ובדק על בת זוגו שנעצרה ובדיקות נוספות ונדון לנזיפה חמורה ולהורדה בדרגה למשך 6 חודשים מתוכם חודש אחד בפועל.

לתיק 21/22 בו רכז סיור שהכיר חוקר פרטי ביצע עבורו שאילתות בתאריכים שונים ועונשו היה נזיפה חמורה והורדה בדרגה למשך 12 חודשים כאשר 4 מתוכם בפועל.

ההגנה סיימה בכך שבתפילת נעילה אומרים "פתח לנו שער בעת נעילת שער כי פנה היום" וביקשה מבית הדין להיות מתונים בדין כלפי שוטר מצוין שבחר בגיל מבוגר בקריירה משטרית כשליחות, כמקצוע וכתפיסת עולם.

ההגנה הגישה אסופת מסמכים המעידים על אופיו הטוב של הנאשם.

דבר הנאשם

הנאשם סיפר כי התגייס למשטרה בגיל 33 לאחר 9 שנים בנתב"ג, חטיבת הביטחון, שם שימש חצי מהזמן כר' צוות, הנאשם ציין כי הוא גרוש ויש לו ילד במשמורת משותפת. הנאשם ציין כי התגייס למשטרה מתוך רצון לתרום למדינה ולארגון, וכי הוא רצה להיות חוקר ואכן הגיע לשם. באשר לעבירה טען הנאשם כי כפי שתיאר אצל הקב"ד הוא לא ידע כי הדבר אסור וכי הדבר היחיד שנאמר לו הוא כי אסור לו להעביר שום מידע על התיק וכך אכן נהג. לסיום הוא הודה וביקש מידתיות בענישה לטובת המשך שירותו בארגון בלי פגיעה כלל בהמשך שירותו, וכי הוא נמצא במקום שהוא אוהב וטוב לו בו.

דין והכרעה

שיקולי הענישה העיקריים בתיקים של שליפת מידע מתוך מערכות מידע משטרתיות פורטו על ידי בית הדין בעבר במספר רב של פסקי דין ושני הצדדים טענו לעונש לאורם. כך נעשה גם אנו בתיק זה.

בחנו את העובדות בהם הודה הנאשם לאור הקריטריונים שנקבעו ונחלקם לשלוש קבוצות. הראשונה תהיה קבוצת השיקולים הנוטים יותר לכיוון קולא, השנייה תהיה שיקולים הנוטים יותר לכיוון החומרה במעשי הנאשם והשלישית תכיל את הקריטריונים שלא נימנו במסגרת שתי הקבוצות הראשונות.

נדגיש – גם כשמדובר בקולא, המעשים אסורים. המילה קולא הינה סיווג הרכיב לעניין הענישה, אך אין להסיק מכך שהמעשים מותרים. **המעשים אסורים** ולכן הנאשם הורשע.

קבוצת הקולא:

1. הנאשם לא עיין בגוף החומר הפלילי. השאלות אותם ביצע היו שאלות כלליות ולא היה בהן כדי להוביל לעיון בגוף החומר הפלילי.
2. הנאשם לא העביר את המידע לצד ג' כלשהו.
3. הנאשם לא קיבל תמורה/טובת הנאה בגין העיון.
4. ביצע את מעשיו מתוך סקרנות, כפי שנטען אף על ידי התביעה.

קבוצת החומרה:

1. המעשים בוצעו בהפרש זמן של כחמישה חודשים כך שלא מדובר ב"נפילה" מקומית אחת (אף לו היתה באה לידי ביטוי במספר בדיקות שבוצעו באותו מועד), אלא בשני אירועים שונים בהם הנאשם מבצע עבירה.
2. המערכת באמצעותה בוצעו הבדיקות הינה פלילית. פל"א. אכן לא מדובר על מערכת מודיעינית מסווגת, אך גם לא במידע דמוגרפי בלבד.
3. הנאשם היה חשוף למידע שצד ג' לא היה רשאי או יכול לקבל, לו פנה באופן חוקי בבקשה לקבלו. למשל, הנאשם עיין ברשימת המסמכים בתיק ומשם, בין היתר, ניתן להבין מי מהמעורבים נחקר באזהרה. מדובר במידע פלילי רגיש שאינו חשוף לציבור.

קבוצת הביניים :

העובדה שבוצעו שתי בדיקות. אכן לא מדובר בבדיקה בודדת אך גם לא במספר גדול אלא שתיים בלבד.

שקלול כל הנ"ל מוביל למסקנה כי מדובר במקרה ביניים, הנוטה במקצת לכיוון הנמוך. יחד עם זאת ובניגוד לתיק 41/24 אליו הפנתה ההגנה, ששם הבדיקות בוצעו בעיקר על מידע שהאזרח הנבדק היה יכול לקבל, לו פנה בדרכים המקובלות לקבלתן ולא בדרך אסורה כפי שביצעה הנאשמת שם, כאן הנאשם עיין בחומרים שהנבדקים לא היה זכאים לקבל. בשוקלנו את רמת הענישה הראויה לקחנו בחשבון את עברו של הנאשם, את עובדת גיוסו בגיל מאוחר ודבריו בפנינו ואנו סבורים כי מדובר בנאשם שעתידו עוד לפניו במשטרה. מכל האמור החלטנו שיש למתן את עתירת התביעה לעונש ולהעמיד אותו על הורדה בדרגה בפועל של חודש אחד בלבד ולא של חודשיים.

בסופו של יום גזרנו על הנאשם את העונשים הבאים :

- נזיפה חמורה.
- הורדה בדרגה אחת למשך 4 חודשים מתוכם חודש בפועל והיתרה על תנאי כאשר התנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירה של שימוש לרעה בסמכות, עבירה לפי סעיף 4 לתוספת הראשונה לחוק המשטרה וזאת תוך שנה מיום כניסתו של גזר דין זה לתוקף, ויורשע בגינה במהלך התקופה או לאחריה.

ניתן היום, ד' באב תשפ"ה, 29/07/2025, בלשכה.

זכות ערעור תוך 45 יום.

שופט	ראש ההרכב	שופטת
סניף ניסים כחלון	תניף אברהם פרנקל	סניף רות בנאי

ביד"ס 31/25

בית הדין למשמעת

בפני: ראש הרכב – הנשיא- תת- ניצב אברהם פרנקל

השופט – סגן-ניצב ניסים כחלון

השופט – עו"ד שמעון פרנקו

המפקח הכללי

באמצעות מחלקת משמעת

נגד

הנאשם: רס"ל (לשעבר) רון ידען

באמצעות בא כוחו – עו"ד משה אלון

גזר - דין

כללי

נגד הנאשם, סייר בתחנת משטרה, הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של שימוש בכוח כלפי אדם במסגרת מילוי תפקיד, בלא סמכות כדין ובלא הצדק סביר, מעבר למידה הנדרשת או בניגוד לפקודות משטרת ישראל או ללא הוראה אחרת שניתנה כדין, עבירה לפי סעיף 19(א) לתוספת הראשונה לחוק המשטרה התשס"ו-2006 (להלן: "התוספת"), דיווח כוזב בעניין הקשור לשירות במשטרה, עבירה לפי סעיף 11 לתוספת והתנהגות שאינה הולמת שוטר או שיש בה לפגוע בתדמית המשטרה, עבירה לפי סעיף 3 לתוספת.

ביום 14.07.2025 הודה הנאשם, בכתב האישום מתוקן והורשע בעבירות שיוחסו לו. התביעה ביקשה להטיל על הנאשם עונש של נזיפה חמורה, קנס בסך 5,000 ₪ ופיצוי בסך 1,000 ₪ למתלונן. ההגנה ביקשה להטיל נזיפה חמורה וקנס סמלי בלבד ללא כל תשלום פיצוי.

לאחר שמיעת הטענות ודבר הנאשם החלטנו להטיל עליו את העונשים הבאים:

- נזיפה חמורה .

- קנס בסך 2,500 ₪ שישולם ב-5 תשלומים שווים ורצופים.

בהסכמת הצדדים, סוכם כי נימוקי גזה"ד יינתנו בנפרד ויישלחו לצדדים. להלן גזר הדין המלא.

מעובדות כתב האישום המתוקן בו הודה והורשע הנאשם עולה כדלהלן:

אישום מס' 1

א. העובדות:

1. במועד הרלוונטי לכתב האישום, שירת הנאשם כסייר בתחנת זבולון (להלן: "התחנה").

2. בתאריך 20/03/2024 סמוך לשעה 01:35 עיכב הנאשם לתחנה, יחד עם המתנדב י.צ. (להלן: **"המתנדב"**), אזור בשם ד.ל.פ. (להלן: **"המתלונן"**) אשר היה תחת השפעת אלכוהול, בחשד לתקיפה ואיומים באירוע אלמ"ב.
3. לאחר שהמתלונן הוכנס לניידת המשטרה (להלן: **"הניידת"**), החל להשתולל, דפק ובעט בחלונות הניידת וצעק שיפתחו לו את הדלת.
4. בתוך כך, ניגש המתנדב לניידת, פתח את הדלת האחורית, והמתלונן אשר היה שכוב על המושב האחורי בעט בו באזור החזה וניסה לצאת מהניידת. בתגובה, השתלטו הנאשם והמתנדב על המתלונן והכניסו אותו חזרה לניידת.
5. לאחר הגעתם לתחנה, הודיע הנאשם למתלונן כי הוא עצור בגין תקיפת שוטר ואלמ"ב, כבל אותו בידיו והובילו אל תא שהייה בתחנה (להלן: **"התא"**).
6. בעת ששהה בתא, המתלונן קילל את השוטרים והתלהם, והנאשם בתגובה נכנס לתא וכבל אותו גם ברגליו.
7. בהמשך, המשיך המתלונן להתלהם ודפק על דלת הברזל שבתא, ובעת שהנאשם התקרב לתא, ירק עליו באזור החזה.
8. בתגובה, נכנס הנאשם לתא, משך את המתלונן בחוזקה כשהוא אוחז באזיקי ידיו, והוציא אותו מהתא.
9. בהמשך לאותן נסיבות, הוביל הנאשם את המתלונן לחדר ההלבשה של השוטרים כשהוא אזוק בידיו מלפנים וברגליו. או אז, אחז הנאשם את המתלונן בעורפו וזה נפל לרצפה.
10. בהמשך לאותן נסיבות, הכה הנאשם את המתלונן במספר בעיטות וצעק מספר פעמים **"על מי אתה יורק יא בן זונה? על מי אתה יורק יא בן שרמוטה"**, כאשר במקביל המתנדב נעמד עם רגלו על המתלונן, והמתלונן בתגובה הגן על ראשו באמצעות ידיו ואמר מספר פעמים **"אין בעיה אין בעיה הבנתי"**.
11. מיד ובסמוך, המתנדב הישיר מבט לנאשם וסימן באצבעותיו על אזור החזה, והנאשם הלך לפינת החדר וכיבה את מצלמת הגוף שברשותו, ולאחר מכן הוביל את המתלונן חזרה לתא.
12. לאחר האירוע המתואר, ערך הנאשם דו"ח פעולה וציין: **"...יש לציין שבתחנה העצור המשיך לקלל ולהשתולל ירק עלי על החלק של החזה, ולקחתי אותו מיד לחדר לוקרים לבצע חיפוש, תיעדתי את הכל. הוא נשכב על הריצפה והחל לבעוט בי, העפתי לו את הרגליים עם הרגליים שלי, תפסתי אותו בצוואר עד שהוא נרגע...."**. תיאור זה, איננו תואם את שהתרחש בפועל כמתואר בסעיפים 9, 10 לכתב אישום זה.

13. במעשיו המתוארים בסעיפים 9, 10, בכך שהנאשם בעט במתלונן בעודו שכוב על הרצפה ואזוק בידיו וברגליו, השתמש הנאשם בכוח בלא סמכות כדין ובלא הצדק סביר.
14. בכך שהנאשם רשם דו"ח פעולה בו תיאר מצג כוזב לפיו לקח את המתלונן לחדר לוקרים כדי לבצע בו חיפוש וכי המתלונן הפיל עצמו לקרקע, דיווח הנאשם דיווח כוזב בעניין הקשור לשירות במשטרה.

אישום מס' 2

א. העובדות:

1. בתאריך 19.07.2024 הנאשם עבד בתחנה במשמרת לילה (להלן: "המשמרת").
2. יחד עם הנאשם באותה משמרת, עבד השוטר י.א.ס. (להלן: "השוטר ס."), כיומנאי. לאחר שסיים המשמרת, הגיעה למשמרת בוקר בתחנה השוטרת ל.ל.ל. (להלן: "המתלוננת") אשר שימשה גם היא בתפקיד יומנאית.
3. בהמשך לאותן נסיבות, בסמוך לשעה 06:00, הגיע הנאשם אל יומן התחנה כדי להזדכות על הציוד עליו חתם בתחילת המשמרת ובין היתר על אזיקי הרגליים ונשק ארוך מסוג 16M (להלן: "הנשק").
4. באותן נסיבות, זרק הנאשם בחוזקה את הנשק על דלפק היומן וזאת מבלי לפרוק את הנשק קודם לכן וזאת כאשר קנה הנשק מכוון לעבר המתלוננת והשוטר ס..
5. בתגובה למתואר לעיל, צעקה המתלוננת לעבר הנאשם: "לך תפרוק אותו מה אתה מכוון עליי נשק", והנאשם ענה: "יא בת זונה, טפי עלייך אף אחד לא סובל אותך". בהמשך, השיבה המתלוננת: "אתה לא תצעק כאן ועליי, אולי בבית לאשתך תדבר ככה".
6. בהמשך, התפתח עימות מילולי בין השניים.
7. באותן נסיבות, הכה הנאשם במכת אגרוף באמצעות ידו על חוצץ הפלסטיק שהוצב על דלפק היומן לכיוון המתלוננת, אשר ניסתה להדפו באמצעות ידה השמאלית.
8. מיד ובסמוך, אחזו בנאשם שוטרים נוספים שהיו בסמוך ליומן, והדפו אותו אל מחוץ לתחנה.
9. כתוצאה מהמפורט דלעיל, נפל חוצץ הפלסטיק על רגלה של המתלוננת, נשבר, וגרם לה לשריטות באמת יד שמאל.

10. במעשיו של הנאשם המתוארים בסעיפים לעיל, בכך שהנאשם קילל את המתלוננת וכן נתן מכת אגרוף בחוצץ הפלסטיק שבידיו התחנה וכתוצאה מכך פצע את המתלוננת בידה, התנהג הנאשם באופן שאינו הולם שוטר ושיש בו כדי לפגוע בתדמית המשטרה.

לאור הודאתו באמור לעיל הורשע הנאשם: בעבירה לפי סעיף 19 (א) לתוספת הראשונה לחוק המשטרה תשס"ו – 2006, שימוש בכוח שלא כדין, בעבירה לפי סעיף 11 לתוספת הראשונה, עבירה של דיווח כוזב בעניין בקשור לשירות במשטרה ועבירה לפי סעיף 3 לתוספת הראשונה, עבירה של התנהגות שאינה הולמת שוטר או שיש בה כדי לפגוע בתדמית המשטרה.

טיעוני התביעה וראיותיה לעונש

התביעה הגישה הערכות תקופתיות לשנים 2021 ו- 2022, סימולציה שכרית ודו"ח פרופיל משמעותי. הנאשם התגייס בשנת 2020, אין לו עבר משמעותי. התביעה טענה שמדובר בשני אירועים שונים כאשר באחד מהם השתמש הנאשם בכוח כלפי מתלונן שהיה אזוק בידיו וברגליו, הנאשם הוציאו מתא המעצר, לקח אותו לחדר הלבשה והיכה אותו בבעיטות כשהוא מוטל על הרצפה. לאחר מכן כתב הנאשם בכזב בדו"ח הפעולה שנאלץ לקחת את המתלונן לחדר לצורך ביצוע חיפוש, בעוד שלדבר אין קשר להתרחשות בפועל. באירוע השני, נהג הנאשם בברוטליות כלפי עמיתה לעבודה, תוך שהוא מקלל אותה ואף מכה בחוצץ פלסטיק שהיה בסמוך אליה וגרם לפציעתה, מכיוון שהעירה לו על התנהלותו הלא תקינה עם הנשק. בשני המקרים מדובר בהתנהגות אלימה, לא מדובר באירוע חד פעמי, באיבוד עשתונות של רגע אלא בדפוס פעולה. התובעת הפנתה לאמור בהערכת התקופתית של הנאשם בשנת 2022, "על הנאשם לחזק את היכולת להכיל אירועים, תוך סבלנות ואיפוק, ותוך שימת דגש על ערכי משטרת ישראל בדגש על אדם וחברו". במעשי הנאשם יש פגיעה בתדמית המשטרה ועל בית הדין להטיל עליו ענישה ממשית.

מכל האמור עתרה התביעה לענישה של נזיפה חמורה, קנס בסך 5,000 ₪ ופיצוי למתלונן בסך 1,000 ₪.

טיעוני ההגנה וראיותיה לעונש

מטעם ההגנה העיד כעד אופי, פקד מ.פ, קצין מאג"ת, שהיה בעברו ק' יחידה בתחנת זבולון ופיקד על הנאשם. העד העיד שהוא מכיר את הנאשם מזה מספר שנים, נרקם ביניהם קשר טוב, היה עם הנאשם במספר אירועים מורכבים ומאתגרים, הנאשם ידע להיות באירועים מקצועי ורגיש כלפי אזרחים. הוביל ביחידה מבחינת תפוקות. מדובר בשוטר מעולה, כפי שהדבר מתבטא בהערכותיו התקופתיות, הצטער לשמוע שהוא עזב את הארגון שכן הוא יועד לצאת לקק"צ. העד העיד שהיה חשוב לו להעיד בפני בית הדין בנוגע לנאשם.

בראשית דבריה ציינה ההגנה שהנאשם כבר אינו שוטר וזוהי נסיבה משמעותית לקולא, בנוסף הנאשם לא עובד כלל. הנאשם הודה ולקח אחריות מלאה על האמור בכתב האישום המתוקן ולא ניהל הליך. הנאשם נשוי לשוטרת ולהם תינוק בן חצי שנה. כרגע אשת הנאשם הינה המפרנסת היחידה. ההגנה הפנתה לעדות עד האופי, להערכותיו התקופתיות של הנאשם שהן גבוהות באופן

משמעותי מהנהוג לתת לשוטרים בותק שכזה. אותם שני כשלים בהתנהגות הנאשם, אינם מאפיינים אותו ובשניהם מוטיב שווה, אקט מתריס ומשפיל מהצד השני. המתלונן ירק על הנאשם ובכך השפיל אותו, ולכן אין מקום לכל פיצוי למתלונן. נכון שהנאשם לא היה צריך לבצע את המעשה אולם לא מדובר באקט אלימות סתמי. בנוגע לאירוע עם המתלוננת, טענה ההגנה שהמתלוננת לא טמנה את ידה בצלחת וצעקה אך כנגדה לא ננקטו שום הליכי משמעת.

מכל האמור ביקשה ההגנה להסתפק בעונש של נזיפה חמורה קנס סמלי ולהימנע מלפסוק פיצוי למתלונן.

דבר הנאשם

הנאשם העיד שהוא עזב את המשטרה לפני כחודשיים, כרגע הוא אינו עובד, יש לו תינוק בן חצי שנה והוא ביקש להתחשב בו בגובה הקנס.

דיון והכרעה

נאמר תחילה שאנו רואים בחומרה את התנהגות הנאשם באירוע. השימוש שעשה הנאשם בכוח היה שלא כדין, מיותר וללא כל הצדקה עניינית. מצופה היה מהנאשם, כסייר המשרת בתפקיד בשטח, לנהוג בריסון, באיפוק ולהקדיש מחשבה נוספת בטרם השתמש בכוח, וזאת על אף התנהגות המתלונן באירוע, שירק על הנאשם. מרגע שהמתלונן היה אזוק בידיו ורגליו והוא בתא מעצר לא היה מקום לשימוש בכוח כלל. גם במצב בו המתלונן ירק על הנאשם. במקום לנהוג באיפוק, לקח הנאשם את המתלונן לחדר הלבשה וכשהמתלונן נפל לרצפה, החל להכותו במספר בעיטות לגופו. הנאשם לא הסתפק בכך ואף רשם בדו"ח הפעולה שלו, תיאור שאינו תואם את שהתרחש בפועל, תיאור שמתאר את מעשיו של הנאשם כתקינים לחלוטין. לכך נוסיף את האירוע השני, אירוע כלפי עמיתה לעבודה, שהעירה לנאשם על התנהלותו, והוא החל לקלל אותה ואף הכה באמצעות מכת אגרוף בחוצץ פלסטיק שנשבר וגרם לה לשריטה באמת ידה.

בית-דין זה חזר והביע דעתו בעקביות, בשורת פסקי דין, באשר למידת החומרה שיש לייחס לעבירות הכרוכות באלימות שוטרים. זאת, הן בשל הפגיעה הפיזית והנפשית באזרח, הן בשל הפגיעה בזכויות היסוד שלו, והן בשל הנזק הרב הנגרם כתוצאה מכך לתדמית המשטרה ולאמון שהציבור רוחש לה.

יפים לענין זה דברי השופט מלץ בע"פ 64/86 מאיר אשש נגד מדינת ישראל, אותם הזכרנו לא אחת בפסקי הדין, בהתייחסותנו לאלימות שוטרים:

"שוטרי ישראל, מלאכתם קשה ואחראית, מלווה לא אחת סיכונים והתנכלויות, והינם ראויים לכל אהדה שיכולים בתי המשפט לתת להם. אך במה דברים? כל עוד הם זוכרים וערים לכך שהסמכות והמרות שהוענקו להם, רק לצרכי ביצוע התפקיד ניתנו, ואסור שייעשה בהם שימוש לרעה. עליהם לשנן זאת לעצמם השכם והערב, דווקא משום שמלאכתם מחייבת לעתים קרובות נוקשות ואפילו שימוש בכוח.

המעבר מ"כוח סביר" לאלימות מיותרת הוא מהיר ומפתה וחלילה להם לעבור את הגבול. עליהם לדעת ולהבין כי אם יעברו את הגבול ואם ישתמשו לרעה בסמכויות שניתנו להם, ובעיקר אם ינהגו באלימות מיותרת, לא יעניקו להם בתי המשפט אהדה, וימצו עמם את הדין ומן העבר השני, אזרח הבא במגע עם אנשי משטרה, אפילו הוא חשוד או עבריין, זכאי לצפות ולהניח שאם יתנהג כהלכה, לא יגעו בו לרעה. מעשי אלימות ברוטאלית כמו אלה של המערערים, פוגעים קשות הן במערכת היחסים, העדינה בלאו הכי, שבין האזרח למשטרה, והן במוניטין של המשטרה וביכולתה לתפקד כדבעי".

עוד מצאנו לחזור ולהפנות בעניין זה לדברי כב' השופטת פרוקצ'יה בבג"צ 7141/05 עקיבא ויתקון נגד מפכ"ל המשטרה שם נאמרו הדברים שלהלן:

"האיסור המוחלט של שימוש בכוח ואלימות בידי שוטרים, תוך חריגה מגדר הנדרש באורח סביר להשגת תכלית שמירת הסדר ובטחון הציבור, אינו צריך הדגשה. הוא מהווה אבן יסוד בשיטה החוקתית הנוגעת לפעילותם של גורמי אכיפת החוק במדינה. הוא מתחייב ממושגי יסוד של מוסר ציבורי הנוהג בחברה הישראלית; הוא מהווה חוליה מרכזית במערכת המרכיבים הבונים את תשתית המשטר הדמוקרטי בישראל. המשטרה אמורה להגן על הסדר והביטחון הציבורי ולהבטיח את שלומו של הפרט והכלל. היא לא נועדה להפיל את חיתתה על הסביבה, והיא מנועה מעשיית שימוש בכוחה שלא למטרה לשמה הוא הופקד בידיה. סטייה ממושכלות יסוד אלה, או אף קיומו של חשש לסטייה כזו, מחייב בחינה מעמיקה של ההשלכות המתחייבות מכך הן לגבי הפרט הנחשד או המואשם, הן לגבי המשטרה כזרוע מרכזית של השלטון וכל אלה בהתייחסם לנורמות ואורחות פעולה הצריכים לאפיין את גופי השלטון בישראל".

כידוע, בשונה מההליך הפלילי, ההליך המשמעתי לא נועד להענשת השוטר. קיימות שתי תכליות עיקריות העומדות בבסיסו. האחת - להגן על המשטרה כארגון - להגן על תפקודה הנאות ולשמור על תדמיתה בעיני הציבור, והשנייה - להרתיע שוטרים אחרים שלא יכשלו בביצוע עבירות משמעת.

בצד הדגשת הכשל במעשי הנאשם, מצווים אנו לשים על כפות המאזניים את השיקולים הפועלים לטובת המתקת דינו של הנאשם. בראש ובראשונה יש לזקוף לזכות הנאשם את לקיחת האחריות על מעשיו, הודייתו בהזדמנות הראשונה בפני בית הדין, ובעובדה שהנאשם בחר להתפטר מהחייל.

איננו מתעלמים מטיב שירותו של הנאשם. רישומו המשמעתי נקי. מעיון בהערכותיו התקופתיות של הנאשם שהוגשו לעיונינו עולה כי בשנת 2021 הוערך הנאשם בציון "תפקוד גבוה בהרבה מהדרישות 2", בשנת 2022 הוערך בציון 6.833 ואף נבחר כבולט לחיוב.

בנוגע לעתירת התביעה להטיל על הנאשם פיצוי למתלונן בסך 1,000 ₪, אנו סבורים שמתלונן היורק על שוטר כשהוא נמצא בתא מעצר, אינו ראוי לפיצוי שכזה והחלטנו שלא להטיל פיצוי שכזה לטובת המתלונן. בעניין זה נפנה לתיק ביד"מ 50/20.

אנו סבורים שעמדת התביעה לעונש הינה ראויה ונכונה. ואולם, לאחר ששקלנו את כל השיקולים הרלוונטיים לעניין, אנו סבורים, כי בנסיבותיו של תיק זה, לאור התפטרותו של הנאשם מן החייל, העובדה שהוא אינו עובד ומטופל בתינוק צעיר, אשתו שוטרת צעירה וטיב שירותו במשטרה אין מקום להטיל על הנאשם קנס בגובה של 5,000 ₪.

סוף דבר

מכל האמור באנו כלל דעה כי העונשים הראויים במקרה זה הם:

- נזיפה חמורה .
- קנס בסך 2,500 ₪, שישולם ב-5 תשלומים שווים ורצופים.

ניתן היום, כ"ז בתמוז תשפ"ה, 23 ביולי 2025, בלשכה.

המזכירות תעביר עותק מגזר הדין לצדדים.

זכות ערעור תוך 45 יום.

שופט _____	ראש ההרכב _____	שופט _____
עו"ד שמעון פרנקו	תנ"ץ אברהם פרנקל	סנ"ץ ניסים כחלון

תיק ביד"ס 41/25

בית הדין למשמעת

בפני: ראש הרכב – הנשיא – תת ניצב אברהם פרנקל
השופטת – ניצב משנה מיכל לוין אלעד
השופט – סגן ניצב ניסים כחלון

המפקח הכללי
באמצעות מחלקת משמעת
נגד
הנאשם: רס"מ מחמוד גדיר

גזר - דין

כללי

נגד הנאשם, ממלא מקום ראש משרד תנועה בתחנה, הוגש כתב אישום בעבירה של ניגוד עניינים, עבירה לפי סעיף 11א לתוספת הראשונה לחוק המשטרה תשס"ו-2006 (להלן: "התוספת").

ביום 28.07.2025 הודה הנאשם, שלא היה מיוצג, בכתב האישום והורשע בעבירה שיוחסה לו. התביעה ביקשה להטיל על הנאשם עונש של נזיפה חמורה, הורדה בדרגה בפועל למשך חודש והורדה בדרגה על תנאי. הנאשם ביקש להקל בעונשו.

לאחר שמיעת הטיעונים ודבר הנאשם החלטנו, להטיל עליו את העונשים הבאים:

- נזיפה חמורה.
- הורדה בדרגה אחת על תנאי, למשך 4 חודשים, כאשר התנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירה שעניינה עיון שלא כדין במאגרי מחשב, וזאת תוך שנה מיום כניסת גזר דין לתוקף ויורשע בגינה במהלך התקופה או לאחריה.
- קנס בסך 500 ₪.

בהסכמת הצדדים, סוכם כי נימוקי גזה"ד יינתנו בנפרד ויישלחו לצדדים. להלן גזר הדין המלא.

מעובדות כתב האישום בו הודה והורשע הנאשם עולה כדלהלן:

א. חלק כללי

1. במועדים הרלוונטיים לכתב האישום, שירת הנאשם כממלא מקום ראש משרד תנועה בתחנת באקה אל גרביה.
2. במסגרת תפקידו, ניתנו לנאשם הרשאות שימוש במערכות מידע משטרתיות שונות, לרבות במערכת "דותן" (להלן: "המערכת").

3. פרק זה מהווה חלק בלתי נפרד מכתב האישום.

ב. העובדות:

1. בתאריך 01.06.2023 נכנס הנאשם למערכת ובדק את פרטיו של אחיו. הנאשם הריץ את השאילתה: "תמונות".
2. בתאריך 06.06.2023 נכנס הנאשם למערכת ובדק את פרטיו של גיסו. הנאשם הריץ את השאילתות הבאות: "מידע דמוגרפי על אדם", "קשרי משפחה", "רישיון נהיגה", "תמונות" ו-"כתובות".
3. בתאריך 18.06.2023 נכנס הנאשם למערכת ובדק את פרטיו של בת דודתו. הנאשם הריץ את השאילתה: "תמונות".
4. בתאריך 21.08.2023 נכנס הנאשם למערכת ובדק את פרטיו של אחותו. הנאשם הריץ את השאילתה: "תמונות".
5. בתאריכים 05.10.2023 ו- 26.04.2024 נכנס הנאשם למערכת ובדק את פרטיו של בת דודתו. הנאשם הריץ את השאילתות הבאות: "מידע דמוגרפי על אדם", "קשרי משפחה", "רישיון נהיגה", "תמונות" ו-"כתובות".
6. בתאריכים 29.05.2024, 31.5.2024, וכן בתאריך 25.6.24, נכנס הנאשם למערכת "דותן" ובדק את פרטיו של גיסו. הנאשם הריץ את השאילתה: "תמונות".
7. בתאריכים 28.06.2024, 29.06.2024 נכנס הנאשם למערכת " ובדק את פרטיו של בן דודו. הנאשם הריץ את השאילתות הבאות: "מידע דמוגרפי על אדם", "רישיון נהיגה", "תמונות" ו-"כתובות".
8. במעשיו המתוארים לעיל, בכך שנכנס למערכות משטרתיות ונחשף למידע הנוגע לקרובי משפחתו, פעל הנאשם בניגוד עניינים.

לאור הודאתו באמור לעיל הורשע הנאשם בעבירה לפי סעיף 11א לתוספת הראשונה לחוק המשטרה תשס"ו – 2006, ניגוד עניינים .

טיעוני התביעה וראיותיה לעונש

הוגשה סימולציה שכרית, דו"ח פרופיל משמעתי ושלוש הערכות תקופתיות אחרונות. לנאשם עבר משמעתי הכולל שלוש הרשעות, בשנת 2018 הורשע בכך שביצע מעצר מבלי שהיתה לו סמכות והוא אף לא תיעד את האזיקה, בנוסף לנאשם שתי הרשעות משנת 2014 שאינן ממין העניין. התביעה טענה שהנאשם נכנס במהלך 11 הזדמנויות, שהתפרסו על פני תקופה של שנה, למערכת דותן, ונחשף למידע בנוגע לקרובי משפחתו. מדובר בשוטר ותיק אשר מצופה ממנו שהיה מודע למותר ולאסור וניצל את גישתו למערכת המשטרתית ונחשף למידע הנוגע לקרובי משפחתו. עבירה של ניגוד עניינים הינה עבירה חמורה הפוגעת בתדמית המשטרה, כאשר נוצר מצג לפיו מערכות המשטרה הן נכסו האישי של השוטר והעבירה הזו בעצם פותחת פתח לרעה. בנוגע לתמונות הכוונה הינה דו"חות ומסמכים המתויקים בתיק.

במקרה שבפנינו הבדיקה מבוצעת על ידי איש משטרה לבקשת קרוביו, וניתן להניח שהפגיעה בפרטיות אינה משמעותית עד לא קיימת, אולם יש לראות מקרים אילו בחומרה שכן הם יוצרים מצג לפיו המערכות המשטרתיות הן נכסו האישי של השוטר והם פוגעים בעקרון השוויון. המידע הינו תעבורתי וטכני, אולם הנאשם משרת מעל 30 שנים במערכת והיה אמור לדעת מה אסור ומה מותר. הנאשם לא קיבל כל תמורה ומידת הפגיעה בפרטיות הינה נמוכה.

לקולא ציינה התביעה את נסיבות חייו הלא פשוטות של הנאשם, את העובדה שנטל אחריות על מעשיו ואת הערכותיו התקופתיות הטובות.

מכל האמור עתרה התביעה להטיל על הנאשם עונש של נזיפה חמורה, הורדה בדרגה בפועל לחודש אחד והורדה בדרגה על תנאי.

טיעוני ההגנה וראיותיה לעונש

בראשית דבריו ציין הנאשם, שייצג את עצמו, שהתביעה החמירה עימו בטיעוניה לעונש. הנאשם הסביר שלכל רכז תנועה בתחנה יש סמכות להנפיק לאזרח הפונה אליו, דו"ח באם הוא איבד אותו או מבקש לקבל עותק ממנו, זהו חלק מהשירות לאזרח. הם אינם מפנים את האזרח למפנ"א כדי לא לטרטר את האזרח. הנאשם הסביר שבתחנה בה הוא משרת אין רכז תנועה והוא מבצע את תפקיד הרכז. כל טעותו היא שרצה להנפיק דו"חות לקרובי משפחתו, הליך מקובל באם אין כל קרבה למבקש הנפקת הדו"ח. הנאשם ציין את דבר מחלתה של אשתו, לאחרונה אף המפכ"ל ביקר אותה. הוא אב לשתי בנות. הנאשם ציין שעבר לשרת במחוז הקרוב למקום מגוריו לאור מחלת אשתו. הוא מודה ולוקח אחריות על מעשיו. הוא היה אמור לקבל דרגה בחודש ינואר ומעוכב בגלל תיק זה.

לסיום ביקש הנאשם מבית הדין שיתחשב בו ויקל בעונשו, לאור מצבו האישי והמשפחתי. הוא יצא מבית הדין בראש מורס, זקוף, מכוון שהוא אוהב את מה שהוא עושה ומטרתו היא לתת את כל מה שהוא יכול למען מטרות הארגון.

דיון והכרעה

יאמר מיד, אנו רואים עין בעין עם הנאשם ולפיה ביחס לתיקי שימוש אסור במאגרי מידע משטרתיים המובאים בפני בית דין זה, מדובר בתיק במדרג נמוך. הבדיקות אותם ביצע הנאשם נעשו לבקשת קרובי משפחתו, הוא נכנס למערכת "דותן", מערכת התעבורה ולא למערכת המכילה מידע פלילי או מודיעיני. המידע הינו דו"חות תעבורה, שכלל הנראה קרובי משפחתו היו זכאים לקבל בכל תחנת משטרה בדרכים המקובלות. אכן הנאשם ביצע "קיצור דרך" עבור בני משפחתו ועל כך הוא נותן את הדין.

בקביעת גזר הדין הראוי, השיקול הראשון והחשוב ביותר הינו האינטרס הציבורי בכך שמאגרי המידע המחוזקים על ידי המשטרה יישמרו בצורה נאותה, לא ייפרצו, ומידע הנוגע אליהם לא יעבור למי שאינו רשאי להחזיק בו. שיקולים אישיים של הנאשם יהיו שיקול משני בחשיבותו. בשקלנו

את האינטרס הציבורי לעיל, סברנו שנכון לבחון את האירוע על פי תבחיני המשנה, המסייעים לדרג את האירועים לפי חומרתם, כפי שנקבעו בפסיקת בית הדין.

המבחנים העיקריים הנוגעים לכך נקבעו בביד"ס 4/22 והם :

א. לאורך כמה זמן התרחשה העבירה? האם מדובר במעשה חד פעמי או בעבירות מתמשכות לאורך שנים.

ב. מה היתה כמות שליפות המידע? כמויות הבדיקות שבוצעו.

ג. זהות הגורם הנבדק. יש להבחין בין מצב בו הבודק בודק מידע על עצמו בלבד, למצב בו הוא בודק קרובי משפחה ממעגלים שונים בחייו ועד למקרה של שליפת מידע כנגד גורמים בהם יש לו אינטרס אישי ספציפי לברר פרטים לגבם כגון – יריב עסקי, מתלונן נגדו, מעורב בתיק פלילי יחד עם אחרים, שותף פוטנציאלי, בן/ת זוג פוטנציאליים לשוטר או לקרובי משפחתו ועוד ועוד. אפשרות נוספת היא בירור אודות מפורסמים כדוגמת: זמרים, שחקנים, פוליטיקאים (נפוץ יותר לקראת בחירות) ועוד.

ד. לצורך מה מבוצעת הבדיקה? ברי כי לא תמיד ניתן לברר נקודה זו, אך לרוב ניתן להסיק מעובדות כתב האישום, או מהראיות, מה היה המניע לביצוע הבדיקה ועל הענישה לשקלל גם רכיב זה.

ה. סוג המידע אליו נכנס הנאשם שלא כדין. האם מדובר במידע דמוגרפי בלבד (כגון מקום מגורים, ת.ז., קשרי משפחה), האם מדובר במידע פלילי או האם מדובר במאגר מודיעיני. ברי כי חומרת העבירה הינה פועל יוצא של סוג המאגר.

ו. האם הנאשם רק ראה את החומרים במחשב, האם הדפיס/צילם/העתיק והאם שמר אותם לעצמו או העביר אותם לצד ג'.

ז. האם הנאשם קיבל תמורה בגין העברת המידע? לעניין זה, תמורה אינה חייבת להיות מוחשית דווקא. תיתכן תמורה בבחינת "שמור לי ואשמור לך". כל מקרה על פי נסיבותיו.

ברי כי מבחנים אלו אינם ממצים את כלל האפשרויות השונות הגלומות במעשה השליפה האסור, אך דומה כי יש בהם כדי למצות את החלק הארי של מקרי שליפת מידע אסורה ממאגרי המידע המשטרתיים. כמו כן נציין כי תבחינים אלו אינן עומדים בפני עצמם וכל תיק יבחן על פי מכלול השיקולים הרלוונטיים.

בחינת תבחינים אלו במעשים המפורטים בעובדות כתב האישום בגינם הורשע הנאשם חורגים מהמצופה משוטר ותיק בארגון, הנאשם ביצע 11 בדיקות, במספר הזדמנויות שונות שנפרסו על פני

כשנה. כפי שעולה מכתב האישום. אין מדובר בבדיקה אחת, חד פעמית אלה מדובר בביצוע 11 בדיקות שונות. נציין כי המידע שהנאשם בדק היה תעבורתי בלבד.

טיב שירותו של הנאשם: רישומו המשמעותי של הנאשם כולל שלוש הרשעות קודמות. שתי הרשעות ישנות משנת 2014, שאינן ממין העניין. השלישית משנת 2018 בגין ביצוע מעצר מבלי שהיתה לו סמכות כדין והוא אף לא תיעד את האזיקה. מעיון בהערכותיו התקופתיות של הנאשם עולה כי בשנת 2019 הוערך בציון "תפקוד עולה על הדרישות 2", בשנת 2021 הוערך בציון "תפקוד גבוה בהרבה מהדרישות 2", בשנת 2022 הוערך בציון 6.25.

איננו מתעלמים ממצבה הרפואי של אשת הנאשם, שלא נפרטו מחמת צנעת הפרט, אולם במסגרת שיקולנו התחשבנו במצבה הרפואי ובהשפעתו על הנאשם ומשפחתו.

כידוע, קבעה ההלכה הפסוקה שתכליתו הדין המשמעותי כפולה. מחד גיסא, הגנה על הארגון, על תפקודו ומניעת פגיעה בתדמיתו ובאמון הציבור בו, ומאידך גיסא – הרתעת הרבים. עוד נקבע, שבבוא בית הדין להטיל אמצעי משמעת, מחובתו לבחון בין היתר האם יש באמצעי המשמעת שיטיל, ליצור הרתעה מספקת בקרב השוטרים. כן מצווה בית הדין לבחון, האם די באמצעי המשמעת האמורים כדי להשיב על כנו את אמון הציבור בארגון, אמון שהוא נשמת אפו ותנאי הכרחי לתפקודו. דומה כי זה המקרה בו יש ליתן משקל גדול יותר לאינטרס האישי של הנאשם.

מששקלנו את מכלול השיקולים הרלוונטיים תוך שהצבנו לנגד עינינו את תכלית הדין המשמעותי כאמור לעיל, את מעשי הנאשם שכולם היו כניסה למערכת הדו"חות לבקשת בני משפחתו, הפגיעה בפרטיות הינה ברף הנמוך ביותר הקיים. עוד לקחנו בחשבון את טיב שירותו של הנאשם במשטרה ומצבה הרפואי של אשת הנאשם.

סוף דבר

מכל האמור באנו כלל דעה כי העונשים הראויים במקרה זה הם:

- **נזיפה חמורה.**
- **הורדה בדרגה אחת על תנאי, למשך 4 חודשים, כאשר התנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירה שעניינה עיון שלא כדין במאגרי מחשב, וזאת תוך שנה מיום כניסת גזר דין לתוקף ויורשע בגינה במהלך התקופה או לאחריה.**
- **קנס בסך 500 ₪.**

ניתן היום, ד' באב תשפ"ה, 29 ביולי 2025, בלשכה.

המזכירות תעביר עותק מגזר הדין לצדדים.
זכות ערעור תוך 45 יום.

שופט	ראש ההרכב	שופטת
סניף ניסים כחלון	תניף אברהם פרנקל	נצי"מ מיכל לוין אלעד

ביד"ס 42/25

בית הדין למשמעת

בפני: ראש הרכב – השופט – סגן ניצב ניסים כחלון
השופטת – סגן ניצב ענת יקיר בלום
השופטת – סגן ניצב מיכל שומר זוכוביצקי

המפקח הכללי
באמצעות מחלקת משמעת
נגד
הנאשם: רס"ב אורן קידר
באמצעות בא כוחו – עוה"ד אלי אונגר

גזר - דין

כללי

נגד הנאשם, סייר בתחנת משטרה, הוגש כתב אישום בעבירה של התנהגות שאינה הולמת שוטר ושיש בה כדי לפגוע בתדמית המשטרה, עבירות לפי סעיף 3 לתוספת הראשונה לחוק המשטרה התשס"ו – 2006 (להלן: "התוספת").

ביום 06.08.2025 הודה הנאשם, בכתב האישום והורשע בעבירות שיוחסו לו. התביעה ביקשה להטיל על הנאשם עונש של נזיפה חמורה, הורדה בדרגה אחת למשך שלושה חודשים והורדה בדרגה על תנאי לשיקול דעת בית הדין. ההגנה ביקשה להסתפק בעונש של נזיפה.

לאחר שמיעת הטיעונים ודבר הנאשם החלטנו להטיל עליו את העונשים הבאים:

- נזיפה חמורה.
- הורדה בדרגה אחת למשך 4 חודשים, מתוכם 21 ימים בפועל והיתרה על תנאי, כאשר התנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירה של התנהגות שאינה הולמת שוטר, שעניינה שיח לא הולם ומיני, וזאת תוך שנה מיום כניסת גזר דין זה לתוקף, ויורשע בגינה במהלך התקופה או לאחריה.
- בהסכמת הצדדים, סוכם כי נימוקי גזה"ד יינתנו בנפרד ויישלחו לצדדים. להלן גזר הדין המלא.

מעובדות כתב האישום בו הודה והורשע הנאשם עולה כדלהלן:

1. במועד הרלוונטי לכתב האישום שירת הנאשם, יליד 1978, כסייר ביח"ס 1 בתחנת [REDACTED] (להלן: "התחנה").

2. במועד הרלוונטי לכתב האישום, שירתה ר.א (להלן: "המתלוננת") ילידת 1997, כסיירת בשירות קבע ביח"ס 2 בתחנה, וזאת כחודש וחצי קודם למועדים הרלוונטיים.

3. בין התאריכים 8-9/2/2023, בין השעות 06:30-21:00, עבדו הנאשם והמתלוננת במשמרת ערב, במהלכה שימש הנאשם כראש המשמרת, ועל כן התקיימו בינו לבין המתלוננת במהלך המשמרת יחסי מרות.
4. במהלך המשמרת, היו הנאשם והמתלוננת בגפם בניידת משטרתית, באופן שבו המתלוננת נהגה והנאשם ישב במושב הסמוך אליה.
5. במהלך המשמרת, חלפו הנאשם והמתלוננת בסמוך לשכונת " [REDACTED] ", והמתלוננת ציינה בפני הנאשם שהתגוררה שם בעבר עם בן זוגה. הנאשם שאל את המתלוננת למה היא ובן זוגה נפרדו, והמתלוננת השיבה לו שלא היו לה רגשות כלפיו. בשלב זה, שאל הנאשם את המתלוננת שאלות בעלות גוון מיני שעניין הרגליה המיניים של המתלוננת והמתלוננת לא השיבה לשאלותיו.
6. בהמשך, שאלה המתלוננת את הנאשם אם הוא מעשן סיגריות, והנאשם השיב לה שהוא נוהג לעשן סיגריה לאחר קיום יחסי מין, ובהמשך אמר לה: "לפעמים יש שיחות בניידת שצריכות להישאר ביננו ואין צורך להוציא את זה החוצה".
7. במעשיו כמתואר לעיל, בכך שהנאשם שאל את המתלוננת שאלות אישיות בעלות גוון מיני שעניין הרגליה המיניים, וכן בכך שאמר לה שהוא נוהג לעשן סיגריה אחרי קיום יחסי מין, וזאת תוך כדי משמרת במהלכה התקיימו בינו לבין המתלוננת יחסי מרות ובהינתן פער הגילאים ביניהם, התנהג הנאשם באופן שאינו הולם שוטר ושיש בו כדי לפגוע בתדמית המשטרה.
- לאור הודאתו באמור לעיל הורשע הנאשם בביצוע עבירה של התנהגות שאינה הולמת שוטר ושיש בה כדי לפגוע בתדמית המשטרה, עבירה לפי סעיף 3 לתוספת הראשונה לחוק המשטרה התשס"ו – 2006.

טיעוני התביעה וראיותיה לעונש

התביעה הגישה סימולציה שכרית, גיליון פרופיל משמעתי ושלוש הערכות תקופתיות של הנאשם. התביעה טענה שהנאשם הודה והורשע בכך שבמהלך משמרת עם שוטרת עימה היו לו יחסי מרות, בפער גילאים של כ-19 שנים אמר לה אמירה מינית ושאל אותה שאלות בעלות גוון מיני. מעשי הנאשם מלמדים שהתנהג ללא מורא או כבוד כלפי שוטרת העובדת במחיצתו וחטא לתפקידו בעיקר בשים לב לעובדה שהיה ר' משמרת באותה המשמרת. התנהלות הנאשם פגעה פגיעה חמורה בתדמית המשטרה ובאמון הציבור בה באשר זה זכאי לכך ששוטרים הפועלים מטעמו ולמענו ימלאו תפקידם נאמנה ללא כל מימד של ניצול לרעה. מעשי השוטר פגעו בערכי משטרת ישראל בדגש על ערך האחריות והדוגמא האישית לפיו השוטר יתנהל בכל הליכותיו באופן ראוי, ישמש מופת

לעמיתיו ולכלל. כשלון הנאשם מחייב ענישה משמעותית לשם העברת מסר ברור וחד לשוטרים בארגון, שעליהם לגלות רגישות וכבוד כלפי השוטרים המשרתות במחיצתם, זכותן של כל המתגייסות לשירות במשטרה שתהיינה שקטות ובטוחות במרחב עבודתן ובסביבת האנשים שעמן הן משרתות.

לקולא ציינה התביעה את העובדה שהנאשם הודה, נטל אחריות על מעשיו וחסך את העדת המתלוננת.

התביעה עתרה לענישה של נזיפה חמורה, הורדה בדרגה אחת בפועל למשך שלושה חודשים והורדה בדרגה על תנאי לתקופה המסורה לשיקול דעת בית הדין.

טיעוני ההגנה וראיותיה לעונש

בראשית דבריה הדגישה ההגנה שהנאשם משרת 24 שנות שירות במשטרת ישראל ועברו המשמעותי ללא רבב, כאשר תפקידיו הם בתחום הסיור שבהם ממשיך החיכוך עם אזרחים הוא גבוה ביותר. הנאשם יודע שהמעשה שעשה הוא פסול ואין שום סיכוי שהמעשה יחזור על עצמו. כתב האישום וההסכמות בין ההגנה לתביעה התגבשו לאחר קרוב לשנתיים של משא ומתן. האמור בסעיף 5 לעובדות כתב האישום הוא כללי ולכן בית הדין צריך להניח שמדובר ברף הנמוך ביותר של האמירות. הנאשם יליד 1978, בחר להתגייס למשטרה לאחר שירותו הצבאי, כממשיך דרכו של הוריו וסבו. הנאשם הינו שוטר מקצועי, שירותי, נעים הליכות אשר עושה מלאכתו בצורה מעוררת כבוד והשראה. הנאשם זכה להערכות מפקדיו ואף נבחר לשאת את דגל משטרת ישראל בטקס הדלקת המשואות ביום העצמאות ה-69 של מדינת ישראל. הנאשם גרוש, משלם מזונות, ילדו בן 12, מצבו הרפואי מורכב, הנאשם אב מסור לילדו, ישנן הוצאות רבות בגידול ילדו ולכן ביקשה ההגנה שלא להוריד את הנאשם בדרגה בפועל. הנאשם שיתף פעולה באופן מלא עם הבדיקה, ישנה חרושת שמועות בתחנה שהנאשם נפגע ממנה, ונמנע ממנו להתמודד לתפקיד של מש"ק לאור תיק זה. ההגנה הדגישה שאנו כיום שנתיים לאחר האירוע. הנאשם הודה, חסך זמן שיפוטי וחסך את העדת המתלוננת.

ההגנה הגישה לבית הדין אסופה של מכתבי הערכה והוקרה בנוגע לתפקודו של הנאשם ממהלך שנות שירותו.

מכל האמור ביקשה ההגנה מבית הדין לגזור על הנאשם עונש של נזיפה.

דבר הנאשם

הנאשם מסר שהוא לוקח אחריות על מעשיו, מתנצל על מעשיו ומביע חרטה. הנאשם מסר שהאירוע התרחש כשהוא היה במהלך הליך גירושין. הוא דור שלישי לשירות במשטרה, סבו היה קצין, אימו ואביו היו שוטרים והוא בחר להמשיך את דרכם. הנאשם ביקש סליחה מהמתלוננת. הנאשם ביקש

שלא לפגוע בפרנסתו ובפרנסת בנו. הנאשם פירט בנוגע למצבו הרפואי של בנו וציין שהוא אף מסייע לאביו בטיפול באימו שהינה סיעודית.

דיון והכרעה

במעשים המפורטים בעובדות כתב האישום בגינם הורשע הנאשם, בולטים היבטיה החמורים של התנהגותו. מדובר באמירה בעלת אופי מיני כלפי המתלוננת, שוטרת עמיתה הצעירה ממנו בכ-19 שנים, ושאלות בעלות גוון מיני שעניינן הרגליה המיניים של המתלוננת. האמירה והשאלות הינן פסולות ואסורות ואין להן כל מקום בארגון. חומרה מיוחדת אנו מוצאים בעובדה שהנאשם מנצל את יחסי המרות באמירה אודות הרגליו המיניים ושאלותיו בנוגע להרגליה המיניים של המתלוננת.

אמירותיו של הנאשם פוגעות פגיעה חמורה בתדמית המשטרה ובאמון הציבור בה. הציבור זכאי לכך ששוטרים הפועלים מטעמו ולמענו ימלאו תפקידם נאמנה ללא כל מימד של ניצול לרעה. יש באמירת הנאשם ובשאלותיו בכדי לפגוע בבסיס האמון הציבורי עליו נשענת המשטרה. בענייננו הנאשם הינו ראש משמרת סיור והמתלוננת הינה סיירת בשירות קבע. דווקא במצב זה פגיעת הנאשם בשוטרת צעירה ממנו ב-19 שנים יוצר נדבך חומרה ייחודי ונוסף מעבר לפגיעה באמון הציבור בכלל, נוספת גם פגיעה באמון המשטרה מצד המשרתים בו.

זאת ועוד, בהתנהגותו ובמעשיו פגע הנאשם בחובת הנאמנות של המשטרה כלפי שוטרות המשרתות בארגון, בני משפחותיהן וכלל הציבור, השמים מבטחם בארגון שיספק הגנה נאותה וסביבת עבודה בטוחה ומכבדת לכל המשרתים בו, קל וחומר לשוטרות צעירות בארגון. במעשיו פגע הנאשם פגיעה של ממש בתדמית המשטרה.

זכותה של כל שוטרת המשרתת ביחד עם שוטר, בניידת בסיור משותף, בצוות בילוש, במש"ט, בדסק, במשרד, ובכל מקום אחר בו היא משרתת, שתהא שקטה ובטוחה, שתרגיש שהיא מצויה בסביבת עבודה ראויה והולמת, נקיה מכל מעשי פגיעה או השפלה. בית דין זה עמד לא פעם על החומרה הרבה שבה יש לראות כל פגיעה בכבודן של השוטרות מצד אנשי משטרה המשרתים עמן ועל החשיבות הרבה הנודעת לשמירה על שלומן של השוטרות ועל יצירת סביבת עבודה ראויה והולמת, נקיה מכל שיח פסול כגון האמירה בה הורשע הנאשם והשאלות אותן שאל את המתלוננת, שהן שאלות אישיות בעלות אופי מיני.

בתיק ביד"מ 70/93 נקבע :

"סוג ההתנהגות המותר לכל הציבור אינו מותר לשוטר. השוטר אינו רשאי להתנהג באופן שיש בו לגרום נזק ולהפריע לתיפקודו ולתדמיתו כאוכף החוק ולפגוע באימון שהציבור רוחש לו... זוהי דרישה של רמת ציפיות המיוחדת אך ורק למי שנמנה על המסגרת הארגונית הקרויה 'משטרה'. גישה זו תובעת משוטר לעמוד באמות מידה מיוחדות של התנהגות שאינן מתבקשות ממי שאינו

שייך למסגרת המשטרתית. זהו מצב מיוחד בו החברה דורשת מידת אמון מיוחדת, תכונות של יושר והגינות, ורגישות יתר לנורמות מוסריות ממי שנמנה על מסגרת זו".

בצד החומרה בה אנו רואים את מעשי הנאשם, נתנו דעתנו לשיקולים לקולא בהם הודייתו של הנאשם בכתב האישום, העובדה שחסך למתלוננת להגיע ולהעיד בפני בית הדין, חוויה לא קלה כלל ועיקר, לטיב שירותו במשטרה שמשקף בהערכתו התקופתיות ובאסופת תעודות הערכה שהוגשו לעיונינו, לעברו המשמעותי הנקי על אף העובדה שהנאשם משרת בתחנה בתפקיד שטח כל שירותו ובמצבו הרפואי המורכב של בנו שמחמת צנעת הפרט לא נפרט.

מששקלתנו את מכלול השיקולים הרלוונטיים תוך שהצבנו לנגד עינינו את תכלית הדין המשמעותי כאמור לעיל, הגענו לכלל מסקנה כי המקרה שבפנינו מחייב העברת מסר ברור המוקיע מכול וכול אמירה ושאלות בעלות אופי מיני מסוג זה שאמר הנאשם וזאת כדי לעקרו מהשורש ולמנוע את הישנותם בעתיד. בהתאם לכך, שוטר המבצע עבירת משמעת מסוג זה ראוי שמעמדו בארגון המתבטא בין השאר בדרגותיו, יפגע אף הוא לפרק זמן ההולם את חומרת המעשים. לטעמינו, הורדה בדרגה אחת למשך זמן של 21 ימים בפועל מעבירה מסר זה, וזאת כשאנו מתחשבים במצבו הכלכלי של הנאשם ובמצבו הרפואי של בנו.

סוף דבר

מכל האמור באנו כלל דעה כי העונשים הראויים במקרה זה הם:

- **נזיפה חמורה.**
- **הורדה בדרגה אחת למשך 4 חודשים, מתוכם 21 ימים בפועל והיתרה על תנאי, כאשר התנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירה של התנהגות שאינה הולמת שוטר, שעניינה שיח לא הולם ומיני, וזאת תוך שנה מיום כניסת גזר דין זה לתוקף, ויורשע בגינה במהלך התקופה או לאחריה.**

גזר הדין יכנס לתוקפו היום עם פרסום נימוקיו.

ניתן היום, כ' באב תשפ"ה, 14 באוגוסט 2025, בלשכה.

המזכירות תעביר עותק מגזר הדין לצדדים.

זכות ערעור תוך 45 יום.

שופטת _____ ראש ההרכב _____ שופט _____
סני"ץ ענת יקיר בלום סני"ץ ניסים כחלון סני"ץ מיכל שומר זוכוביצקי

בתיק ביד"מ 43/25

בית הדין למשמעת

בפני: ראש ההרכב – תת ניצב אברהם פרנקל

השופט – סגן ניצב ניסים כחלון

השופט – סגן ניצב עמוס מכלוף

המפקח הכללי

באמצעות מחלקת משמעת

נגד

הנאשם 1: פקד שי כהן

באמצעות בא כוחו – עורך הדין איציק כהן

הנאשם 2: פקד יצחק בן שעה

באמצעות בא כוחו – עורכת הדין עידית רייכרט

גזר - דין

ביום 6.7.2025 הודו הנאשמים במיוחס להם בכתב האישום וזאת במסגרת הסדר טיעון שנחתם מול המחלקה לחקירות שוטרים והורשעו בעבירת התרשלות במילוי תפקיד. לאחר שמיעות עדי האופי וטיעוני הצדדים לעונש ועיון בראיות שהוגשו, החלטנו להטיל על הנאשמים עונש של נזיפה חמורה. בהסכמת הצדדים סוכם כי נימוקי גזר הדין יינתנו בנפרד. להלן נימוקינו.

כתב האישום:

1. במועד הרלוונטי לכתב האישום שירת נאשם 1 כקצין חקירות בתחנת קריית שמונה.
2. במועד הרלוונטי לכתב האישום שירת נאשם 2 כקצין זיהוי פלילי במרחב כנרת.
3. במועד הרלוונטי לכתב האישום שירת השוטר רנ"ג חיים גבאי (להלן "השוטר גבאי") כמפקד משמרת סיור בתחנת קריית שמונה (להלן: "התחנה").
4. ביום חמישי, 6.10.22, סמוך לשעה 23:30, שהה יואל להנגהל ז"ל (להלן: "המנוח") יחד עם חברתו הדסה סינגסון, ברחבה הסמוכה למועדון k – room, ברחוב כיכר צה"ל בקריית שמונה (להלן: "המקום").
5. בשלב מסוים, התפתחה במקום קטטה בין המנוח למספר אנשים אשר נכחו במקום באותה שעה, אשר כתוצאה ממנה נגרמו למנוח חבלות בפניו, לרבות חתך ושבר בשן (להלן: "אירוע הקטטה"). בעקבות אירוע הקטטה הוזעקה משטרה למקום, ולמקום הגיעו השוטר גבאי, שוטר נוסף ומתנדב (להלן: "הצוות").
6. הצוות שהה במקום משך למעלה מ 40 דקות, במהלכן בירר את אשר ארע, לרבות הרקע לחבלותיו של המנוח. לאחר מכן, משסברו שאירוע הקטטה שכך, עזבו הנאשם והצוות את

- המקום. במהלך הטיפול באירוע ראו השוטר גבאי והמתנדב את ליעד (להלן: "ליעד"), אשר היה מעורב באירוע הקטטה, יחד עם שניים מחבריו.
7. כחצי שעה לאחר מכן, סמוך לשעה 23:01, עקב דיווח נוסף על קטטה במהלכה נדקר אחד המעורבים (להלן: "אירוע הדקירה"), שוב הוזעקה המשטרה, והשוטר גבאי והצוות שבו למקום. עם הגעתם למקום הבחינו במנוח כשהוא דקור בבטנו ואנשי מד"א מטפלים בו. המנוח הובהל לבית החולים, אך המאמצים להצילו עלו בתוהו, ומותו נקבע ביום שישי 7.10.22 בשעה 17:08.
8. מיד לאחר אירוע הדקירה החלה המשטרה בחקירה ובאיתור מעורבים וחשודים.
9. לאחר אירוע הדקירה עזב ליעד, שהיה מעורב באירוע, את המקום, ועוד באותו לילה העלים את הבגדים אשר לבש בעת האירוע. כמו כן, הסכין ששימשה לדקירה באירוע, לא נמצאה עד עצם היום הזה, לאחר שהועלמה.
10. בתאריך 20.11.22 הוגש נגד ליעד כתב אישום בגין רצח המנוח ועבירות נוספות ובהן שיבוש מהלכי משפט, בין היתר, בדרך של העלמת כלי הרצח והבגדים אותם לבש בעת אירוע הדקירה.

העובדות

- א. בהמשך לאירוע הדקירה, לאחר שהמנוח פונה לבית החולים, נותר חיים גבאי ועמו המתנדב משה מור (להלן: "המתנדב"), במקום, כדי לשמר את הזירה ולקבל את פניהם של אנשי הזיהוי הפלילי וקציני התחנה שהוזעקו למקום מביתם.
- ב. במעמד האמור, הגיע חברו של המנוח לשוטר גבאי ולמתנדב כשהוא אוחז בידו בקסדה (להלן: "הקסדה") אותה חבש בעת אירוע הדקירה אחר אשר זהותו ידועה למאשימה, והטיח את הקסדה על הרצפה לעיני השוטרים.
- ג. באותן נסיבות, נטלו השוטרים את הקסדה, אשר הייתה מוכתמת בדם, והכניסו אותה לניידת משטרה וזאת מבלי שסומנה וללא הקפדה על האפשרות לשמור על ממצאים פורנזיים.
- ד. בהמשך, למקום הגיעו קציני משטרה מהתחנה, לרבות נאשם 1, וכן שוטרי המעבדה לזיהוי פלילי, ובהם נאשם 2, כדי לעמול על מלאכת איסוף הראיות ותיעוד הזירה.
- ה. בהמשך לאמור לעיל, לאחר שנודע לנאשמים על הזזת הקסדה מהמקום המקורי בו נתפסה, הורו הנאשמים לשוטר גבאי להשיבה למקום המצאה לשם המשך תפיסת המוצג על ידי כוחות המז"פ.
- ו. השוטר גבאי עשה כהוראתם, הגם שבפועל השיב את הקסדה למקום שונה מהמקום ממנו נאספה, וזאת בלי ידיעתם של הנאשמים.
- ז. בהמשך לאותן נסיבות, לא מילא השוטר גבאי דו"ח בעניין החזרת הקסדה, והנאשמים לא וידאו כי עובדת לקיחת והחזרת הקסדה למקום מתועדות בדוחות של מי מהשוטרים או אנשי הזיהוי.

- ח. הנאשמים עשו זאת בניגוד לתפקידם כשוטרי משטרת ישראל ובניגוד לחובות החלות עליהם בדין וזאת חרף העובדה כי היו אמונים על תיעוד הזירה באופן אותנטי ככל הניתן, לטובת החקירה וההליך הפלילי.
- ט. במעשיהם המתוארים לעיל, התרשלו הנאשמים במסגרת תפקידם.

עדי אופי מטעם הנאשמים:

סממ"ז צפון, העיד בנוגע לשני הנאשמים. בנוגע לנאשם 1 סיפר העד כי לא הכיר אותו כלל עד שהגיע למחוז הצפוני. ביום שקיים דיון לתפקיד ק' מאוימים מחוזי, קיבל חו"ד מצוינות מקצינים בתוך המחוז והחליט לקבלו לתפקיד קצין מאוימים. היום בדיעבד הוא שמח מאוד על הבחירה. מדובר בקצין איכותי מאוד, מקצועי, יוזם, עושה, שממש "נכנס" לעולם המאוימים, אל מול השוטרים והאזרחים המאוימים. בהערכות התקופתיות נתן לנאשם ציון מעולה 2 וגם עכשיו במשוב לקראת ההערכה בנובמבר בו נדרשים המפקדים לדרג על פי קריטריונים בציונים הנעים 1-10, נתן בכל הסעיפים 10, במקצועות, יכולות ביצוע, אכפתיות, חריצות וכו'.

בשנת 2024 קיבל קצין מצטיין מחוזי בסיכום שנת העבודה וגם מדור מאוימים הארצי בחרו בו למצטיין ארצי.

בתקופה מאתגרת הזו, אנחנו כמשטרה צריכים אותו. אין לנו קצינים כאלה. הגיש עדות אופי כתובה של מפקד המחוז.

באשר לנאשם 2, גם אותו לא הכיר עד להגעתו למחוז אך על פי חלוקת העבודה, כל הקצינים הזוטרים הם תחת פיקודו, כמו גם נאשם 2. תמיד שאל עליו, ושמע את חוות דעת מפקדיו, שאמרו כי מדובר באחד הקצינים המצוינים, ובעולם המקצועי המז"פי הוא אחד הקצינים המקצוענים המצוינים שיש. ובאחד המפגשים איתו, כקצין פיקוח ובקרה כשהיה למעשה במשרד, ראה עד כמה הקצין ממלכתי, לא אמר מילה אחת רעה על הארגון, גם כשחווה חוויה לא נעימה. בתקופות המלחמה כשעולה הצורך ביחידת הזיהוי, הקצין היה שם. הקצין משתתף בתוכנית ברק המיועדת לעתודת הקצינים הצעירים המבטיחים בארגון. רואה אותו עולה ומתפתח בארגון ומתקדם בסולם הדרגות וכן מתפתח כאיש מקצוע.

לסיכום העיד הסממ"ז שמדובר בשני קצינים מצוינים, איכותיים מאוד. דווקא בימים שאנו רואים בריחה של קצינים מהארגון חושב מאוד להשאירם.

ר' מדור מאוימים העיד בנוגע לנאשם 1. במסגרת תפקידו הוא מנחה מקצועי של הנאשם כמו גם קציני מאוימים במחוזות. כבר בהתחלה, במסגרת המפגשים הראשונים בניהם וגם בשיחות תוך כדי החפיפה עם קודמתו בתפקיד, כולם תמימי דעים שהנאשם הוא קצין המאוימים הטוב ביותר במערך. העד נחשף אליו תוך כדי השירות. הנאשם מטפל כמעט פי 4 מאוימים בהיקפם ובחומרתם אל מול מחוזות אחרים. מסור מאוד לעבודה, אכפתי מאוד, אחד שידע להזיז עניינים ולא רק בתחומו אלא גם מעבר. העד, כרמ"ד חדש, התייעץ איתו לא פעם. מדובר בקצין משכמו ומעלה.

רמ"ח זיהוי פלילי, העידה בנוגע לנאשם 2 וסיפרה שהיא מכירה אותו משנת 2013 כשהתגייס למז"פ. בתפקידה הקודמים הייתה מחוברת מאוד עם הזיהוי בשטח, הנאשם עבר דרכה בקורס חוקרי זירה ובכל שלב לו הייתה אחראית. מהיכרות עם הנאשם, הן כחוקר זירה והן כקצין זיהוי, מדובר בשוטר ערכי, ישר, בעל מוטיבציה, מסור ואחראי.

כל שנות שירותיו במשטרה עד האירוע האחרון לא דבר בו רבב, להיפך. מהר מאוד לאחר שהוסמך כחוקר זירה, הפך לראש שלוחה וקודם לתפקיד קצין זיהוי במחוז צפון. גם כקצין זיהוי העדה הבחינה במקצועיותו ובמסירותו לתפקיד, האכפתיות שלו מהאנשים. לבסוף ציינה העדה כי הנאשם אף נבחר לתוכנית ברק.

רמ"ד זיהוי פלילי העיד בנוגע לנאשם 2 אותו הכיר מתפקידו הקודם כרמ"ד זיהוי חללים וכמובן מתוקף תפקידו הנוכחי. הנאשם ממיטב חוקרי הזירה שהעד מכיר. לנאשם ערכים ועקרונות. יודע לייצג את הארגון בכבוד. תמיד נכון לעזור בכל מה שהתבקש במסגרת מדור זיהוי חללים וגם בתפקידו הנוכחי. אחד הקצינים היותר טובים שיש במערך. בהתייחס לאירוע הנוכחי, העד סיפר כי כאשר שימש כרע"ן זיהוי בירושלים, ברצח משפחת מעוז, שם היה ר' מפלג שנקרא להעיד בבימ"ש והוא נשאל למה לא רשום שום דבר שלו בתיק חקירה, אותו ראש מפלג הסביר שהוא נותן הנחיות בזירה עצמה ובד"כ ההנחיות מבוצעות ולא תמיד הוא בודק שכך היה. העד הוסיף כי נכון לוודא שההנחיות שמפקד נותן אכן מבוצעות, אבל קורה לא פעם במהלך טיפול בזירות, שמפקד נותן הנחיות ולמרות שהוא בטוח שהן מבוצעות, בפועל לא כך הדבר. לדעת העד, במקרה הנוכחי לא היתה רשלנות אלא טעות בתום לב.

העד הוסיף כי לאחר ה 7.10.23 הנאשם עדיין עבד בהגבלה, ופיקוד מז"פ ביקש שיבוא לסייע בזיהוי חללים במחנה שורה וכך היה. ניתנה לו הרשאה לעבוד שם למרות שהוטלו עליו הגבלות והוא סייע רבות בכל הליך זיהוי החללים. מדובר בחשיפה קשה מאוד ובכל זאת הוא עשה את זה ואפילו התנדב לזה, ביקש לבוא ולסייע.

רענ"ח מחוז צפון העיד בנוגע לנאשם 2. הוא חלק משרשרת הפיקוד הישירה לנאשם וההיכרות בינם נמשכת שנים. הנאשם שימש כמפקד הזיהוי של גזרת מרחב כנרת. מדובר בקצין מעולה שנשלח לייצג את אח"מ צפון בפרויקט ברק היוקרתי. לנאשם רשימת הישגים מפוארת בתחום האח"מ, חתום על גילויים ופיענוחים מהמשמעותיים ביותר. מאז ה 7/10 הנאשם התייצב וביקש לסייע במסגרת המגבלות. ביקש ללכת למקומות המורכבים ביותר, לשורה, להגיע לכל המקומות שבהם משפיעים ויש בכך להעיד על אופיו ומחויבותו. הוא אוטוריטה בתחומו ומתייעצים איתו בנושאים מקצועיים.

טיעוני התביעה וראיותיה לעונש:

הוגשו סימולציות שכריות ביחס לשני הנאשמים, דו"חות ביחס לעבר המשמעותי ו-3 הערכות תקופתיות ביחס לכל אחד.

ביחס לנאשם מס' 1, הוגש ראיון הדרכה מחודש אוקטובר 22 בגין עבירה של התרשלות במילוי תפקיד - לאחר אותו אירוע רצח ניתנה הנחייה של ממ"ז צפון לבצע בדיקה ביחס לטיפול בחלקו הראשון של האירוע לרבות בחינת התפקוד של נאשם 1 והוחלט לתת לו הערה משמעתית ביחס לאופן שבה הוא תשאל את הסייר שהגיע למקום ושהוא לא קיבל מספיק פרטים.

מבחינת ההערכות התקופתיות:

בשנת 2022 – 6.917.

בשנת 2021 – תפקוד יוצא דופן.

בשנת 2019 – תפקוד גבוה בהרבה מהדרישות 2.

מבחינת סימולציה שכרתית, הורדה בדרגה אחת מסתכמת בסכום של 1,599 ₪.

ביחס לנאשם 2 – הוא נעדר עבר משמעותי.

הערכה תקופתית לשנת 2022 – ציון 7.

בשנת 2021 – תפקוד גבוה בהרבה מהדרישות 2.

בשנת 2019 – תפקוד יוצא דופן.

מבחינת סימולציה שכרתית, הורדה בדרגה אחת מסתכמת ב – 1956 ₪.

מדובר באירוע מיום 7.10.22 שנגזר מאירוע מצער שבסופו נרצח נער. במסגרת האירוע הנאשמים הגיעו למקום ותפקידם היה לתעד את הזירה באופן אותנטי. התרשלותם באה לידי ביטוי בכך שלאחר שהנחו את שוטר הסיור שהיה במקום, להחזיר מוצג שתפס, קסדה מגואלת בדם, למקום ממנו תפס אותה, לא וידאו כי מי מהשוטרים מתעד זאת בדו"חות.

הנאשמים הפרו את הכללים הידועים בעניין שמירת מוצגים וטיפול במוצגים כנדרש בנהלי המשטרה, למרות שהיו אמונים על תיעוד הזירה באופן האותנטי ככל הניתן, לטובת החקירה וההליך הפלילי.

הנאשמים שהינם קצינים מקצועיים, מנוסים, שהגיעו לזירת דקירה מזעזעת ולא פעלו כמתחייב במסגרת תפקידם, לתעד ולשמר את הזירה בעוד מידת הדיוק והזהירות הנדרשים בטיפול בזירה כזו, לרבות תיעוד כל פרט קטן שנעשה, אמורה להיות ידועה להם היטב וזאת לנוכח ההשלכה וההשפעה של עניין זה על החקירה, על איתור החשודים ועל העדות בהמשך ככל שיתנהלו ההוכחות ולכן עוצמת הרשלנות היא גבוהה מאוד.

בזירות מעין אלו, ישנה חשיבות אדירה לכל מוצג ובוודאי למוצג מגואל בדם שחשיבותו משמעותית ביותר. להתנהלות כושלת ורשלנית של שוטר ביחס למוצג יכולות להיות השלכות מרחיקות לכת, מצב דברים על פיו אדם יועמד לדין בגין עבירה שלא ביצע, או לחלופין שאדם לא יועמד לדין בגין עבירה שביצע עקב רשלנות. התוצאה בלתי נסבלת.

לא זו בלבד הנאשמים נדרשים גם להעיד חדשות לבקרים בבתי משפט ובתי המשפט נסמכים על הממצאים שהם אוספים ומקבלים על בסיסם החלטות הרוות גורל בעוד אירוע זה מהווה מחדל גדול ופוגע באמון הציבור ביחס לטוהר פעולותיה ואמינותה של המשטרה, אמון שהוא תנאי הכרחי, להמשך פעילותה של המשטרה.

מדובר ברצח שדווה בהרחבה בתקשורת וברשתות החברתיות שלמחדלי המשטרה היו גם השלכות על נקיטת אמצעים מנהליים כנגד שוטרים וקצינים בתחנה.

התביעה הודתה כי לא נטען שהתנהגותם הרשלנית של הקצינים השפיעה על משך החקירה, על מספר העדים שנגבו מהם הודעות ומשך הזמן עד שהגיעו לרוצח. יחד עם זאת התנהגותם הייתה חלק ממחדלי החקירה בתיק ובכל מקרה עמדה להם האחריות לתעד את הזירה, כל אחד מתוקף תפקידו.

לקולא, מדובר בנאשמים שתפקודם מצוין, זאת גם משתקף מההערכות התקופתיות, מהעבר המשמעותי, מהשבחים הרבים שהרעיפו עליהם עדי האופי ובראשם הסממ"ז ובנוסף נטלו אחריות על מעשיהם.

בנסיבות האלה ביקשה התביעה להשית על כל אחד מהנאשמים עונשים של נזיפה חמורה, הורדה בדרגה בפועל לתקופה של 4 חודשים והורדה בדרגה על תנאי.

טיעונים לעונש מטעם סנגור נאשם 1 + ראיות:

סנגור נאשם 1 פתח בכך שלטעמו מדובר בעוול. התיק שיש בפני ביה"ד הוא עוול. כתב האישום מייחס לנאשמים עבירה בסעיף ז' לעובדות. זו העבירה היחידה שלהם. בנסיבות המתוארות, הם לא וידאו שעובדת לקיחת הקסדה תועדה בדוחות של הסייר או כל מישהו אחר, זו העבירה. הם לא התרשלו במעשה, אלא הם התרשלו בזה שהם לא וידאו. הנאשמים ביקשו להחזיר הקסדה על מנת לתעדה בצילום, מיקום וצורת הימצאותה בזמן שהגיע הסייר איך הוא ראה אותה.

הערת בית הדין: בשלב ובמסגרת טיעוניה, ההגנה החלה להיכנס לפרטי האירוע – זמנים, כמות מעורבים, מה רואים במצלמות הגוף ועוד. לאור התנגדות התביעה לכניסה לפרטים נוהל דיון באולם ובסופו ובהמלצת בית הדין הסכימה ההגנה שלא לפרט את אותם פרטים ולהיצמד לעובדות כתב האישום המוסכם בהם הודו הנאשמים.

נאשם 1 הגיע למקום שעה לאחר הדקירה כפי שמתואר בסעיף 5. כקצין חקירות הוא אחראי על פעולות של גביית עדויות בתחנה, הקפצת חוקרים, שליחת חוקרים לבתי חולים ועוד מספר פעולות רב של פעולות המבוצעות על ידי קצין חקירות ובין היתר נתן החלטה כפי שמופיע בסעיף ה' של כתב האישום, שתיעוד הזירה יהיה מלא ושוטר הסיור יחזיר את הקסדה למקום ממנה נתפס על מנת שחוקר הזירה יוכל לתעד את הזירה כפי שנתפסה והמשך התפיסה יהיה על ידי שוטר הזירה דווקא, חוקר הזירה.

במקרה זה פעל נאשם אחר, שוטר הסיור, בצורה שערורייתית עליה גם עמד לדין, תפס קסדה מגואלת בדם, לקח אותה בלי שקית, בלי כפפות ושם אותה בתא אחורי של הניידת. רשלני לחלוטין. המשך התפיסה בוצע ע"י חוקר הזירה שאוסף את כל הראיות, כולל גם את הקסדה. השלב החסר

הוא השלב בו שוטר הסיור אמור לרשום בדוח הפעולה שלו, "תפסתי את הקסדה שמתי אותה באוטו קיבלתי הוראה החזרתי אותה לשטח..."

במענה לשאלת בית הדין השיבה ההגנה כי ברגע שהנאשמים נותנים את ההנחיה האמורה בסעיף ה', הם לא יודעים שהקסדה נתפסה בלי שקית מז"פ והם לא יודעים מה החלק של הקסדה בפאזל. הם יודעים שיש זירה, שאמורים לחסום אותה, מישהו לקח משהו מהזירה והם מחזירים אותו לזירה על מנת שיתועד. זהו. הם עומדים על סעיף ז' בכתב האישום.

בעקבות מחדל זה, קם רעש ומהומה, אך עניינם של הנאשמים שולי לחלוטין. שוטר הסיור, שעמד איתם בכתב אישום פלילי, באותו כתב אישום, הועמד לדין על דברים אחרים וקיבל את עונשו. ה"רעש" הגדול שהיה, נבע ממעשיו של אותו גבאי. אף אחד לא יודע מסיפור הקסדה, הוא סיפור שולי, לא רלבנטי לסיפור של הרצח.

כל מי שהיה ק' חקירות, יודע איך מתנהלות השלמות חקירה. מדובר בקצין, שנמצא בזירה, נותן הנחיות. במקרה זה ההנחיה ניתנה בשעה 03:00. בשעה 08:30 התיק הועבר מחקירות קרית שמונה לטיפול מרחב כנרת. אין תיק שבו לא מתבצעות השלמות חקירה. אין תיק מושלם, תמיד מגיעה בקשה להשלמות מהפרקליטות או מהתביעות, ולא עומדים על כך לדין. הנאשם היה בתפקידו כשנתן את ההוראות, אמר שישלים בבוקר ובבוקר התיק כבר עבר לאחריות יחידה חוקרת אחרת. על כך הוא עומד לדין.

שוטר הסיור, ותיק מאוד, קיבל הנחיה לרשום דו"ח. ק' חקירות, צריך ללכת ולקרוא את הדו"ח שלו ולוודא שהוא רשם את זה בדו"ח, זה כל מה שהיה צריך לעשות. הדבר לא נעשה, על זה הוא עומד לדין. הוא לא ראה את זה. נכון שהוא לא וידא, אבל הוא גם לא יכול לדעת שמישהו לא ירשום. למה נאשם 1 עומד לדין? רעש תקשורתי. נחקרו 2 קצינים, בעדות פתוחה, נחקרו על ידי קבוצה, קיבלו הערת מפקד שבוטלה בהמשך ואז בחודש ינואר 23 הוגש כתב אישום פלילי נגד הנאשמים.

בהתייחס לנאשם 1 – הוא הגיע לעשרות דיונים בבימ"ש, רובם נדחים בבקשה של מח"ש, הנאשם מעוניין לסיים את ההליך, אבל מח"ש ביקשו לדחות ולא נתנו את החומרים. כאשר כבר העבירו הסתבר שיש המון חומר מתיק הרצח שהם לא הכירו. מח"ש לא עברו על החומר שנמצא בטיפול הפרקליטות (!).

מאז ובמשך שנה שלמה התיק נמשך ונגרר. מתקיימים עשרות דיונים בצפון, הנאשמים מגיעים והתיק נדחה ונדחה. גם כשכבר החל הליך ההוכחות, הדיונים בוטלו ע"י בימ"ש עקב המצב הבטחוני. לפני שנשמע ולו עד אחד, הגיע הסדר הטיעון.

ההגנה לא שלמה עם כתב האישום הנוכחי, אך בשיקול קר של עלות מול תועלת החליט הנאשם להודות. ההליך הזה מתנהל שנתיים ושישה חודשים לפני שנשמע עד אחד, מבין 40 עדי תביעה, ועוד עשרות עדי הגנה. התיק אמור להמשך זמן לא קצר. נאשם 1 מעוכב שנתיים בדרגה.

כשבאים לביד"מ להסדר, צריך להודות וכך הנאשמים עושים במקרה זה. ביה"ד לא שואל למה הם מודים, אבל חלק חשוב מהרצון שלהם לקבל את ההסדר הזה, זה להגיד אני רוצה לשים הכל

מאחורי. אם ינהלו התיק שאולי יגמר בזיכוי, אף אחד לא יחזיר לנאשמים כלום. מעבר לעיכוב דרגה, נמצאים כאן שני קצינים שלפי עדי האופי שהעידו וההערכות התקופתיות, קצינים טובים מאוד. הם מסתובבים עם כתב אישום פלילי. הם מגיעים לבימ"ש בנצרת עם עבריינים וזה השפלה, לא נעים. בסוף הדיון כל אחד חוזר לביתו למשפחה ולילדים עם אותו כתב אישום. כוחותיהם של הנאשמים תשו והם החליטו להודות בכתב האישום.

בעולם אוטופי התביעה היתה אמורה לסיים את התיק הזה ולהגיד להם סליחה. שנתיים וחצי של כתבות בעיתון, בתוכנית עובדה, שנתיים וחצי לא אומרים להם לא ווידאתם רישום דו"ח פעולה, אלא אתם אשמים ברצח. בעולם אוטופי היתה צריכה לבוא גם התנצלות. לצערנו אנו לא חיים בעולם אוטופי ולכן הנאשמים כאן.

ההגנה הסבירה כי עם הרשעת הנאשמים בדיון המשמעתי מח"ש יחזרו בהם מהאישום הפלילי נגדם. הוגשה אסופת מסמכים והערכות תקופתיות משנים 2016-2017. ההגנה מבקשת מבית הדין לתקן עוול. לטעמה בתיק הזה לא צריך לקבל אפילו נזיפה חמורה אלא יש להסתפק בנזיפה בלבד.

ניתן להביא עשרות דוגמאות על מקרים גרועים יותר, על שוטרים שלא רשמו דוח מעצר, בתיק רצח, ולא הועמדו לדין.

הנאשם נשוי, אב לשלושה ילדים. לטענת ההגנה במקרה הזה אפשר להסתפק בעונש של נזיפה, על מנת לא להמשיך את העוול שנגרם לשוטרים.

טיעונים לעונש ב"כ נאשם 2 + ראיות:

הנאשם או הנאשמים חיכו, חיכו וחיכו בסבלנות אין קץ לרגע הזה שבו הם יוכלו הן להרכין ראש בפני ההרכב הזה, ולומר, זה נכון. טעינו. יותר מזה, מהיום הראשון הם לקחו אחריות מלאה על טעותם, שנעשתה בתום לב, בזירה צפופה, עמוסה, בשעות הלילה, כשהם מעולם לא היתה בליבם הכוונה להביא לשיבוש מהלכי משפט או עיוות דין.

כבר ב-4/3/23, חודשיים לאחר שהוגש כתב אישום פלילי, נאשם 2 זומן לראיון בנושא של שקילת פיטורין ושם אמר: "גם אם היתה טעות ככל שהיתה אחת כזו, בטח שלא היתה בה שום כוונה פלילית. כל חיי חתרתי למגע וזו הכוונה האמיתית".

בהמשך שואלת המראיינת: ביחס לתוכנית ברק... איך המעשים המיוחסים לך עולים בקנה אחד עם עובדת היותך חניך בתוכנית ברק, זו עבירה מאוד מכוערת? ההגנה שמחה על השאלה ומבקשת לדייק את הסיטואציה המשפטית. העובדה שמח"ש בחרו לייחס לקצין עבירה פלילית שאין לה בדל ראייה, אף לא ברמה המנהלית והיא לא תעמוד גם בתנאי הנדרש של סיכוי סביר להרשעה, פוגעת בקצין לפחות פעמיים, פעם אחת מעצם הצורך לנהל הליך פלילי ומכך שהוא צריך להתגונן גם בהליך המנהלי ולהצדיק השתתפותו בתוכנית ברק.

חטאו היחידי של הקצין היה, לכל היותר, שלא וידא שחוקר הזירה כתב את הדו"ח בנוגע להחזרת הקסדה. התנהגות שכזו היא עבירת מחדל שצריכה להתברר בדו"ח הסבר.

כבר שנתיים ו-6 חודשים הנאשם מנהל מערכה משפטית בהליך פלילי ועדיין לא נחקרו העדים. לטענתנו התשתית הראייתית לא מניבה סיכוי סביר להרשעה ועל כן מח"ש היו מחויבים לחזור במ

מכתב האישום. עד להגשת כתב אישום זה, טענות אלו נפלו על אוזניים ערלות. כך יוצא שהנאשמים שלפנינו שילמו ומשלמים מחיר אישי, מקצועי ומשפחתי, ותדמיתי במשך תקופה ארוכה. זה עונשם. מי יחזיר להם את הפגיעה השכרית? את הפגיעה בשמם הטוב ברחבי כל מדינת ישראל? התיק הגיע לתהודה תקשורתית. מי יחזיר את העיכוב בדרגה? הנאשם מעוכב 5 שנים. מי יחזיר את הכתם שדבק בהם בארגון? אם רשויות התביעה היו הוגנות כלפי הנאשמים, הנאשמים היו צריכים לקבל את סיום ההליך והתנצלות מהיום הראשון. הנאשמים שלפנינו משלמים עונש כפול, גם סבלו עינוי דין מתמשך, גם טיעוני ההגנה לא נשמעו, נפלו על אוזניים ערלות, וגם היום התביעה מבקשת להטיל עליהם עונש כאילו לא כך הדבר.

תביעה הגונה היתה צריכה לבוא עם עמדה הגונה שהמשמעות שלה היא שיש להסתפק בנוזק שנגרם לנאשמים עד עכשיו ואי אפשר להחזיר, והכוונה לפגיעה בשם הטוב, עיכוב בדרגה, עיכוב בשכר, מניעת קידום מקצועי. די בכך.

היתה צריכה להיאמר פה מחילה, מח"ש חזרו מכתב אישום לגביו זעקו הנאשמים מעל כל במה, שלא צריך להיות מוגש מלכתחילה.

אומרת פה התביעה טיעון שהיה צורך לשפשף טוב את האוזניים והעיניים, האמנם ההד התקשורתי של תיק הרצח רלבנטי פה? אם כן, יש בכך אישור למה שההגנה טענה מלכתחילה שההד התקשורתי הוא שהביא להגשת כתב האישום נגדם.

ההגנה והנאשמים זעקו אך, מח"ש הכחישו. התיק איבד כל פרופורציה, איבד כל גישה מקצועית והנאשמים הם אלו המשלמים את מחיר הרעש התקשורתי. מח"ש נפלו לשגגה ראייתית ולהנחת עבודה מוטעית שהנאשמים, שניהם, קשרו קשר עם חיים גבאי, להטות את הזירה, להשפיע על הראיות, להביא לעיוות דין. לא עזרו למח"ש הטענות שהגעתם לזירה היתה לאחר האירוע. פקד שי הגיע הרבה אחרי הזזת הקסדה, ופקד בן שעה היה בכלל באותו לילה בדרכו לזירת אלימות אחרת, ירי כלפי שוטרים במראר. הוא התבקש לשוב על עקבותיו. חשוב לזכור, באותו שלב עוד לא היתה עוד זירת רצח. ולמה ביקשו דווקא ממנו? כי הוא הקצין הכי טוב שיש במחוז צפון, וזו הסיבה שהוא סב על עקבותיו.

ברור שקשירת קשר, כנטען באופן סמוי, לא היתה פה. וזו טענה שנטענה ברחל בתך הקטנה מן היום הראשון, לא בבית הדין, אלא במח"ש ובהליך הפלילי.

עיון בעובדות כתב האישום מלמדת שהיום גם המאשימה מסכימה שהם הגיעו למקום לאחר האירועים. בסעיף ד' לכתב האישום נרשם "בהמשך". היום כולם מסכימים שמטרת הגעתם לזירה היתה כאמור בסעיף ד' סיפא, כדי לעמול על מלאכת איסוף הראיות ותיעוד הזירה. לא כדי לשבש, לא כדי לקשור קשר. היום גם כולם יודעים את האמור בסעיף ה', שהנאשמים הורו להשיב את הקסדה, לא כדי לשבש או לעוות לדין, אלא כדי שהיא תיתפס ע"י איש מז"פ.

בשלב הזה הנאשמים לא יודעים את ההיסטוריה. הם לא התכוונו לא לתעד. נושא אי הווידוא הוא הטעות והם אינם מקלים בה ראש. בשלב הזה אי הווידוא / אי התיעוד, היה גלוי לפרקליטה המלווה, שהרי חייב להיות בכל תיק זכ"ד שכזה. אם כך, גם הפרקליטה כשלה כשלא ביקשה השלמת חקירה, דבר שנעשה חדשות לבקרים בתיקים שכאלה. למערכת יש כשלים לפעמים וזה

בסדר לדבר עליהם ולהציף אותם ולשפוט עליהם, אך יש לשמור על פרופורציות. עתירת התביעה לענישה חסרת פרופורציות.

ההגנה מפנה לעדותה של רמ"ח זיהוי פלילי ולראיון החזרה לתפקיד. מדובר במקרים שקרו, עדיין קורים ולמרבה הצער גם יקרו. אכן הנאשמים טעו אך לא יותר מכך. על טעותם זו הם משלמים עד היום מחיר יקר וכבד כל כך, בתיק שרק בגלל ההד התקשורתי הגיע לממדים חסרי פרופורציות. את זה לא ניתן להחזיר.

נאשם 2 קצין מבריק, מצטיין, ללא כל מעידה בחייו המקצועיים, כל שכן בחייו האזרחיים. מודל לחיקוי, לחבריו, לקולגות, לשוטרים אחרים. אין עוד הרבה קצינים שהסממ"ז, ושורה ארוכה של קצונה בכירה מגיעה עד לירושלים, חלקם בחופשה, כדי לבוא ולדבר בשבחם של השניים. אין זה ענין של מה בכך. אין הרבה קצינים כמו את השניים האלה, שלמרות שעברו עינוי דין, והשפלה, ולפעמים הרגישו כאילו ננעצה סכין בבטנם, המשיכו לשרת בארגון בגאווה, בשליחות, במסירות, כשהנאשם 2 מאז פרוץ 7/10 מבין את תרומתו העצומה והייחודית לארגון ולמדינה, ומתנדב. סנגורית נאשם 2 אמרה שגם היא וגם סנגור נאשם 2 טוענים מדם לבם, לטענת שניהם נעשה פה עוול גדול.

נאשם 2 נשוי ואב לארבעה. מתגורר בקרית שמונה.

הוגשו מספר מסמכים.

הנאשם היה מפונה במשך שנתיים וחצי.

מבלי כמובן למזער מהעובדה שנעשתה פה טעות, החומרה ברורה, אך הדבר צריך להישפט במתינות. לאור כל הנסיבות: עינוי הדין, המחיר ששלמו, משך הזמן, תרומתם העצומה לארגון, העובדה שמדובר במעידה חד פעמית של נאשם 2, בשל כל אלו מבקשת סנגורית נאשם 2 להסתפק בעונש שהנאשמים שילמו עד כה, בוודאי שלא להיעתר לדרישת המאשימה, ולהסתפק, לכל היותר בנזיפה בלבד, אפילו לא נזיפה חמורה.

בשלב זה בטיעונים ולשאלת בית הדין אישרה התובעת שהתביעה אינה מייחסת לנאשמים עבירה בתיאור הדברים בסעיף ה' לכתב האישום, בעצם ההנחיה להשיב את הקסדה למקומה. התביעה נצמדת לכתב האישום כפי שנוסח על ידי מח"ש ומח"ש לא ייחסו בכך עבירה.

הערת בית הדין – בשלב זה במסגרת הטיעונים לאור הדיסוננס שעלה לכאורה בין הודאתם של הנאשמים בעבירה של התרשלות לבין טיעוני ההגנה מהם השתמע, גם אם במשתמע, שיש לזכות את הנאשמים, החלטנו לחרוג ממסגרת הדיון הרגילה ולפנות לנאשמים. להלן נביא את עיקרי הדברים שאמרנו לנאשמים כפי שנרשמו בפרוטוקול (עם תיקונים/שינויים מינוריים)

"בית הדין: מסביר לנאשמים – היו פה הרבה צעקות ואמוציות, שמענו הרבה דברים, צריכים להבין, מה שלנו יש זה את כתב האישום, 2 עמודים, לא יודעים שום דבר מעבר למה שכתוב בו. כתב האישום והתביעה בטיעוניה, לא מייחסים לכם שיבוש או כוונה לעשות משהו אחר, אלא רשלנות בעבודה שלכם.

שמענו את הטיעונים של הסניגורים, ושאתם מודים כי אתם רוצים לסיים עם הסבל שעובר עליכם, שהוא מובן לחלוטין, אבל אנו לא בטוחים שבמהות, לפי טענות ההגנה, לא ברור אם אתם חושבים שאתם אשמים או לא. אנו בוודאי לא אחראים לעוול שנעשה לכם, אם נעשה לכם עוול. זה במגרש של אנשים אחרים. מצד שני, אי אפשר להגיד דבר והיפוכו, אי אפשר להגיד אנחנו מודים ואנחנו אשמים, ולטעון אנחנו בעצם לא מודים.

אנחנו לא יכולים להרשיע אתכם מחד ולהתייחס כאילו לא נעברה עבירה מאידך, עם כל ההבנה והסימפטיה למצב בו אתם עומדים. הסניגורים שלכם אומרים שכן הם מודים, אבל מצד שני בטיעונים גם אמרו דברים אחרים. שיהיה ברור, שאם אתם מודים, אנחנו מתייחסים לזה כעבירה. ומה העבירה – שמדובר פה בתיק תקיפה חמורה ובמוצג עם דם, ובמה שכתוב בסעיף ז' לעובדות.

ככה אנחנו רואים את הדברים. אתם מגיעים לאירוע שיש פה תקיפה. זה העבירה שיש פה, אין רצח, יש תקיפה, יש מוצג עם דם, ויש את סעיף ז' לכתב האישום. אם אתם רוצים לחזור בכם מההודאה ולנהל תיק, באיזה צורה שאתם רוצים, אפשר לחזור בכם. אנו לא מנסים להגיד לכם אם לחזור, אבל רוצים להבהיר את הצורה בה אנו רואים את התיק. אנו מאוד מבינים את הסבל שעבר עליכם, לפי התאור ששמענו פה, בטח כל הזמן שעבר, ובטח המחשבות ההתחלתיות שהיתה פה קנויה עם גבאי וכד', שכל הדברים האלה ירדו, אבל יש פה סיגמנט שהוא בפנינו והוא עבירה, וכך אנו רואים את זה.

אלה הדברים. אם אתם רוצים זמן כדי להתייעץ ולדבר, מקובל."

בתשובה לאמירת בית הדין הודיע סניגור נאשם 1 כי הנאשם מודה בלב מלא. יכול להיות שההגנה הפליגה בטיעוניה וביה"ד לא הצליח להבין. העובדה שהנאשם מודה בעבירת הרשלנות המיוחסת לו בכתב האישום, לא אומרת שהוא לא יכול לטעון, העונש שקיבלתי כבר לא פרופורציונלי לעבירה שעשיתי. מדובר על העוול שנגרם, ואין בכך למנוע טיעונים על מקרים דומים שאנשים הודו בעבירת רשלנות או במעשה של רשלנות ועניינם הסתיים בעונשים אחרים, בהליכים אחרים. תיק זה החל בראיון הדרכה או הערה פיקודית, שזה מה שעושים על דברים כאלה. אין בכך למנוע עתירה לענישה פרופורציונלית, כי כידוע נאשם חייב לקבל עונש בביה"ד כשמודה בעבירה, ולטענת ההגנה ובמקרה זה מדובר על עונש של נזיפה בלבד.

סניגורית נאשם 2 הצטרפה לדברי סגור נאשם 1. הנאשם נטל אחריות על טעותו כבר בתחילת הדרך. בוודאי שיגיד את זה גם היום, הרי הוא הודה בטעות הזאת, וזה היה הבסיס בהליך הפלילי. הנאשמים טעו, שגו, אבל לא היה במעשיהם כוונה לשבש הליך חקירה. אין סתירה בטיעון. הטיעון רק ביקש ללמד על המחיר שהמערכת גבתה מהם, מבלי למזער מאותה טעות.

דבר נאשם 1:

(הערה – דברי הנאשמים הובאו בצורה כמעט מלאה כפי שנאמרו בבית הדין).

אני יושב פה כבר שעתיים ושומע מה שכולם אומרים, זה רחוק שנות אור ממני, אני בטוח שגם מנאשם 2, כל מה שנאמר לגבי היכולות שלו, הוא אולי מספר 1 במחוז. אדבר על עצמי, באותה תקופה הייתי בטופ, בשיא, לא סתם אני אומר את זה, באתי ממג"ב, בתור קמב"ל ירדן, הבאתי יכולות לכחולה. פתאום להגיע מעבודה כל כך מרובה לכחולה ולראות הצלחה, ובאמת הצלחתי גם בתחנת ירדן, אח"כ בצפת, אח"כ בתחנת קרית שמונה, מבחינת ק' חקירות שמעיד, הייתי מג"בניק, קמב"ל, כי ק' אח"מ לא תפקד. נכנסתי למשרד מפורק לגמרי, הלכה למעשה, בעזרת ניהול נכון, אני בן אדם של אנשים, יודע לקחת בן אדם שעושה 7 והיום עושה 15. וזה מה שקרה בתחנת קרית שמונה, היינו מקום ראשון בארץ במדידה. התחנה היתה מועמדת להיות מצטיינת ארצית הן באח"מ והן באג"מ, ספגנו שם. בכל מקרה לקחנו בסוף באג"מ. האירוע הזה אני בסוף עצם זה שאני עדיין נשוי זה נס, בגלל אישה מאוד חזקה שהצליחה לראות את התמונה המלאה, כי הנפילה היתה כואבת מאוד, הרבה לילות לא לישון בבית, ובתהליך הזה. קיצר שנתיים וחצי לא פשוטות בכלל, כשאתה מגיע לקרקעית, חושב שאתה על האולימפוס ואז מגיע לאוקיינוס.

אני לא יודע כמה מכם קיבלו הודעות מעבריינים שהרשעתם, שכל המשטרה עבריינים או לחלופין בן אדם אחר שולח אתה בן אדם טוב אני מוכן לממן לך עו"ד. הנפילה היתה מאוד כואבת. אני בהליך שיקומי החל מהיום הראשון שקרה, עד היום, בכל מיני צורות, התחלתי אפילו לגדל גינה קטנה. זה עדיין משפיע עלי. עדיין יש לילות שאני יוצא מהבית בחוסר סבלנות, התפרצויות זעם. אני מבקש את זה לא בשבילי, כי בסוף יש משפחה מאחורי, אני צריך לדאוג לצרכים שלה. אני לוקח אחריות זה שטעיתי איפה שהוא בדרך, בסוף טעיתי ובגלל זה אני פה, לוקח אחריות מלאה, כמו בכל דבר שלא נמנעתי לקחת אחריות על כל דבר שעשיתי. כזה אני. בסוף משרד האח"מ היה תחת פיקודי והיה כשל, אני לוקח אחריות. אני רק מבקש לא לפגוע לי בקידום, בסוף אני בפוזיציה, בסוף הרצון שלי זה לא בשבילי, את העבודה אני יעשה, אני עושה את זה בשביל המשפחה, בשביל השוטרים שאני עובד איתם.

אני לא יודע מה תחליטו, אני פה כדי לקבל את העונש, באנו לסיים ולהמשיך קדימה. לראות את הפרצוף שלך עם תמונה לא מחמיאה כנאשם 2. אנו גם גרים בקהילה, בקיבוץ, וככזה אתה הופך סוג של מוקצה. ועוד בעבירה, בסוף זה המצב. אני נשוי עם 3 ילדים קטנים, כולם בגני ילדים. אני מבקש מאוד לא לפגוע לי בשכר, לא קל לנו, יש לנו משכנתא מאוד גבוהה, המלחמה פגעה בנו מאוד כלכלית, אשתי עצמאית והעסק שלה נפגע, מדריכת פילאטיס.

החלטת ר' אח"מ להוציא אותי מפיקוד, כל חיי הייתי מפקד, תמיד הובלתי ולקחתי אנשים אחרי, ידעתי להוציא מאנשים את המירב, עצם ההחלטה הזו פגעה בי לא מעט, גם בביטחון, גם ביכולת של להתמודד עם מצבים. אנו בתהליך שיקום, נצא מפה, נמשיך הלאה ונמשיך להתקדם ותודה רבה לכם.

דבר נאשם 2:

קודם כל תודה לכל מי שאמר מילים, זה לא מובן מאליו בכלל. כל פעם כשהגעתי למקום הזה, אמרתי זה אזור שאין לי קשר אליו, לא ידעתי ושערתי שזה יפגוש אותי. כדי ליישר קו, שלא יהיה ספק, כמובן שאנו לוקחים אחריות, זה נאמר כבר במח"ש, לא היינו צריכים לחכות. כפי שאנו יודעים, אנו לא מושלמים, כל אדם יש לו טעויות בחייו, זה לא וידאתי רישום מזכר, בטוח שזה יכול לקרות לכל אחד. שנתיים וחצי אחרונות היו הקשות בחיי, בטוח שאתם פוגשים דברים כאלה, אבל להיות אבא ל-4 כשהילדה חוזרת מבי"ס עם סרטון של מצלמה ושואלת אותי עם אני חשוד, זה לא משהו שאי פעם חשבתי שאתמודד עם זה. לא ידעתי שאדע לומר את המילים הנכונות בסיטואציות האלה, אני לא שם, גם שי אני יכול לומר, אנחנו לא שם, והעוול שנגרם בשנים האלה זה עוול שאין כדוגמתו. אני את העונש שלי כבר למדתי. כל עונש שיוטל עלי לא ישכנע אותי. את העונש שלי כבר למדתי, את הלילות שלא ישנתי. כשאני הלכתי לישון בוכה, אף אחד לא היה איתי. למדתי על בשרי מיהם חברי, מיהם מפקדי, מיהו הארגון, מי תומכים, מי פחות. אני לוקח את זה כשיעור לחיים. ועל זה אני בעצם אומר תודה. לגבי הארגון, אני הכי אוהב את הארגון הזה בעולם, בסלון של הבית יש לי קריקטורה גדולה, כל אחד מה אוהב, ואני עם מדס, עם מצלמה. אני אוהב את הארגון הזה וגאה בו. לא יכול לדבר עליו רע, למרות שנפגעתי קשות. אין דבר יותר כואב מלבוא ב-8/10 יום למחרת אירועי אוקטובר 23, אין יותר קשה מזה, לקום ולומר לא יכול להיות שאני מאחורי הקלעים ולא סוחב את האלונקה, לבקש אישור ר' אמ"ש כדי לסייע בנטל ולחזור, ואז אחרי חודש וחצי חודשיים מקבל מייל שאומר תודה רבה, תחזור למנהלתי, הכי פוגע בעולם, אבל קיבלתי את זה כי הבנתי את צרכי המערכת, הבנתי את התהליך הארגוני. היום אני נמצא במקום אחר, מבין יותר, שקול יותר, יודע יותר. מקום שידוע להעריך כל דבר. כל חייב פיקדתי, הדרכתי, תנועות נוער, בני עקיבא, תנועת עידן, על מנת להביא את הנוער שלנו למקום טוב יותר. רצה הגורל והנוער שלנו עשה מעשה שלא יעשה, בעיר הולדתי, בעיר שבו אני מחנך את ילדי למשהו אחר לגמרי. מתוך מקום שחתיירה למגע, של רצון שדברים כאלה לא יקרו, פשוט פקודת עצור, תן לי לטפל בזה, אני עומד פה היום מולכם, רחוק שנות אור מהאישומים המדוברים. כפי שאמרתי ובזה אסכם, אני לוקח אחריות, ברור לי שהייתי צריך לנהוג אחרת, וכן לוודא על רישום מזכר.

נולדתי וגדלתי בקרית שמונה, אשתי גננת במשרד החינוך, אנו אוהבי הארץ. במלחמה פונינו מביתנו, שנה בטבריה, לאחר מכן שנה בעפולה, היינו בבתי מלון שנה, תקופה מאוד קשה. זר לא יבין זאת. אנחנו אחרי 4 ימים בנופש משפחה מתחילים לקפל, שם אין לקפל. אתה גר בתוך חדר, זה גובה מחיר גם מהילדים, גם טיפולים נפשיים. לאחר מכן גרנו שנה בדירה בעפולה. יותר התאזנו מבחינה נפשית. ביום שהיה אפשר היינו ראשונים לחזור. חזרנו. נפגעתי בעיקר גם שכרית, ביום שהווצתי מתפקידים נגרעה ממני רמת הפעילות. לאורך התקופה הזו הבנתי את הנזק הכלכלי הכספי שנגרם לי, שמסתכם בעשרות אלפי שקלים. עוה"ד הרחיבו על הפגיעה המעמדית, הפגיעה החברתית. להבדיל משי אני גר במקום בו האירוע התרחש. ספגתי אין ספור מבטים ועלבונות, כביכול כאילו אני שייך לאירוע. מבקש להודות. מקבל כל החלטה. תודה רבה.

דיון והכרעה:

מקובלים עלינו רישת דברי סנגורית נאשם 2 במסגרת טיעוניה ולפיהם מהיום הראשון הנאשמים לקחו אחריות מלאה על טעותם, שנעשתה בתום לב, בזירה צפופה, עמוסה, בשעות הלילה, כשמעולם לא היה בליבם הכוונה להביא לשיבוש מהלכי משפט או עיוות דין.

כך לטעמנו יש לבחון את מעשיהם של הנאשמים.

נבהיר. מדובר באירוע מוכר וידוע במדינה. הרצח המזעזע של הנער יואל להנגהל ז"ל ומה שנחזה כהתנהגות לא ראויה מצד חלק מאנשי המשטרה שהגיעו לטיפול באירוע, על שתי פעימותיו, כמתואר בכתב האישום.

נגד הנאשמים ורנ"ג חיים גבאי (אשר למיטב ידיעתנו פוטר מהמשטרה) הוגש כתב אישום פלילי. החשד היה לשיבוש הליכי משפט מרמה והפרת אמונים. כפי שנטען על ידי הסנגורים ולא הוכחש על ידי התביעה, קיים הבדל מהותי בין עניינו של גבאי לעניינם של הנאשמים. הוא הואשם בשיבוש בכוונת מכוון, יתכן לאור קשריו המשפחתיים עם החשוד ברצח ואילו הנאשמים, כעולה מהסדר הטיעון מול מח"ש, מואשמים ברשלנות.

בחינת רשלנותם כפי שבאה לידי ביטוי בהסדר מול מח"ש ובהתעלם משאר הנסיבות האופפות את התיק ובראשם התוצאה הקשה ומכמרת הלב של רצח יואל ז"ל, אינה גבוהה. הם נתנו הנחיה לבצע משימה, ולא ווידאו כי המשימה בוצעה.

לא נעלם מעינו וכך גם אמרנו לנאשמים בפניה אליהם כמתואר לעיל, כי לא מדובר בהנחיה רגילה אלא בהנחיה המתייחסת למוצג בעל חשיבות – קסדה מגואלת בדם כאשר העבירה היא עבירת תקיפה, אך עדיין מדובר ברשלנות בלבד.

אם נוסיף לכך את דברי ההגנה, שלא נסתרו, ולפיהם ההנחיה ניתנה בערך בשעה 03:00 והתיק עבר לאחריות מרחב כינרת בשעה 08:30, כך שגם לו רצו לוודא את ביצוע ההנחיה התיק כבר לא היה באחריותם, את העובדה שמדובר בזירה רבת משתתפים אליה הנאשמים הגיעו רק בשלב מאוחר יותר ולא מיד עם תחילתם של האירועים, דומה כי במקרה רגיל ושגרתי כמתואר לעיל, תיק זה לא היה מגיע לדיון בפני בית הדין.

כאן המקום לציין כי התביעה המשטרתית לא היתה מעורבת בגיבוש כתב האישום המשמעותי שנוסח כולו על ידי מח"ש והועבר לתביעה כ"חבילה מוגמרת" אף ללא חומר הראיות בתיק כפי שהתביעה הצהירה.

טוענת ההגנה, טענה שלא נסתרה ואולי אף חוזקה על ידי התביעה ולפיה כל התיק נמצא בצל התקשורת הגדול שניתן לפרשה, וכי יכול והעניין התקשורתי הרב גרם למי ממקבלי ההחלטות, לייחס לנאשמים כוונות שלא היו להם ולהעמידם לדין פלילי. איננו יודעים אם כך היה, אך אנו רואים את העובדות הגלויות. מתיק של שיבוש הליכי משפט לתיק של רשלנות. האם העניין התקשורתי הרב הוא הסיבה לכך? כאמור איננו יודעים, אך לא קיבלנו הסבר אחר.

התיק הפלילי נמשך ונסחב. כתב האישום הוגש בינואר 2023 ומאז עברו שנתיים וחצי וטרם נשמעו עדים! מבלי לקבוע דבר באשר להתארכות הזמנים, ברור הוא שהנאשמים משלמים את המחיר הכבד בגין כך: בושה, מושא לרינונים, העברה מתפקידם על המשמעות הכלכליות הנגזרות מכך ועיכוב בקידום (וגם לכך השלכות כלכליות).

שיקולי מח"ש בהעמדה לדין פלילי באשמת שיבוש הליכי משפט אל מול ההחלטה להסתפק בעבירת רשלנות בלבד, לא הובאו בפנינו. הם לא מסוברות. כך או כך, מדובר בשוני גדול ומהותי בין סעיפי האישום, אך אין כל הסבר מדוע הנאשמים שילמו מחירים יקרים ביותר במהלך שנתיים וחצי אלו ועד להחלטה להעמדה לדין בפני בית הדין. כאן המקום לציין כי כתב האישום המשמעותי הוגש ביום 25.6.2025 והדיון בבית הדין התקיים ביום 7.6.2025, פחות משבועיים לאחר הגשתו.

שמענו את עדויות האופי על הנאשמים כמו גם את דבריהם בפנינו. התרשמנו שפיהן וליבם שווים וכי רשלנותם, בה הם הודו, לבשה צורה לא פרופורציונאלית ומנופחת עקב נסיבות חיצוניות שלא קשורות כלל ועיקר למעשיהם או לכוונותיהם. התרשמנו שמדובר בקצינים טובים ומסורים אשר גם היום ולמרות הנסיבות המצערות כפי שתוארו לעיל, ממלאים את תפקידם במסירות אין קץ ובהצטיינות ומפקדיהם גומרים עליהם את ההלל.

יחד עם זאת ובהתעלם מרעשי הרקע כפי שתואר לעיל, הנאשמים התרשלו ועליהם ליתן את הדין על כך. לא מדובר במוצג זניח אלא בקסדה מגואלת בדם ואף בלחץ האירועים והפעולות אותן היה צריך לבצע מרגע הגעתם לאירוע, יש ליתן עדיפות למוצג שכזה, כפי שהנאשמים אכן נתנו באותה הנחיה, אך היה נדרש מהם לבצע סגמנט נוסף של ווידוא ביצוע המשימה ובכך כשלו. מכל האמור הגענו לכלל דעה כי העונש הראוי במקרה זה הינו נזיפה חמורה.

ניתן היום, י"ט תמוז תשפ"ה, 15/7/25, בלשכה.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

מזכירות בית הדין תעביר עותק מנימוקי גזר הדין לצדדים.

שופט	ראש ההרכב	שופט
סנ"צ ניסים כחלון	תנ"צ אברהם פרנקל	סנ"צ עמוס מכלוף

בית הדין למשמעת

תיק ביד"ס 29/25

בפני: אב בית הדין – סגן ניצב ניסים כחלון
השופטת – סגן ניצב ענת יקיר בלום
השופטת – עו"ד שולמית קדם

המפקח הכללי

באמצעות מחלקת משמעת

נגד

הנאשמת: [REDACTED] (יוצאת צבא בשירות מילואים)

באמצעות בא כוחה – עוה"ד דין כוכבי

החלטה

מהו הפירוש לסעיף 14 (ב) לחוק המשטרה, תשס"ו-2006 (להלן: "החוק")? זוהי השאלה המשפטית שבמחלוקת בתיק זה ובה עלינו להכריע.

סעיף 14 לחוק שכותרתו "הליכים משמעתיים נגד מי שחדל להיות שוטר" קובע:

(א) מי שעבר עבירת משמעת בהיותו שוטר ולאחר ביצוע העבירה חדל להיות שוטר, לא

יידון בדין משמעתי, אלא אם כן הובא לדין משמעתי, מטעמים שירשמו -

(1) לפני בית דין למשמעת - בתוך 180 ימים מהיום שבו חדל להיות שוטר ;

(2) לפני דן יחיד - בתוך 90 ימים מהיום שבו חדל להיות שוטר.

(ב) התקיימו הנסיבות המפורטות בסעיף קטן (א) לגבי שוטר שהוא יוצא צבא בשירות מילואים,

לא יידון שוטר כאמור בדין משמעתי אלא כשהוא בשירות ואם הובא לדין משמעתי -

בתוך 90 ימים מהיום בו חדל להיות יוצא צבא בשירות מילואים.

(ג) הובא שוטר לדין משמעתי ובטרם הסתיימו ההליכים בענינו חדל להיות שוטר, יופסקו

ההליכים אלא אם כן החליט בית הדין או הדן יחיד, לפי הענין, מטעמים שיירשמו, מיזמתו

או לבקשת בעל דין להמשיך בהליכים ובלבד שטרם חלפו מהיום שבו התקיים ההליך

האחרון-

(1) לפני בית הדין- 90 ימים ;

(2) לפני דן יחיד - 45 ימים.

(ההדגשות אינן במקור ב.ה.)

להשלמת התמונה נציין שסעיף 1 לחוק מגדיר "יוצא צבא בשירות מילואים" - הממלא את חובתו

לשירות מילואים במשמר הגבול שבמשטרת ישראל לפי חוק שירות מילואים, התשס"ח-2008.

סעיף 3 לחוק מגדיר "שוטר" - לרבות יוצא צבא בשירות מילואים כשהוא בשירות, או יוצא צבא

בשירות סדיר.

השתלשלות העניינים בתיק ומיקוד המחלוקת

העבירה המיוחסת לנאשמת בתיק זה, עבירה של שימוש בכוח כלפי אדם במסגרת מילוי תפקיד, בלא סמכות כדין ובלא הצדק סביר, מעבר למידה הנדרשת או בניגוד לפקודות משטרת ישראל או לכל הוראה אחרת שניתנה כדין, עבירה בהתאם לסעיף 19 (א) לתוספת הראשונה לחוק. העבירה, בוצעה, לכאורה, ביום 26.05.24.

הנאשמת ביצעה את שירות המילואים הפעיל שלה בין המועדים 15.05.24 ל 15.06.24.

תיק החקירה נסגר במח"ש בחודש נובמבר 2024.

כתב האישום בתיק זה הוגש ביום 05.05.25. משמע מעל שנה מיום ביצוע העבירה, לכאורה, ומעל 10 חודשים מתום שירות המילואים הפעיל של הנאשמת בה עברה, לכאורה, את העבירה. המחלוקת בתיק זה הינה האם יש לפרש את התקופה הקבועה בסעיף 14(ב) לחוק ש-90 הימים יחלו מתום שירות המילואים של הנאשם בכלל, משמע מהיום בו יינתן פטור משירות מילואים, כפי שמבקשת התביעה לקבוע, כלומר שכתב האישום הוגש כדין, או האם יש לפרש את התקופה הקבועה בסעיף 14(ב) לחוק ש-90 הימים יחלו מתום שירות המילואים הפעיל של הנאשמת בה עברה, לכאורה, את העבירה המיוחסת לה בכתב האישום, כפי שמבקשת ההגנה, כלומר שכתב האישום הוגש שלא כדין ושיש לבטלו.

טיעוני התביעה

בפתח דבריה ציינה התביעה שבית הדין התכנס בכדי לדון בסוגייה שלא נדונה מעולם, הסוגייה העיקרית הינה מה הפרשנות בנוגע לסעיף 14(ב) לחוק ולפרשנות הראויה שצריך לתת למשפט "חדל להיות יוצא צבא בשירות מילואים". כשהתביעה הגישה את כתב האישום בתיק זה ובתיק נוסף היא נקטה בפרשנות מרחיבה שאומרת שאף שחדלו 90 ימים מהיום בו הנאשמת שבפנינו סיימה את שירות המילואים הפעיל שלה, שבו נעברה העבירה הרי שהפרשנות שבית הדין מתבקש לתת לסעיף היא שלא מדובר בשירות המילואים הספציפי שבו נעברה העבירה אלא ססד הזמנים שהמחוקק קבע ושנקב ב- 90 ימים מתייחס מהרגע שבו משרתת המילואים חדלה באופן קבוע להיות שוטרת מילואים באופן כללי.

התביעה הפנתה לתכלית הדין המשמעותי שהינו להבטיח את אמון הציבור בפעילות התקינה של השירות הציבורי, הרתעת השוטרת הספציפית שלא תחזור על התנהגותה הפסולה והרתעת יתר השוטרים. התביעה מבקשת לבצע היקש מנושא העמדה לדין של שוטר שחדל להיות שוטר שאף במקרים אילו התביעה מגישה כתבי אישום למרות שלכאורה, על פניו, אין סיבה להכיל את הדין המשמעותי עליו שכן הוא אינו משרת כבר בארגון. בעניינו של שוטר שחדל להיות שוטר ה-180 ימים נספרים מהרגע שהוא כבר אינו שוטר.

התביעה הפנתה לדברי ההסבר של הצעת החוק, סעיף 15 להצעה, שם נוסח הסעיף באופן "אדם שחדל להיות שוטר לחלוטין או לשעה" ולבסוף נשמטה המילה "לשעה" מהחוק שהתקבל ומכך הם למדים שכוונת המחוקק היא שהסעיף מוגדר באופן "שבו השוטר חדל להיות יוצא צבא בשירות מילואים". התביעה הפנתה אף לפקודה הצה"לית משנת 1978, תוך שהיא ציינה שהחוק נחקק בשנת 2006, הפקודה הצה"לית מאוד ברורה ואם המחוקק היה רוצה להתנסח באופן ברור וחד משמעי

שלא מותיר מקום לספק הוא היה משתמש בנוסח של הפקודה הצה"לית, ואז לא היינו במעמד הדיון הנ"ל. בפקודה הצה"לית מוגדר "מגמר שירות המילואים שבו עבר את העבירה". התביעה מודעת לאפשרות שגישתה ואף, גישת ההגנה שתוצג בהמשך, יכולות להתיישב עם נוסח החוק, אולם הוסיפה התביעה כי לכך יש להוסיף את חומרת העבירה ונסיבות ביצוע העבירה כפי שמנוסחות בכתב האישום. לשיטת התביעה מדובר באלימות, ללא כל סיבה, האירוע תועד ברשתות חברתיות, ויצא שהנאשמת לא תתן את הדין על מעשה זה באם תתקבל עמדת ההגנה לפרשנות הסעיף. לשיטת התביעה המגבלה היחידה שלה להגשת כתב אישום כנגד יוצא צבא בשירות מילואים הינה התיישנות העבירה שכן לשיטתה אין גם מגבלה של הגשת כתב אישום תוך 180 ימים מרגע ששוטר חדל להיות שוטר שכן החוק מבחין בין שוטר לבין יוצא צבא בשירות מילואים.

טיעוני ההגנה

ההגנה טענה שתיק זה הינו תיק לזיכוי. בנוסף טענה ההגנה שבתיק זה ישנה רשלנות של מח"ש ושל מחלקת משמעת, שכן לטענתה היה על התביעה להגיש את כתב האישום תוך 90 ימים מתום שירות המילואים הפעיל של הנאשמת בו ביצעה את העבירה, ולא כשנה מיום ביצוע העבירה. הסנגור ציין שהתביעה הפנתה לעובדה שמהחוק שהתקבל נמחקה המילה "לשעה" אולם התביעה לא ציינה שאף נשמטה המילה "לחלוטין" והמשמעות הינה שהמחוקק לא סבר שהשוטר צריך לסיים את שירות המילואים לחלוטין עד רמת פטור אלא לסיים את שירות המילואים הפעיל שלו בו עבר את העבירה המיוחסת לו. ההגנה הפנתה לעובדה שלא יכול להיות שמצבו המשפטי של יוצא צבא בשירות מילואים יהיה נחות יותר משל מצבו של שוטר "רגיל" שחדל להיות שוטר והפנתה לסעיף 14(א) לחוק. ההגנה הפנתה בתיק ביד"מ 36/24, שמתייחס לסעיף 14(ג) לחוק, שם ביטל בית הדין הליכים. מטרת החוק אינה שבית הדין יתן לסעיפים אלו כוח משמעותי על יוצא צבא בשירות מילואים שאין זו תכלית החוק ולא מטרתו. לסיום ביקשה ההגנה לבטל את ההליכים כנגד הנאשמת.

דיון והכרעה

כידוע, מלאכת פרשנותו של חוק כוללת שני שלבים, הלשון והתכלית. נקודת המוצא בה נתחיל, כאמור, היא לשון החוק. לשונה של הוראת סעיף 14(ב) לחוק הניצבת במרכז דיונינו, תעמוד לבחינה תחילה. נתחיל בכותרת הסעיף "הליכים משמעתיים נגד מי שחדל להיות שוטר", משמעות הכותרת הינה שכל הוראות סעיף 14 לחוק מתייחסות להליכים נגד מי שכבר אינו שוטר או מי שחדל להיות יוצא צבא בשירות מילואים.

נפרק את לשון סעיף 14(ב) למספר חלקים ונפרש כל אחד מהם. תחילה נפרש את הרישא של הסעיף "התקיימו הנסיבות המפורטות בסעיף קטן (א) לגבי שוטר שהוא יוצא צבא בשירות מילואים", משמע נסיבות סעיף קטן (א) הינן מי שביצע עבירה בהיותו שוטר ולאחר ביצוע העבירה חדל להיות שוטר, ובסעיף שלנו מי שביצע עבירה בהיותו יוצא צבא בשירות מילואים ולאחר ביצוע העבירה חדל להיות יוצא צבא בשירות מילואים. כלומר הדרישה הינה שביצוע העבירה יבוצע בשירות מילואים ולאחר ביצוע העבירה חדל להיות יוצא צבא בשירות מילואים. נפרש את המציעתא של הסעיף "לא

יידון שוטר כאמור בדין משמעתי אלא כשהוא בשירות", ממנו אנו מבינים שהכלל בנוגע להעמדה לדין משמעתי של יוצא צבא בשירות מילואים הוא כשהוא נמצא בשירות מילואים. לבסוף נפרש את הסיפא של הסעיף **"ואם הובא לדין משמעתי – בתוך 90 ימים מהיום בו חדל להיות יוצא צבא בשירות מילואים"**, משמעות חלק זה הינה שישנה אפשרות להעמיד לדין משמעתי שוטר שהינו יוצא צבא בשירות מילואים, באופן חריג, אולם יש לכך הגבלה לפרק זמן של 90 ימים מהיום בו "חדל להיות" יוצא צבא בשירות מילואים.

מניתוח לשוני של סעיף 14(ב) לחוק עולה שגם גישת התביעה וגם גישת ההגנה מתיישבות עם לשון החוק, כפי שהתביעה בהגיונותה אף ציינה בטיעוניה בפנינו.

נעבור עתה לפרשנות התכליתית של החוק. הפסיקה קבעה שיש לבחון את התכלית הסובייקטיבית והאובייקטיבית-נורמטיבית של הוראות החוק, כפי שנקבע בדנ"פ 1553/15 דיא עיסא נ' מד"י:

"התכלית הסובייקטיבית היא זו שמשקפת את כוונת המחוקק, כפי שעולה מההיסטוריה החקיקתית של סעיף החוק...ואולם, בהעדר נתונים על כוונת המחוקק- למשל כשמדובר בטקסט עתיק נעדר דברי הסבר- יש לפנות לצרכים המודרניים שהדין נועד להגשים ויש להבינו באופן שישתלב במציאות המודרנית ויקדמה... התכלית האובייקטיבית, מנגד, היא תכלית נורמטיבית- זו שמשקפת את עקרונות היסוד של שיטת המשפט, שחזקה כי דבר החקיקה נועד לקיימם... ודוקו, הפירוש שניתן להוראה פלונית צריך להשתלב בפירוש שניתן ליתר הוראות החקיקה מתוך מגמה להגשים "הרמוניה חקיקתית"... תכלית החוק נקבעת באיזון בין התכלית הסובייקטיבית לזו האובייקטיבית- איזון אשר משתנה בהתאם לאופי המסמך העומד על הפרק..."

קודם שנדון בשאלה אילו מהפרשנויות המוצעות על ידי הצדדים מגשימות את תכלית החקיקה, ובאיזו מידה, נציג את הרקע ההיסטורי לתיקון החוק כפי שהוצע בכנסת ונדון מה תכלית החקיקה בענינו.

הצעת חוק המשטרה (דין משמעתי, בירור קבילות שוטרים, עובדים שאינם שוטרים והוראות שונות), התשס"ה- 2005 (להלן: "הצעת החוק") היא הצעת החוק שהיוותה את הבסיס לחקיקת חוק המשטרה התשס"ו-2006. בענינו סעיף 15 להצעת החוק הינו הבסיס לסעיף 14 לחוק.

סעיף 15 להצעת החוק שכותרתו **"הליכים משמעתיים נגד מי שחדל להיות שוטר"** נוסח כך:

(א) (1) הוגש נגד שוטר כתב אישום או כתב תלונה בשל עבירת משמעת, ובטרם הוקרא כתב האישום או כתב התלונה בענינו חדל להיות שוטר, לחלוטין או לשעה, יופסקו ההליכים נגדו.

(2) חדל נאשם, מערער או משיב להיות שוטר, לחלוטין או לשעה, לאחר הקראת כתב האישום, ובטרם הסתיים הדיון המתנהל בענינו בבית הדין, יופסקו ההליכים בבית הדין, אלא אם כן החליט בית הדין, מיוזמתו או לבקשת בעל דין, להמשיך בהליכים מטעמים מיוחדים שירשמו, ובלבד שטרם חלפו שישה חודשים מהיום שבו התקיים ההליך האחרון מטעם בית הדין.

(ב) עבר אדם עבירת משמעת בהיותו שוטר שהוא יוצא צבא הממלא את חובתו לשירות מילואים במשטרת ישראל לפי חוק שירות ביטחון, ולאחר ביצוע העבירה חדל, לחלוטין או לשעה, להיות שוטר, ניתן להעמידו לדין משמעתי לפי הוראות פרק זה בשל אותה עבירה, ובלבד שטרם חלפו שישה חודשים מהיום בו חדל להיות שוטר; הוגשו כתב אישום או כתב תלונה נגד אדם כאמור שחדל להיות שוטר לחלוטין או לשעה, ניתן, על אף הוראות סעיף קטן (א) להמשיך בהליכי המשמעת נגדו ובלבד שטרם חלפו שישה חודשים מיום הגשת כתב האישום או התלונה, או מהיום שבו התקיים ההליך האחרון בענינו מטעם בית הדין, לפי המאוחר מביניהם.

(ג) הוגשו כתב אישום או כתב תלונה נגד מי שחדל להיות שוטר, או המשיך בית הדין בהליכים לגבי מי שחדל להיות שוטר, לפי הוראות סעיף זה, יראו אותו, לענין פרק זה, כשוטר, אלא אם כן נאמר אחרת בפרק זה.

כעת נפנה לדברי ההסבר של הצעת החוק בנוגע לסעיף 15, החלטנו להביא את דברי ההסבר במלואם וזאת בכדי להתחקות אחרי מלוא כוונת המחוקק, על מנת לפרש את תכלית החוק.

סעיף 15. ככלל, מוצע לקבוע כי אם הוגשו כתבי אישום או כתב תלונה נגד שוטר, ובטרם הוקראו, או בטרם הסתיים הדיון בענינו חדל הנאשם להיות שוטר, יופסקו ההליכים נגדו. קביעה זו עולה בקנה אחד עם המטרה העיקרית של הדין המשמעתי, שהיא הקפדה על עקרונות היושר, היושרה, וטוהר המידות בשורות המשטרה. משחדל הנאשם להיות שוטר, ואין הוא נמנה עוד על שורות המשטרה, אין עוד הצדקה להעמדתו לדין משמעתי לשם השגת מטרות אלו. עמדה זו עולה בקנה אחד עם פסיקת בית הדין לערעורים בתיק ביד"ע מ: 2/02 ערן פלד נ' המפקח הכללי, (טרם פורסם).

כחריג לעיקרון זה, מוצע לאפשר לבית הדין למשמעת ולבית הדין לערעורים לסיים דיון משמעתי שהחלו בו, גם אם השוטר שהועמד לדין חדל להיות שוטר במהלך הדיון, וזאת מטעמים מיוחדים שיירשמו, ובלבד שלא עברו שישה חודשים מיום ההליך האחרון בענינו. עם זאת, נוכח מהותם של עונש הריתוק ועונש המחבוש נקבע כי אלה לא יוטלו על מי שחדל להיות שוטר (סעיפים 34(1)(ד), (2)(ד), (2)(ו), ו-52(ב) המוצעים)...

נוסף על כך, מוצע לאפשר לנאשם וכן למפקח הכללי או מי שהוא הסמיך לכך, להגיש ערעור על פסק דין של בית הדין למשמעת על פי הוראות החוק, גם אם הנאשם חדל להיות שוטר (סעיף 60(א) המוצע).

ההסדר האמור לא הוחל על דיון לפני דן יחיד, בשל אופיו של הליך זה ככלי פיקודי, המיועד לתת מענה מהיר למקרים שבהם הופרו הסדר והמשמעת, ואשר על פי רוב אינו עוסק בעבירות חמורות או בשאלות שבמהות.

עוד מוצע לקבוע כי ניתן להעמיד שוטר הממלא את חובתו לשירות מילואים במג"ב, או להמשיך בהליכים שהחלו בהם, גם לאחר שסיים את שירות המילואים, לגבי עבירת משמעת שעבר בזמן שירות המילואים, וזאת בשל אופיו המיוחד של שירות המילואים, אשר נמשך מצד אחד נמשך תקופה קצרה בלבד, ולעיתים מתגלות עבירות משמעת שעבר השוטר

רק לאחר שסיים את שירות המילואים, או סמוך לסיום השירות (כגון במקרים של אי-החזרת ציוד וכיו"ב). ומצד שני, השוטר שב למלא את חובתו לשירות מילואים במג"ב שנה אחר שנה, ולפיכך יש צורך להקפיד על המשמעת ועל הסדר הטוב בשורות החיל גם כאשר מדובר בשירות שאינו שירות סדיר, שכן נורמות ההתנהגות, גם ביחידות המילואים, הן בעלות השפעה ארוכת טווח.

עם זאת, **בשל אופיו החריג של הסדר זה**, המעניק למשטרה סמכות להעמיד לדין משמעתי אדם בשעה שהוא, למעשה, אזרח, **הוגבלה סמכות זו למשך שישה חודשים מיום שהופסק שירותו במשטרה**, ולגבי הליך שכבר הוחל בו- למשך שישה חודשים מיום ההליך האחרון בענינו, **ובכך צומצמה תקופת ההתיישנות הרגילה לגבי עבירות משמעת**. (ההדגשות לא במקור- ב.ה.).

לאור האמור בדברי ההסבר בהצעת החוק, ועל אף השוני בין נוסח הסעיף שהוצע לבין נוסח הסעיף שהתקבל בסוף הליך החקיקה, אנו סבורים שפרשנות המוצעת על ידי ההגנה הינה הפרשנות אליה התכוון המחוקק ונמק.

אכן ישנו שוני לשוני בין הסעיף שהוצע בהצעת החוק לבית הסעיף שהתקבל בסוף הליך חקיקת החוק. אולם, לטעמינו, התכלית הינה אותה תכלית כפי שפורטה בדברי הדעת החוק, למעט קיצור התקופה משישה חודשים ל-90 ימים.

המחוקק כותב במפורש שההסדר המוצע, המעניק למשטרה סמכות להעמיד לדין משמעתי אדם בשעה שהוא אזרח הינו חריג, ולכן בעצם ההסדר המוצע מצמצם את תקופת ההתיישנות של העבירה. מטעמינו התביעה בתיק זה עולה תמונה הפוכה שבעצם לא מגבילה את התביעה כלל בהעמדה לדין של יוצא צבא בשירות מילואים למעט תקופת ההתיישנות. גישה זו הינה גישה הפוכה מגישת המחוקק.

ניקח מקרה היפותטי, בו החקירה נמשכה בפועל 3 שנים, משמע פעולת החקירה האחרונה הינה בסוף ה-3 שנים, תקופת ההתיישנות על עבירת משמעת לפי החוק הינה 3 שנים, משמע ניתן להעמיד את יוצא הצבא בשירות מילואים לדין משמעתי, 6 שנים ו-89 ימים לאחר ביצוע העבירה. פירוש זה שמציעה התביעה אינו מתיישב עם כוונת המחוקק ועם תכלית החוק כפי שהבאנו אותה.

קבלת בקשת התביעה בתיק זה ובתיקים אחרים, תביא למצב בו ישחק מעמד יוצאי צבא בשירות מילואים במג"ב, והמוטיבציה לשירות מילואים במג"ב תפחת. ליוצא צבא בשירות מילואים, לא תהיה סופיות להליך בבית דין למשמעת, למעט התיישנות העבירה. מצב זה, לטעמינו, אינו סביר ובלתי נסבל לאזרח שהינו יוצא צבא בשירות מילואים, שכל חטאו שהתגייס לשירות מילואים במג"ב, לתקופה קצרה, ולאחר מכן רוצה לחזור לשגרת חייו האזרחיים. מצב פרשני, כפי שמציעה התביעה, תביא למצב שאין יוצא הצבא בשירות מילואים חוזר לשגרת חייו, גם אם ביצע עבירת משמעת במילואים, והוא יכול לגרור הליך משמעתי לעיתים שנים רבות. הנאשמת בתיק זה הינה בת 22 שנים, ככל הנראה מדובר בשירות מילואים ראשון שלה, כיצד אמור הליך זה להשפיע על המוטיבציה שלה לבצע מילואים במג"ב ? גם נתון זה יש לשקול.

נעבור כעת לניתוח התכלית האובייקטיבית נורמטיבית של החוק. נבדוק כיצד פירוש החוק מתיישב עם עקרונות יסוד של שיטת המשפט וכיצד הפירוש משתלב עם יתר הוראות החוק בכדי ליצור סנכרון בין כלל הוראות החוק.

חוק העונשין סעיף 34 כא שכותרתו "פרשנות" קובע **"ניתן דין לפירושים אחדים לפי תכליתו, יוכרע הענין לפי הפירוש המקל ביותר עם מי שאמור לשאת באחריות פלילית לפי אותו דין"**. בפסיקה כונה הכלל "כלל הפרשנות המקלה עם הנאשם". כלל זה מבטא נכונות להטיב עם הנאשם, בדומה לכללים אחרים במשפט הפלילי, כמו הדרישה להוכיח אשמתו של נאשם מעל לכל ספק סביר לצורך הרשעה בפלילים, ואף להרשעה בדין משמעתי. בבסיס כלל הפרשנות המקלה עם הנאשם, עומדת ההנחה כי ראוי לצמצם את פערי הכוחות בין המדינה, במקרה שלנו מחלקת משמעת, לבין הפרט, במקרה שלנו שוטרת יוצאת צבא בשירות מילואים, שכן חובת העדפת הפרשנות המקלה עם הנאשם מגלה רגישות מיוחדת לנחיתות האינהרנטית של הנאשם בהליך הפלילי, ואף בהליך המשמעתי. לאור כלל פרשני זה, ואם ננתח בהתאם למחלוקת בין הצדדים, יש לנו חובה להעדיף את כלל הפרשנות המקלה עם הנאשם, משמע לפרש את החוק על פי גישת ההגנה.

ננתח את המצב בצה"ל. סעיף 45 לפקודות מטכ"ל 07.102 קובע **"לא יידון איש מילואים בדין משמעתי, אלא כשהוא בשירות מילואים פעיל"**. סעיף 47 לפקודות מטכ"ל 07.102 קובע **"עבר איש מילואים עבירה בהיותו בשירות מילואים פעיל, לא יידון בדין משמעתי, אלא אם כן הובא לדין משמעתי, בתוך שלושה חודשים מגמר שירות המילואים שבו עבר את העבירה"**. גם בצה"ל הכלל הינו שלא להעמיד לדין איש מילואים בדין משמעתי אלא כשהוא בשירות מילואים, אולם ישנו חריג המפורט בסעיף 47 לפקודה, כלומר ניתן להעמיד לדין משמעתי איש מילואים, אם יועמד לדין תוך שלושה חודשים מגמר שירות המילואים שבו עבר את העבירה. התביעה מבקשת להסיק מכך שהפקודה הצה"לית הינה ברורה ואם המחוקק שלנו חשב להשוות למצב המשפטי בצה"ל הוא היה מנסח את סעיף 14(ב) בדיוק באותו ניסוח כמו הפקודה הצה"לית ומשלא עשה כן יש לפרש את סעיף החוק לפי פרשנותם. איננו יכולים להשלים עם פרשנות שכזאת. אנו סבורים שהשינוי בסעיף החוק שקבע שניתן להעמיד לדין משמעתי בתוך 90 ימים ולא שישה חודשים כפי שנרשם בהצעת החוק הוא ניסיון לישר קו בין צה"ל למשטרה שכן מדובר באותו שירות מילואים. אכן הניסוח של החוק אינו ברור כמו הפקודה הצה"לית. אולם, לא מצאנו כל מקום לקבוע דין שונה למילואים בין צה"ל לבין מג"ב. אנו לא סבורים שדין יוצא צבא בשירות מילואים במג"ב, יהיה שונה לרעה מדין חייל מילואים בצה"ל, ובעינינו יוצאת צבא.

לאור כל האמור לעיל, ולאחר שניתחנו באופן מדוקדק את לשון החוק ותכליתו, אנו סבורים שיש לפרש את סעיף 14(ב) לחוק ככזה שניתן להעמיד יוצאת צבא בשירות מילואים, לדין משמעתי, בתוך 90 ימים מהיום בו חדלה להיות יוצאת צבא בשירות מילואים, משמע סיימה את שירות המילואים בו עברה את העבירה. גישה פרשנית שכזאת הינה גישה צודקת והוגנת. היא תגרום לכך שההליך המשמעתי יהיה, מהיר ואפקטיבי, בסיומו תחזור יוצאת הצבא בשירות מילואים לחייה האזרחיים, וההליך אף יגרום לה להמשיך לבוא לשירות מילואים נוסף שנים קדימה.

לא מצאנו לנכון להתעמק בגישת התביעה בנוגע לחומרת העבירה המיוחסת לנאשמת, ואף לטענה שהנאשמת תצא מהליך זה מבלי ששילמה את חובה. זהו טיבה של טענה מקדמית. בטענה שכזו

איננו מתעמקים בעובדות כתב האישום והשיקול המנחה אותנו הינה הטענה עצמה. כך גם בטענת התיישנות. ישנם מצבים שחשודים/נאשמים לא יתנו את הדין שכן העבירה אותה ביצעו התיישנה, או שטענה מקדמית אחרת מתקבלת. זהו טבעו של ההליך המשמעתי והפלילי.

ננתח את פרשנות המקרה שבפנינו בהתאם לפירוש סעיף 14(ב) לחוק, כפי שקבענו לעיל. העבירה לכאורה, אותה ביצעה הנאשמת בוצעה ביום 26.05.24. הנאשמת ביצעה את שירות המילואים הפעיל שלה בין המועדים 15.05.24 ל 15.06.24. כתב האישום בתיק זה הוגש ביום 05.05.25. משמע כמעט שנה מיום ביצוע העבירה, לכאורה, ומעל ל-10 חודשים מתום שירות המילואים הפעיל של הנאשמת בה עברה, לכאורה, את העבירה. משכך, בעת הגשת כתב האישום בתיק זה חלפו להם 90 הימים הקבועים בסעיף 14(ב) לחוק.

עם תחילת הדיון טענה ההגנה כטענה מקדמית שיש לבטל האישום מכוח הקבוע בסעיף 14(ב) לחוק המשטרה התשס"ו – 2006, שכן חלפה התקופה הקרובה בסעיף זה להעמדה לדין של הנאשמת. לאור כל האמור לעיל, אנו מקבלים את טענת ההגנה וקובעים שיש להפסיק ההליכים בתיק זה. בשולי הדברים, אנו מציעים ליעוץ המשפטי של המשטרה ליזום תיקון חקיקה לסעיף 14(ב) לחוק כך שניסוחו יהיה תואם את האמור בסעיף 47 לפקודות מטכ"ל 07.102.

ניתן היום כ"ז באב תשפ"ה, 21 באוגוסט 2025, בלשכה.

זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום.

שופטת	ראש הרכב	שופטת
סני"צ ענת יקיר בלום	סני"צ ניסים כחלון	עו"ד שולמית קדם

בית הדין למשמעת

תיק ביד"ם 38/25

בפני: אב בית הדין – סגן ניצב ניסים כחלון
השופטת – סגן ניצב ענת יקיר בלום
השופט – עו"ד ברוך רובין

המפקח הכללי
באמצעות מחלקת משמעת
נגד

הנאשם: ■■■■■ (יוצא צבא בשירות מילואים)
באמצעות בא כוחו – עוה"ד דין כוכבי

החלטה

מהו הפירוש לסעיף 14 (ב) לחוק המשטרה, תשס"ו-2006 (להלן: "החוק")? זוהי השאלה המשפטית שבמחלוקת בתיק זה ובה עלינו להכריע.

סעיף 14 לחוק שכותרתו "הליכים משמעתיים נגד מי שחדל להיות שוטר" קובע:

(א) מי שעבר עבירת משמעת בהיותו שוטר ולאחר ביצוע העבירה חדל להיות שוטר, לא

יידון בדין משמעתי, אלא אם כן הובא לדין משמעתי, מטעמים שירשמו -

(1) לפני בית דין למשמעת - בתוך 180 ימים מהיום שבו חדל להיות שוטר ;

(2) לפני דן יחיד – בתוך 90 ימים מהיום שבו חדל להיות שוטר.

(ב) התקיימו הנסיבות המפורטות בסעיף קטן (א) לגבי שוטר שהוא יוצא צבא בשירות מילואים,

לא יידון שוטר כאמור בדין משמעתי אלא כשהוא בשירות ואם הובא לדין משמעתי –

בתוך 90 ימים מהיום בו חדל להיות יוצא צבא בשירות מילואים.

(ג) הובא שוטר לדין משמעתי ובטרם הסתיימו ההליכים בענינו חדל להיות שוטר, יופסקו

ההליכים אלא אם כן החליט בית הדין או הדן יחיד, לפי הענין, מטעמים שיירשמו, מיזמתו

או לבקשת בעל דין להמשיך בהליכים ובלבד שטרם חלפו מהיום שבו התקיים ההליך

האחרון-

(1) לפני בית הדין- 90 ימים ;

(2) לפני דן יחיד – 45 ימים.

(ההדגשות אינן במקור ב.ה.)

להשלמת התמונה נציין שסעיף 1 לחוק מגדיר "יוצא צבא בשירות מילואים" – הממלא את חובתו

לשירות מילואים במשמר הגבול שבמשטרת ישראל לפי חוק שירות מילואים, התשס"ח-2008.

סעיף 3 לחוק מגדיר "שוטר" – לרבות יוצא צבא בשירות מילואים כשהוא בשירות, או יוצא צבא

בשירות סדיר.

השתלשלות העניינים בתיק ומיקוד המחלוקת

העבירה המיוחסת לנאשם בתיק זה, עבירה של שימוש בכוח כלפי אדם במסגרת מילוי תפקיד, בלא סמכות כדין ובלא הצדק סביר, מעבר למידה הנדרשת או בניגוד לפקודות משטרת ישראל או לכל הוראה אחרת שניתנה כדין, עבירה בהתאם לסעיף 19 (א) לתוספת הראשונה לחוק. העבירה בוצעה, לכאורה, ביום 26.05.24.

הנאשם ביצע את שירות המילואים הפעיל שלו בין המועדים 15.05.24 ל 15.06.24.

תיק החקירה נסגר במח"ש ביום 08.12.24.

כתב האישום בתיק זה הוגש ביום 15.05.25. משמע כמעט שנה מיום ביצוע העבירה, לכאורה, ו-11 חודשים מתום שירות המילואים הפעיל של הנאשם בה עבר, לכאורה, את העבירה.

המחלוקת בתיק זה הינה האם יש לפרש את התקופה הקבועה בסעיף 14(ב) לחוק ש-90 הימים יחלו מתום שירות המילואים של הנאשם בכלל, משמע מהיום בו יינתן פטור משירות מילואים, כפי שמבקשת התביעה לקבוע, כלומר שכתב האישום הוגש כדין, או האם יש לפרש את התקופה הקבועה בסעיף 14(ב) לחוק ש-90 הימים יחלו מתום שירות המילואים הפעיל של הנאשם בה עבר, לכאורה, את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום, כפי שמבקשת ההגנה, כלומר שכתב האישום הוגש שלא כדין ושיש לבטלו.

טיעוני התביעה

בפתח דבריה ציינה התביעה שבית הדין התכנס בכדי לדון בסוגייה שלא נדונה מעולם, הסוגייה העיקרית הינה מה הפרשנות בנוגע לסעיף 14(ב) לחוק ולפרשנות הראויה שצריך לתת למשפט "חדל להיות יוצא צבא בשירות מילואים". כשהתביעה הגישה את כתב האישום בתיק זה ובתיק נוסף היא נקטה בפרשנות מרחיבה שאומרת שאף שחדלו 90 ימים מהיום בו הנאשם שבפנינו סיים את שירות המילואים הפעיל שלו, שבו נעברה העבירה הרי שהפרשנות שבית הדין מתבקש לתת לסעיף היא שלא מדובר בשירות המילואים הספציפי שבו נעברה העבירה אלא ססד הזמנים שהמחוקק קבע ושנקב ב- 90 ימים מתייחס מהרגע שבו משרת המילואים חדל באופן קבוע להיות שוטר מילואים באופן כללי.

התביעה הפנתה לתכלית הדין המשמעותי שהינו להבטיח את אמון הציבור בפעילות התקינה של השירות הציבורי, הרתעת השוטר הספציפי שלא יחזור על התנהגותו הפסולה והרתעת יתר השוטרים. התביעה מבקשת לבצע היקש מנושא העמדה לדין של שוטר שחדל להיות שוטר שאף במקרים אילו התביעה מגישה כתבי אישום למרות שלכאורה, על פניו, אין סיבה להכיל את הדין המשמעותי עליו שכן הוא אינו משרת כבר בארגון. בעניינו של שוטר שחדל להיות שוטר ה-180 ימים נספרים מהרגע שהוא כבר אינו שוטר.

התביעה הפנתה לדברי ההסבר של הצעת החוק, סעיף 15 להצעה, שם נוסח הסעיף באופן "אדם שחדל להיות שוטר לחלוטין או לשעה" ולבסוף נשמטה המילה "לשעה" מהחוק שהתקבל ומכך הם למדים שכוונת המחוקק היא שהסעיף מוגדר באופן "שבו השוטר חדל להיות יוצא צבא בשירות מילואים". התביעה הפנתה אף לפקודה הצה"לית משנת 1978, תוך שהיא ציינה שהחוק נחקק בשנת 2006, הפקודה הצה"לית מאוד ברורה ואם המחוקק היה רוצה להתנסח באופן ברור וחד משמעי

שלא מותיר מקום לספק הוא היה משתמש בנוסח של הפקודה הצה"לית, ואז לא היינו במעמד הדיון הנ"ל. בפקודה הצה"לית מוגדר "מגמר שירות המילואים שבו עבר את העבירה". התביעה מודעת לאפשרות שגישתה ואף, גישת ההגנה שתוצג בהמשך, יכולות להתיישב עם נוסח החוק, אולם הוסיפה התביעה כי לכך יש להוסיף את חומרת העבירה ונסיבות ביצוע העבירה כפי שמנוסחות בכתב האישום. לשיטת התביעה מדובר באלימות, ללא כל סיבה, האירוע תועד ברשתות החברתיות, הנפגע הינו אדם מבוגר, ויצא שהנאשם לא יתן את הדין על מעשה זה באם תתקבל עמדת ההגנה לפרשנות הסעיף. לשיטת התביעה המגבלה היחידה שלה להגשת כתב אישום כנגד יוצא צבא בשירות מילואים הינה התיישנות העבירה שכן לשיטתה אין גם מגבלה של הגשת כתב אישום תוך 180 ימים מרגע ששוטר חדל להיות שוטר שכן החוק מבחין בין שוטר לבין יוצא צבא בשירות מילואים.

טיעוני ההגנה

ההגנה טענה שבתיק זה ישנה רשלנות של מח"ש ושל מחלקת משמעת, שכן לטענתה היה על התביעה להגיש את כתב האישום תוך 90 ימים מתום שירות המילואים הפעיל של הנאשם בו ביצע את העבירה, ולא כמעט שנה מיום ביצוע העבירה. הסנגור ציין שהתביעה הפנתה לעובדה שמהחוק שהתקבל נמחקה המילה "לשעה" אולם התביעה לא ציינה שאף נשמטה המילה "לחלוטין" והמשמעות הינה שהמחוקק לא סבר שהשוטר צריך לסיים את שירות המילואים לחלוטין עד רמת פטור אלא לסיים את שירות המילואים הפעיל שלו בו עבר את העבירה המיוחסת לו. ההגנה הפנתה לעובדה שלא יכול להיות שמצבו המשפטי של יוצא צבא בשירות מילואים יהיה נחות יותר משל מצבו של שוטר "רגיל" שחדל להיות שוטר והפנתה לסעיף 14(א) לחוק. ההגנה הפנתה בתיק ביד"מ 36/24, שמתייחס לסעיף 14(ג) לחוק, שם ביטל בית הדין הליכים. מטרת החוק אינה שבית הדין יתן לסעיפים אלו כוח משמעותי על יוצא צבא בשירות מילואים שאין זו תכלית החוק ולא מטרתו. לסיום ביקשה ההגנה לבטל את ההליכים כנגד הנאשם.

דיון והכרעה

כידוע, מלאכת פרשנותו של חוק כוללת שני שלבים, הלשון והתכלית. נקודת המוצא בה נתחיל, כאמור, היא לשון החוק. לשונה של הוראת סעיף 14(ב) לחוק הניצבת במרכז דיונינו, תעמוד לבחינה תחילה. נתחיל בכותרת הסעיף "**הליכים משמעתיים נגד מי שחדל להיות שוטר**", משמעות הכותרת הינה שכל הוראות סעיף 14 לחוק מתייחסות להליכים נגד מי שכבר אינו שוטר או מי שחדל להיות יוצא צבא בשירות מילואים. נפרק את לשון סעיף 14(ב) למספר חלקים ונפרש כל אחד מהם. תחילה נפרש את הרישא של הסעיף "**התקיימו הנסיבות המפורטות בסעיף קטן (א) לגבי שוטר שהוא יוצא צבא בשירות מילואים**", משמע נסיבות סעיף קטן (א) הינן מי שביצע עבירה בהיותו שוטר ולאחר ביצוע העבירה חדל להיות שוטר, ובסעיף שלנו מי שביצע עבירה בהיותו יוצא צבא בשירות מילואים ולאחר ביצוע העבירה חדל להיות יוצא צבא בשירות מילואים. כלומר הדרישה הינה שביצוע העבירה יבוצע בשירות מילואים

ולאחר ביצוע העבירה חדל להיות יוצא צבא בשירות מילואים. נפרש את המציעתא של הסעיף "לא יידון שוטר כאמור בדין משמעתי אלא כשהוא בשירות", ממנו אנו מבינים שהכלל בנוגע להעמדה לדין משמעתי של יוצא צבא בשירות מילואים הוא כשהוא נמצא בשירות מילואים. לבסוף נפרש את הסיפא של הסעיף "ואם הובא לדין משמעתי – בתוך 90 ימים מהיום בו חדל להיות יוצא צבא בשירות מילואים.", משמעות חלק זה הינה שישנה אפשרות להעמיד לדין משמעתי שוטר שהינו יוצא צבא בשירות מילואים, באופן חריג, אולם יש לכך הגבלה לפרק זמן של 90 ימים מהיום בו "חדל להיות" יוצא צבא בשירות מילואים.

מניתוח לשוני של סעיף 14(ב) לחוק עולה שגם גישת התביעה וגם גישת ההגנה מתיישבות עם לשון החוק, כפי שהתביעה בהגינותה אף ציינה בטיעוניה בפנינו.

נעבור עתה לפרשנות התכליתית של החוק. הפסיקה קבעה שיש לבחון את התכלית הסובייקטיבית והאובייקטיבית-נורמטיבית של הוראות החוק, כפי שנקבע בדנ"פ 1553/15 דיא עיסא נ' מד"י:

"התכלית הסובייקטיבית היא זו שמשקפת את כוונת המחוקק, כפי שעולה מההיסטוריה החקיקתית של סעיף החוק...ואולם, בהעדר נתונים על כוונת המחוקק- למשל כשמדובר בטקסט עתיק נעדר דברי הסבר- יש לפנות לצרכים המודרניים שהדין נועד להגשים ויש להבינו באופן שישתלב במציאות המודרנית ויקדמה..."

התכלית האובייקטיבית, מנגד, היא תכלית נורמטיבית- זו שמשקפת את עקרונות היסוד של שיטת המשפט, שחזקה כי דבר החקיקה נועד לקיימם... ודוקו, הפירוש שניתן להוראה פלונית צריך להשתלב בפירוש שניתן ליתר הוראות החקיקה מתוך מגמה להגשים "הרמוניה חקיקתית"... תכלית החוק נקבעת באיזון בין התכלית הסובייקטיבית לזו האובייקטיבית- איזון אשר משתנה בהתאם לאופי המסמך העומד על הפרק..."

קודם שנדון בשאלה אילו מהפרשנויות המוצעות על ידי הצדדים מגשימות את תכלית החקיקה, ובאיזו מידה, נציג את הרקע ההיסטורי לתיקון החוק כפי שהוצע בכנסת ונדון מה תכלית החקיקה בענינו.

הצעת חוק המשטרה (דין משמעתי, בירור קבילות שוטרים, עובדים שאינם שוטרים והוראות שונות), התשס"ה- 2005 (להלן: "הצעת החוק") היא הצעת החוק שהיוותה את הבסיס לחקיקת חוק המשטרה התשס"ו-2006. בענינו סעיף 15 להצעת החוק הינו הבסיס לסעיף 14 לחוק.

סעיף 15 להצעת החוק שכותרתו **"הליכים משמעתיים נגד מי שחדל להיות שוטר"** נוסח כך: (א) (1) הוגש נגד שוטר כתב אישום או כתב תלונה בשל עבירת משמעת, ובטרם הוקרא כתב האישום או כתב התלונה בענינו חדל להיות שוטר, לחלוטין או לשעה, יופסקו ההליכים נגדו.

(2) חדל נאשם, מערער או משיב להיות שוטר, לחלוטין או לשעה, לאחר הקראת כתב האישום, ובטרם הסתיים הדיון המתנהל בענינו בבית הדין, יופסקו ההליכים בבית הדין, אלא אם כן החליט בית הדין, מיוזמתו או לבקשת בעל דין, להמשיך בהליכים מטעמים מיוחדים שירשמו, ובלבד שטרם חלפו שישה חודשים מהיום שבו התקיים ההליך האחרון מטעם בית הדין.

(ב) עבר אדם עבירת משמעת בהיותו שוטר שהוא יוצא צבא הממלא את חובתו לשירות מילואים במשטרת ישראל לפי חוק שירות ביטחון, ולאחר ביצוע העבירה חדל, לחלוטין או לשעה, להיות שוטר, ניתן להעמידו לדין משמעתי לפי הוראות פרק זה בשל אותה עבירה, ובלבד שטרם חלפו שישה חודשים מהיום בו חדל להיות שוטר; הוגשו כתב אישום או כתב תלונה נגד אדם כאמור שחדל להיות שוטר לחלוטין או לשעה, ניתן, על אף הוראות סעיף קטן (א) להמשיך בהליכי המשמעת נגדו ובלבד שטרם חלפו שישה חודשים מיום הגשת כתב האישום או התלונה, או מהיום שבו התקיים ההליך האחרון בענינו מטעם בית הדין, לפי המאוחר מביניהם.

(ג) הוגשו כתב אישום או כתב תלונה נגד מי שחדל להיות שוטר, או המשיך בית הדין בהליכים לגבי מי שחדל להיות שוטר, לפי הוראות סעיף זה, יראו אותו, לענין פרק זה, כשוטר, אלא אם כן נאמר אחרת בפרק זה.

כעת נפנה לדברי ההסבר של הצעת החוק בנוגע לסעיף 15, החלטנו להביא את דברי ההסבר במלואם וזאת בכדי להתחקות אחרי מלוא כוונת המחוקק, על מנת לפרש את תכלית החוק.

סעיף 15. ככלל, מוצע לקבוע כי אם הוגשו כתבי אישום או כתב תלונה נגד שוטר, ובטרם הוקראו, או בטרם הסתיים הדיון בענינו חדל הנאשם להיות שוטר, יופסקו ההליכים נגדו. קביעה זו עולה בקנה אחד עם המטרה העיקרית של הדין המשמעתי, שהיא הקפדה על עקרונות היושר, היושרה, וטוהר המידות בשורות המשטרה. משחדל הנאשם להיות שוטר, ואין הוא נמנה עוד על שורות המשטרה, אין עוד הצדקה להעמדתו לדין משמעתי לשם השגת מטרות אלו. עמדה זו עולה בקנה אחד עם פסיקת בית הדין לערעורים בתיק ביד"ע מ: 2/02 ערן פלד נ' המפקח הכללי, (טרם פורסם).

כחריג לעיקרון זה, מוצע לאפשר לבית הדין למשמעת ולבית הדין לערעורים לסיים דיון משמעתי שהחלו בו, גם אם השוטר שהועמד לדין חדל להיות שוטר במהלך הדיון, וזאת מטעמים מיוחדים שיירשמו, ובלבד שלא עברו שישה חודשים מיום ההליך האחרון בענינו. עם זאת, נוכח מהותם של עונש הריתוק ועונש המחבוש נקבע כי אלה לא יוטלו על מי שחדל להיות שוטר (סעיפים 34(1)(ד), (2)(ד), (2)(ו), ו-52(ב) המוצעים)...

נוסף על כך, מוצע לאפשר לנאשם וכן למפקח הכללי או מי שהוא הסמיך לכך, להגיש ערעור על פסק דין של בית הדין למשמעת על פי הוראות החוק, גם אם הנאשם חדל להיות שוטר (סעיף 60(א) המוצע).

ההסדר האמור לא הוחל על דיון לפני דן יחיד, בשל אופיו של הליך זה ככלי פיקודי, המיועד לתת מענה מהיר למקרים שבהם הופרו הסדר והמשמעת, ואשר על פי רוב אינו עוסק בעבירות חמורות או בשאלות שבמהות.

עוד מוצע לקבוע כי ניתן להעמיד שוטר הממלא את חובתו לשירות מילואים במג"ב, או להמשיך בהליכים שהחלו בהם, גם לאחר שסיים את שירות המילואים, לגבי עבירת משמעת שעבר בזמן שירות המילואים, וזאת בשל אופיו המיוחד של שירות המילואים, אשר נמשך מצד אחד נמשך תקופה קצרה בלבד, ולעיתים מתגלות עבירות משמעת שעבר השוטר

רק לאחר שסיים את שירות המילואים, או סמוך לסיום השירות (כגון במקרים של אי-החזרת ציוד וכיו"ב). ומצד שני, השוטר שב למלא את חובתו לשירות מילואים במג"ב שנה אחר שנה, ולפיכך יש צורך להקפיד על המשמעת ועל הסדר הטוב בשורות החיל גם כאשר מדובר בשירות שאינו שירות סדיר, שכן נורמות ההתנהגות, גם ביחידות המילואים, הן בעלות השפעה ארוכת טווח.

עם זאת, **בשל אופיו החריג של הסדר זה**, המעניק למשטרה סמכות להעמיד לדין משמעתי אדם בשעה שהוא, למעשה, אזרח, **הוגבלה סמכות זו למשך שישה חודשים מיום שהופסק שירותו במשטרה**, ולגבי הליך שכבר הוחל בו- למשך שישה חודשים מיום ההליך האחרון בעניינו, **ובכך צומצמה תקופת ההתיישנות הרגילה לגבי עבירות משמעת**. (ההדגשות לא במקור- ב.ה.).

לאור האמור בדברי ההסבר בהצעת החוק, ועל אף השוני בין נוסח הסעיף שהוצע לבין נוסח הסעיף שהתקבל בסוף הליך החקיקה, אנו סבורים שפרשנות המוצעת על ידי ההגנה הינה הפרשנות אליה התכוון המחוקק ונמק.

אכן ישנו שוני לשוני בין הסעיף שהוצע בהצעת החוק לבית הסעיף שהתקבל בסוף הליך חקיקת החוק. אולם, לטעמינו, התכלית הינה אותה תכלית כפי שפורטה בדברי הצעת החוק, למעט קיצור התקופה משישה חודשים ל-90 ימים.

המחוקק כותב במפורש שההסדר המוצע, המעניק למשטרה סמכות להעמיד לדין משמעתי אדם בשעה שהוא אזרח הינו חריג, ולכן בעצם ההסדר המוצע מצמצם את תקופת ההתיישנות של העבירה. מטעמינו התביעה בתיק זה עולה תמונה הפוכה שבעצם לא מגבילה את התביעה כלל בהעמדה לדין של יוצא צבא בשירות מילואים למעט תקופת ההתיישנות. גישה זו הינה גישה הפוכה מגישת המחוקק.

ניקח מקרה היפותטי, בו החקירה נמשכה בפועל 3 שנים, משמע פעולת החקירה האחרונה הינה בסוף ה-3 שנים, תקופת ההתיישנות על עבירת משמעת לפי החוק הינה 3 שנים, משמע ניתן להעמיד את יוצא הצבא בשירות מילואים לדין משמעתי, 6 שנים ו-89 ימים לאחר ביצוע העבירה. פירוש זה שמציעה התביעה אינו מתיישב עם כוונת המחוקק ועם תכלית החוק כפי שהבאנו אותה.

קבלת בקשת התביעה בתיק זה ובתיקים אחרים, תביא למצב בו ישחק מעמד יוצאי צבא בשירות מילואים במג"ב, והמוטיבציה לשירות מילואים במג"ב תפחת. ליוצא צבא בשירות מילואים, לא תהיה סופיות להליך בבית דין למשמעת, למעט התיישנות העבירה. מצב זה, לטעמינו, אינו סביר ובלתי נסבל לאזרח שהינו יוצא צבא בשירות מילואים, שכל חטאו שהתגייס לשירות מילואים במג"ב, לתקופה קצרה, ולאחר מכן רוצה לחזור לשגרת חייו האזרחיים. מצב פרשני, כפי שמציעה התביעה, תביא למצב שאין יוצא הצבא בשירות מילואים חוזר לשגרת חייו, גם אם ביצע עבירת משמעת במילואים, והוא יכול לגרור הליך משמעתי לעיתים שנים רבות.

נעבור כעת לניתוח התכלית האובייקטיבית נורמטיבית של החוק. נבדוק כיצד פירוש החוק מתיישב עם עקרונות יסוד של שיטת המשפט וכיצד הפירוש משתלב עם יתר הוראות החוק בכדי ליצור סנכרון בין כלל הוראות החוק.

חוק העונשין סעיף 34 כא שכותרתו "פרשנות" קובע "ניתן דין לפירושים אחדים לפי תכליתו, יוכרע הענין לפי הפירוש המקל ביותר עם מי שאמור לשאת באחריות פלילית לפי אותו דין". בפסיקה כונה הכלל "כלל הפרשנות המקלה עם הנאשם". כלל זה מבטא נכונות להטיב עם הנאשם, בדומה לכללים אחרים במשפט הפלילי, כמו הדרישה להוכיח אשמתו של נאשם מעל לכל ספק סביר לצורך הרשעה בפלילים, ואף להרשעה בדין משמעתי. בבסיס כלל הפרשנות המקלה עם הנאשם, עומדת ההנחה כי ראוי לצמצם את פערי הכוחות בין המדינה, במקרה שלנו מחלקת משמעת, לבין הפרט, במקרה שלנו שוטר יוצא צבא בשירות מילואים, שכן חובת העדפת הפרשנות המקלה עם הנאשם מגלה רגישות מיוחדת לנחיתות האינהרנטית של הנאשם בהליך הפלילי, ואף בהליך המשמעתי. לאור כלל פרשני זה, ואם ננתח בהתאם למחלוקת בין הצדדים, יש לנו חובה להעדיף את כלל הפרשנות המקלה עם הנאשם, משמע לפרש את החוק על פי גישת ההגנה.

ננתח את המצב בצה"ל. סעיף 45 לפקודות מטכ"ל 07.102 קובע "לא יידון איש מילואים בדין משמעתי, אלא כשהוא בשירות מילואים פעיל". סעיף 47 לפקודות מטכ"ל 07.102 קובע "עבר איש מילואים עבירה בהיותו בשירות מילואים פעיל, לא יידון בדין משמעתי, אלא אם כן הובא לדין משמעתי, בתוך שלושה חודשים מגמר שירות המילואים שבו עבר את העבירה". גם בצה"ל הכלל הינו שלא להעמיד לדין איש מילואים בדין משמעתי אלא כשהוא בשירות מילואים, אולם ישנו חריג המפורט בסעיף 47 לפקודה, כלומר ניתן להעמיד לדין משמעתי איש מילואים, אם יועמד לדין תוך שלושה חודשים מגמר שירות המילואים שבו עבר את העבירה. התביעה מבקשת להסיק מכך שהפקודה הצה"לית הינה ברורה ואם המחוקק שלנו חשב להשוות למצב המשפטי בצה"ל הוא היה מנסח את סעיף 14(ב) בדיוק באותו ניסוח כמו הפקודה הצה"לית ומשלא עשה כן יש לפרש את סעיף החוק לפי פרשנותם. איננו יכולים להשלים עם פרשנות שכזאת. אנו סבורים שהשינוי בסעיף החוק שקבע שניתן להעמיד לדין משמעתי בתוך 90 ימים ולא שישה חודשים כפי שנרשם בהצעת החוק הוא ניסיון לישר קו בין צה"ל למשטרה שכן מדובר באותו שירות מילואים. אכן הניסוח של החוק אינו ברור כמו הפקודה הצה"לית. אולם, לא מצאנו כל מקום לקבוע דין שונה למילואים בין צה"ל לבין מג"ב. אנו לא סבורים שדין יוצא צבא בשירות מילואים במג"ב, יהיה שונה לרעה מדין חייל מילואים בצה"ל.

לאור כל האמור לעיל, ולאחר שניתחנו באופן מדוקדק את לשון החוק ותכליתו, אנו סבורים שיש לפרש את סעיף 14(ב) לחוק ככזה שניתן להעמיד יוצא צבא בשירות מילואים, לדין משמעתי, בתוך 90 ימים מהיום בו חדל להיות יוצא צבא בשירות מילואים, משמע סיים את שירות המילואים בו עבר את העבירה. גישה פרשנית שכזאת הינה גישה צודקת והוגנת. היא תגרום לכך שההליך המשמעתי יהיה, מהיר ואפקטיבי, בסיומו יחזור יוצא הצבא בשירות מילואים לחייו האזרחיים, וההליך אף יגרום לו להמשיך לבוא לשירות מילואים נוסף שנים קדימה.

לא מצאנו לנכון להתעמק בגישת התביעה בנוגע לחומרת העבירה המיוחסת לנאשם, ואף לטענה שהנאשם יצא מהליך זה מבלי ששילם את חובו. זהו טיבה של טענה מקדמית. בטענה שכזו איננו מתעמקים בעובדות כתב האישום והשיקול המנחה אותנו הינה הטענה עצמה. כך גם בטענת התיישנות. ישנם מצבים שחשודים/נאשמים לא יתנו את הדין שכן העבירה אותה ביצעו התיישנה, או שטענה מקדמית אחרת מתקבלת. זהו טבעו של ההליך המשמעתי והפלילי.

ננתח את פרשנות המקרה שבפנינו בהתאם לפירוש סעיף 14(ב) לחוק, כפי שקבענו לעיל. העבירה לכאורה, אותה ביצע הנאשם בוצעה ביום 26.05.24. הנאשם ביצע את שירות המילואים הפעיל שלו בין המועדים 15.05.24 ל 15.06.24. כתב האישום בתיק זה הוגש ביום 15.05.25. משמע כמעט שנה מיום ביצוע העבירה, לכאורה, ו-11 חודשים מתום שירות המילואים הפעיל של הנאשם בה עבר, לכאורה, את העבירה. משכך, בעת הגשת כתב האישום בתיק זה חלפו להם 90 הימים הקבועים בסעיף 14(ב) לחוק.

עם תחילת הדיון טענה ההגנה כטענה מקדמית שיש לבטל האישום מכוח הקבוע בסעיף 14(ב) לחוק המשטרה התשס"ו – 2006, שכן חלפה התקופה הקרובה בסעיף זה להעמדה לדין של הנאשם. לאור כל האמור לעיל, אנו מקבלים את טענת ההגנה וקובעים שיש להפסיק ההליכים בתיק זה. בשולי הדברים, אנו מציעים ליעוץ המשפטי של המשטרה ליזום תיקון חקיקה לסעיף 14(ב) לחוק כך שניסוחו יהיה תואם את האמור בסעיף 47 לפקודות מטכ"ל 07.102.

ניתן היום כ"ז באב תשפ"ה, 21 באוגוסט 2025, בלשכה.

זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום.

שופט	ראש הרכב	שופט
סני"צ ענת יקיר בלום	סני"צ ניסים כחלון	עו"ד ברוך רובין

תיק ביד"ס 46/23

בית הדין למשמעת

בפני: ראש ההרכב- הנשיא – תת ניצב אברהם פרנקל

השופט – סגן ניצב ניסים כחלון

השופטת – עורכת הדין יעל פנקס

המפקח הכללי

באמצעות מחלקת משמעת

נגד

הנאשם: רס"ר ישראל לחמי

באמצעות ב"כ עו"ד משה נבון ועו"ד שחר ברק

הכרעת-דין

בפתח הכרעת הדין אנו מודיעים שאנו מזכים את הנאשם מהמיוחס לו בעובדות סעיף 1 לאישום הראשון.

כללי

1. הנאשם, ששירת כרב סמל פלוגתי במשמר הגבול, במועדים הרלוונטיים לכתב האישום, הואשם בשתי עבירות של התנהגות שאינה הולמת שוטר או שיש בה כדי לפגוע בתדמית המשטרה, עבירה לפי סעיף 3 לתוספת הראשונה לחוק המשטרה, התשס"ו-2006 (להלן: "החוק" ו"התוספת" בהתאמה) וכן בעבירה של הטרדה מינית, עבירה לפי סעיף 27 לתוספת כמשמעותה בסעיף 3(א)(2) לחוק למניעת הטרדה מינית, התשנ"ח-1998.

כתב האישום

חלק כללי

1. בין התאריכים 27/1/19-4/1/23 שרת הנאשם, יליד 1989, כרב סמל פלוגתי במשמר הגבול. במסגרת תפקידו, היה הנאשם אחראי בין היתר על נושא המשמעת, הסדר, הניקיון, הארגון, המגורים והלוגיסטיקה בבסיס "רמה" (להלן: "הבסיס").
2. בין התאריכים 27/1/21-21/11/22 שירתה ה.ז. (להלן: "המתלוננת ה'"), ילידת 2001, כסמלת תצפיתניות בשירות חובה בצה"ל והוצבה בבסיס.
3. בין התאריכים 30/6/21-21/7/22 שירתה ע.ג. (להלן: "המתלוננת ע'"), ילידת 2002, כמש"קית חינוך בשירות חובה במג"ב והוצבה בבסיס.
4. מתוקף תפקידו של הנאשם, שררו בינו לבין המתלוננות יחסי השפעה במשך שירותן בבסיס.

אישום ראשון

א. העובדות:

1. בליל חגיגות הסילבסטר ביום 1/1/22, בשעה 1:30, שלח הנאשם למתלוננת ה' מסרון, התעניין בשלומה ושאל אותה אם היא שיכורה. השניים התכתבו, ובתוך כך המתלוננת ה' כתבה לו שהיא שיכורה. בשלב זה, ביקש ממנה הנאשם שתשלח לו תמונת עירום שלה, והמתלוננת ה' סירבה חרף הפצרותיו החוזרות של הנאשם שתעשה כן. יום למחרת, שלחה לו המתלוננת ה' הקלטה קולית באמצעות אפליקציית "וואטסאפ" ובה אמרה לו שהיא מעריכה אותו מאוד, אך מאחר והם עובדים יחד היא מבקשת שהיחסים ביניהם לא יכללו פן מיני.
2. כחודש לאחר מכן, וכן מאמצע אפריל ועד ליוני 2022, במספר הזדמנויות ובמועדים שאינם ידועים במדויק למאשים, פגש הנאשם במתלוננת ה' בבסיס, עיסה אותה בכתפיה, נצמד אליה מאחור וחיכך בה את איבר מינו מבעד לבגדים עד שהמתלוננת עזבה את המקום.
3. בסביבות תאריך 25/3/22, בשעות הערב, ביקש הנאשם מהמתלוננת ה' שתתלווה אליו למחסן שבבסיס (להלן: "המחסן") לצורך לקיחת ציוד. המתלוננת ה' סירבה, הנאשם התעקש ולבסוף היא ניאותה לבקשתו והתלוותה אליו למחסן. במהלך שהותם במחסן, נצמד הנאשם למתלוננת ה' מאחור, אחז בידה בחוזקה, הובילה לאזור שבו היו מדפים בתוך המחסן, סובב אותה באופן שבו גבה מופנה למדפים ופניה אליו, אחז בשתי ידיה, הצמיד למדפים והשעין את חזהו על פניה, תוך שאמר לה: "אל תגידי אחר כך ישראל אתה מכאיב לי". מיד לאחר מכן שחרר הנאשם את המתלוננת ה', אשר בתגובה אמרה לו שמה שקרה היה לא בסדר. הנאשם השיב למתלוננת: "מה פתאום אני אוהב אותך כמו אחותי".
4. במעשיו המתוארים בסעיפים 1 ו-3 שלעיל, בכך שהנאשם ביקש מהמתלוננת ה' שתשלח לו תמונת עירום שלה, ובכך שאחז בידה במחסן ונצמד אליה, כל זאת כאשר הוא משמש כרס"ר הבסיס והיא כחיילת חובה ושוררים ביניהם יחסי השפעה - התנהג הנאשם באופן שאינו הולם שוטר אשר פגע במתלוננת ה' ויש בו כדי לפגוע בתדמית המשטרה.
5. במעשיו המתוארים בסעיפים 2 לעיל, בכך שהנאשם עיסה את כתפיה של המתלוננת תוך כדי שנצמד אליה מאחור וחיכך בה את איבר מינו, הנאשם הטריד מינית את המתלוננת ה'.

אישום שני

א. העובדות:

1. כשבועיים לאחר הגעתה של המתלוננת ע' לבסיס ביולי 2021, במועדים שונים שאינם ידועים במדויק למאשים, העיר לה הנאשם מספר רב של פעמים הערות המתייחסות למראה החיצוני שלה, באומרו בין היתר: "וואי אם היית מורידה 5 קילו זה היה יפה לך", ו- "איזו יפה את".
2. במועד שאינו ידוע במדויק, לבקשתו של הנאשם, סייעה לו המתלוננת ע' בהקראת מספרים אישיים, ולצורך כך עמדה מול המחשב במשרדו. בשלב זה, הנאשם חיבק לפתע את המתלוננת ע' בחוזקה מאחורה. המתלוננת ע' שאלה את הנאשם לפשר מעשיו, הוא בתגובה הלך אחורה ואז נצמד אליה שוב מאחורנית וחיבק אותה שוב בחוזקה.
3. בסוף יולי 2021, במועד שאינו ידוע במדויק למאשים, בעת שהמתלוננת ע' והנאשם היו במשרדו בגפם, תפס אותה הנאשם מחגורתה, הצמיד אותה אליו ולחש באוזנה מילים שאותן לא קלטה, תוך שאחז בידו השניה בעורפה.
4. במעשיו המתוארים לעיל, התנהג הנאשם באופן שאינו הולם שוטר, שפגע במתלוננת ע' ושיש בו כדי לפגוע בתדמית המשטרה.

תשובת הנאשם לאישום

2. בתחילת ההליך טענה ההגנה לביטול כתב האישום מחמת הגנה מן הצדק. ביום 25/06/24 הוגשה בקשה בכתב לביטול כתב האישום מחמת הגנה מן הצדק. החלטנו לדחות את הבקשה כשבהחלטה נכתב "עתירת ההגנה לסעד של הגנה מן הצדק מבוססת על טענות עובדתיות שדין להתברר עם שמיעת הראיות. בנסיבות אילו הבקשה נדחת...".
3. מעיון במענה של ההגנה לאישום עולה "שהנאשם כופר בכלל המיוחס לו בשני האישומים המפורטים בכתב האישום, לרבות העובדות והעבירות המיוחסות לו".
4. בנוגע לחלק הכללי, הנאשם כפר בתיאור תפקידו כמי שהיה אחראי, כרס"פ, על נושאי המזון, המגורים והלוגיסטיקה בכלל, ובפרט כפר, בשליטתו על שאר הנושאים שתוארו ביחס לכלל הבסיס. הנאשם כפר ביחס לתקופת שירותו בבסיס "רמה" שכן, לטענתו, החל מסוף שנת 2021 שירת בבסיס "שקד". הנאשם טען שאין בידיעתו תקופת שירותה של המתלוננת ה' והיא שירתה בבסיס "שקד". בנוגע לתקופת שירותה של המתלוננת ע' טען הנאשם, שאין לו ידיעה על כך.
5. הנאשם כפר בקיומם של יחסי השפעה בינו לבין המתלוננות.
6. בנוגע לאישום הראשון בסעיף 1, הנאשם הודה בקיום שיחה בתאריך 1/01/22, עת איחל למתלוננת ה' שנה טובה. הנאשם הכחיש את תיאור ההתכתבויות ביניהם.
7. בנוגע לסעיפים 2, 3, הנאשם כופר בעובדות אלה והכחיש את האמור בסעיפים 4 ו 5.
8. בנוגע לאישום השני, הנאשם כפר במיוחס לו בסעיפים 1, 2, 3 והכחיש את האמור בסעיף 4.

הנקודות שבמחלוקת

9. מה היה תפקידו של הנאשם בבסיס "רמה" וכן בבסיס "שקד".
10. האם שררו יחסי השפעה בין הנאשם למתלוננת ה' ובין הנאשם למתלוננת ע'.
11. מה היה מקום שירותה של המתלוננת ה'.
12. ביחס לאישום הראשון, נחלק את האישום לשלושה אירועים שונים בהתאם לכתב האישום. הראשון אירוע הסילבסטר (להלן: "אירוע הסילבסטר"), השני אירועי העיסוי וההיצמדות (להלן: "אירועי ההיצמדות"), השלישי אירוע המחסן (להלן: "אירוע המחסן"). כל האירועים הנ"ל הינם במחלוקת לאור כפירת הנאשם.
13. ביחס לאישום השני, נחלק את האישום לשלושה אירועים שונים בהתאם לכתב האישום. הראשון אירועי האמירות (להלן: "אירועי האמירות"), השני אירוע החיבוק מאחור (להלן: "אירוע החיבוק מאחור"), השלישי אירוע תפיסת אבזם החגורה וההצמדה (להלן: "אירוע ההצמדה"). כל האירועים הנ"ל הינם במחלוקת לאור כפירת הנאשם.
14. ניתוח והתייחסות לטענת ההגנה מן הצדק שהעלתה ההגנה בתחילת ההליך ובסיכומיה.

הראיות

15. מטעם התביעה העידו רפ"ק ואיל פוארסה (עת/1), שירה בורק (עת/2), ה.ז. (עת/3), סני"צ סלמאן עוואידה (עת/4), אלמוג כהן (עת/5), רס"ן טל פדידה (עת/6), חוקרת מח"ש ריטה גרינבלט (עת/7), רפ"ק (בדימוס) שאדי חיר אלאדין (עת/8), ע.ג. (עת/9), חוקרת מח"ש ליטל ברסוצקי (עת/10). מטעם ההגנה העיד הנאשם (עה/1), סני"צ שחר יצחקי (עה/2), פקד ינון חדד (עה/3).

דין והכרעה

הערה מקדמית אודות עדותו של הנאשם

16. בפתח דברינו נציין שמעדותו של הנאשם בפנינו ניכר שהנאשם מכיר היטב את חומר הראיות ותשובותיו, לעיתים, מתבססות על חומר הראיות, ולעיתים הוא מפנה לחומר הראיות או למחדלי חקירה לטענתו, במקום ליתן תשובה כנה ואמיתית. בחלק מהאירועים גרסת הנאשם היתה מתפתחת ומשתנה ללא כל הסבר סביר והגיוני.

הערה מקדמית בעניין רישום פרטי שם המתלוננות

17. הערה מקדמית- בכל מקום בחומר הראיות בו נרשם שמן הפרטי או שמן המלא של ה.ז. או ע.ג. אנו משנים זאת למתלוננת ה' או למתלוננת ע' בהתאמה וזאת בכדי שלא לחשוף את פרטיהן. עוד נציין שכל טעויות ההקלדה או טעויות הכתיב מובאות כפי שנכתבו בפרוטוקול או בחומר הראיות בתיק.

מה היה תפקידו של הנאשם בבסיס "רמה" ובבסיס "שקד" ?

18. עדות רפ"ק (בדימוס) שאדי חיר אלאדין בבית הדין.

העד שירת כסמג"ד גדוד "רמה" במג"ב איו"ש. בפני בית הדין תיאר העד "גדוד רמה היה בנוי ממטה ושתי פלוגות, פלוגה יב ופלוגה ל"ח היה פער של רס"ר ונגד משמעת היו שני נגדי משמעת נגד פלוגה יב ישראל לחמי הנאשם ופלוגה ל"ח- שרון כהן היה חדש בתפקיד. ונגד משמעת מטה נקבע על בסיס נוסף לתפקיד לנגד משמעת יב" (עמ' 144 לפרוטוקול, ש' 16-13), הנאשם היה נע"ת גדודי, נגד משמעת אחראי על פיקוח ובקרה לעניין המשמעת, סדר וארגון, תפקידים ברמת טקסים, לוגיסטיקה, אוכל. פיקוח ובקרה כולל הופעה, ניקיון, סדר בחדרים, עמידה בזמנים, התנהלות במשרדים (עמ' 144 לפרוטוקול, ש' 25-19).

19. עדות עד ההגנה סנ"צ שחר יצחקי בבית הדין.

העד שירת כמג"ד גדוד "רמה" במג"ב איו"ש. בפני בית הדין תיאר העד את תפקידו של הנאשם "הנאשם היה בתקופה הזו רס"ר פלוגה בתוך הגדוד, בגדוד היו שתי פלוגות, ובנוסף על תפקידו רס"ר הגדוד" (עמ' 268 לפרוטוקול, ש' 26-24), תפקיד הרס"ר הגדודי הינו אחראי על המשמעת, על המהלך התקין של שגרת היום החל ממסדר הבוקר, כל ההתנהלות היומית עד בואכה לילה וזה במקביל לתפקידו בפלוגה (עמ' 268 לפרוטוקול, ש' 34-31). לשאלת התובעת האם הנאשם כנע"ת מילא את כל (בית הדין ההדגשה לא במקור) התפקידים של רס"ר הגדוד כי, אתה ביקשת השיב העד "נכון" (עמ' 273 לפרוטוקול, ש' 22-19).

20. עדות סנ"צ (בדימוס) סלמאן עוואידה בבית הדין.

העד שירת כמג"ד גדוד "שקד" במג"ב איו"ש. לשאלת התובעת "איזה כלים יש לרס"ר מחנה לאכוף את הנהלים של שגרת מחנה" השיב העד "יש לו את כל הסמכות ואני כמפקד גדוד מאציל לו את הסמכות אם זה להעיר לאנשים, ביצוע מסדרים, לוודא שהכל מסודר ונקי מכניסת המחנה הש.ג. כולל מגורים רחבה מתקנים ציבורים חדרי אוכל כולל הופעה של לוחמים ולוחמות... וגם לחיילי צה"ל שמשרתים בתוך הבסיס של הגדוד" (עמ' 89 לפרוטוקול, ש' 22-18), ביחס לחיילי צה"ל התייחס העד והשיב "יש לו את כל הסמכות כמו שיש לו לאותם שוטרים ושוטרות מאחר וחיילי צה"ל הם מתגברים או פלוגה או שמשרתים בתוך הגדוד עצמו נושא שגרת המחנה כפופים למפקדת הגדוד ורס"ר המחנה הנאשם מאחר והוא ביחד עם הסמג"ד אחראי על שגרת המחנה יש להם את מלוא הסמכות להעיר להם" (עמ' 89 לפרוטוקול, ש' 23-27), "לעשות דו"ח לאותה חיילת או חייל אם הם חורגים משגרת המחנה" ואם אותו חייל מקבל דו"ח "מאחר ואני שייך למשטרת ישראל ולא לצבא אבל אין לי הסמכות לשפוט חיילי צה"ל מאחר ובסמכותינו כמפקדת גדוד לאכוף ולעשות דו"ח לחיילים אנחנו מעבירים את הדו"ח למ"פ שלהם או לסמח"ט. והרבה פעמים העברנו דוחות לסמח"ט והוא שפט אותם" (עמ' 89 לפרוטוקול, ש' 34-28).

21. עדות רפ"ק ואיל פוארסה בבית הדין.

העד שירת כמפקד פלוגה במג"ב, היה מפקדו של הנאשם, הכיר את הנאשם "כרס"ר פלוגה, נגד משמעת, בפלוגה בה שובץ" (עמ' 6 לפרוטוקול, ש' 11-9), הנאשם היה אחראי "לאכוף את הנהלים של משטרת ישראל/מג"ב/הפלוגה. אל כל הפלוגה", כלפי חיילות צה"ל ששרתו בבסיס של מג"ב שקד "הן חלק מהגדוד, בפן המנהלי. הקשר של מפקדי מג"ב בבסיס אליהן הוא ברמת המשמעת, דו"חות, צ'ופר כזה או אחר. ולא בפן הפיקודי". לשאלת התובעת שיתן דוגמה

לסמכות הנאשם לאכוף כלפי חיילת צה"ל שמשרתת אצלכם בבסיס השיב "הנאשם בתור רס"ר במג"ב בסמכותו לתת דו"ח משמעת על הופעה, שילוב ראוי, אלכוהול, סמים, כל מה שלא עולה בנורמה או בנהלים. כלפי כל מי שמשרת בש.ג. פנימה. זה מבחינת הסמכות" (עמ' 6 לפרוטוקול, ש' 17-27), הוא היה "נע"ת גדודי. הוא היה רס"ר פלוגה ונע"ת רס"ר הגדוד" (עמ' 8 לפרוטוקול, ש' 2).

22. עדות עד ההגנה פקד ינון חדד בבית הדין.

שירת כסגן מפקד פלוגה ל"א בגדוד "שקד" ואף כמ"מ מ"פ בתקופה שקדמה להגעת רפ"ק ואיל פוארסה, בנוגע לתפקידו של הנאשם, העיד העד "היה רס"ר הפלוגה ובגלל שנפתחה הפלוגה השניה, מ"ג באותו הגדוד, ביקשו ממנו לסייע כנע"ת של הרס"ר הגדודי, דבר שהוא לא היה מחויב לעשות, זה רק יצר לו עוד מעמסה, הוא לא מתוגמל על זה בשום צורה, וזה יצר לו המון עבודה אבל מטוב הלב שלו, הסכים והיה גם רס"ר הגדוד, מ"מ" (עמ' 279 לפרוטוקול, ש' 26-30).

23. עדות המתלוננת ע' בבית הדין.

העדה העידה ששירתה כמש"קית חינוך בגדוד "רמה", מיולי ועד לחודש נובמבר 2021. בנוגע לתפקידו של הנאשם, העידה העדה "הוא היה הרס"ר של הגדוד ושל הפלוגה" ולשאלת התובעת מה זה מבחינתך רס"ר גדוד השיבה "רס"ר זה משהו שמטפל בכל הלוגיסטיקה בכל העניין של המגורים של הגדוד איך שהכל יראה, במשמעת". לשאלת התובעת מה זה שיראה במשמעת השיבה העדה "משמעת זה דיגום. הוא הרבה פעמיים היה אומר אל תעשו ככה אני אתן לכם דו"ח. משמעת דיגום ואיפה להימצא. נגיד הייתי יושבת במקום אחד הוא היה אומר פה אסור לשבת פה אסור להיות" (עמ' 152 לפרוטוקול, ש' 8-16).

24. עדות המתלוננת ה' בבית הדין.

העדה העידה ששירתה כסמלת תצפיתניות במוצב "שקד". בנוגע לתפקידו של הנאשם העידה העדה "...ואז הבנתי שקידמו אותו לרס"ר הגדוד יחסית במהירות, לא ידעתי בשום שלב שזה היה נע"ת, מבחינתי הוא הפך לרס"ר הגדוד, זה מה ששודר לי באותה התקופה" (עמ' 36 לפרוטוקול, ש' 11-15).

25. חקירתו של הנאשם באזהרה במח"ש מיום 22.12.22 (ת/12).

הנאשם נשאל בחקירתו בנוגע לתפקידו וכך השיב "נג"ד משמעת" ולשאלת החוקרת בנוגע לתפקיד השיב "אני אחראי על כל ההופעה של השוטרים, לוגיסטיקה, ניראות של הבסיס והתנהלות שוטפת של המחנה" (ת/12 שורות 19-22).

26. עדות הנאשם בבית הדין.

הנאשם תיאר בחקירתו הראשית את תפקידו "משנת 2019 ועד 10/2021 הייתי נגד משמעת של גדוד רמה פלוגה י"ב רמאללה. ובשלושה חודשים האחרונים הייתי נע"ת גדוד. לאחר מכן בחודש 10/2021 יצאתי לחפיפה בשקד, משך שבועיים, ובנובמבר הצטרפתי לאימון הפלוגתי של פלוגה ל"א שקד. עד ההשעיה" (עמ' 227 לפרוטוקול, ש' 8-11) והוסיף "צריך להבין את המבנה של הגדוד, מלבדי יש עוד רס"ר משמעת של הפלוגה השניה שהוא אמון על המשמעת בפלוגה שלו

ואני אמון על הפוגה (הפלוגה- תיקון שלנו) שלי ובמטה הגדוד יש רמת"ל שהוא נותן מענה למטה הגדוד ולגדוד. גם משמעת. הנע"ת גדוד ששמו אותי היה לצורך סיכומים, ומילוי טפסים של הביקורות גדוד שיהיו מוגשים למרחב, טיפול של נראות הגדוד ותחילת פרויקטים לשיקום המבנים, לעבודה מול קבלנים ועזרה לרמת"ל במהלך טכסים ואירועים. (עמ' 227 לפרוטוקול, ש' 19-14). בחקירתו הנגדית השיב הנאשם לשאלת התובעת בנוגע להגדרת תפקידו על ידי רפ"ק ואיל פוארסה "אז הוא אמר, אבל אני לא הייתי רס"ר גדוד, הייתי נע"ת. זה שונה לגמרי. צריך להבין שרס"ר גדוד יורד לפעילות ג', עובד משרת יום מתעסק אך ורק בגדוד, כל שוטרי המטה תחת פיקוד שלו, יש לו משרד משלו והוא מתעסק אך ורק בגדוד. אני כנע"ת הייתי אך ורק ברישומים, עוזר לסלמן בהקמת האירועים ושאר הזמן מתעסק בפלוגה" (עמ' 239 לפרוטוקול ש' 33 – עמ' 240, ש' 4).

דיון והכרעה בנוגע לתפקידו של הנאשם בגדוד "רמה" ובגדוד "שקד"

27. מעיון בראיות שנפרסו בפנינו בנוגע לתפקידו של הנאשם, עולה שהנאשם שירת בגדוד "רמה" בתפקיד רס"ר פלוגתי בפלוגה י"ב, תפקיד שכלל את היותו נגד משמעת. בנוסף על תפקידו של הנאשם כרס"ר פלוגתי הוא נבחר להיות כנוסף על תפקידו כרס"ר גדודי, כלומר נגד משמעת גדודי. בגדוד "שקד" שירת הנאשם כרס"ר פלוגתי של פלוגה ל"א, תפקיד שכלל את היותו נגד משמעת. בנוסף על תפקידו של הנאשם כרס"ר פלוגתי הוא נבחר להיות כנוסף על תפקידו כרס"ר גדודי, כלומר נגד משמעת גדודי.

28. במסגרת שמיעת הראיות בתיק זה, ניכר שהנאשם המעיט בתפקידו בשני הגדודים וניסה לתאר את הגדרת תפקידו כתפקיד טכני בלבד. אין אנו מקבלים גרסה זו. גרסה זו מנוגדת לגרסאותיהם של כלל העדים שפורטו בנוגע לתפקידו של הנאשם, כולל עדי הגנה שהובאו מטעמו וחזקו, בנקודה זו, את גרסת התביעה.

29. מחקירת הנאשם באזהרה (ת/12) עולה, כאשר נשאל הנאשם בנוגע לתפקידו, וכך הוא השיב "נג"ד משמעת" ולשאלת החוקרת בנוגע לתפקיד השיב "אני אחראי על כל ההופעה של השוטרים, לוגיסטיקה, נראות של **הבסיס** והתנהלות שוטפת של המחנה" (ת/12 שורות 19-22). תיאור תפקיד זה מגדיר בדיוק את תפקידו של רס"ר גדודי או נגד משמעת גדודי. עצם התייחסות הנאשם שהוא אחראי על "כל ההופעה של השוטרים...נראות של הבסיס" מעידה שגם הנאשם תפס והגדיר את תפקידו כרס"ר גדודי. רס"פ או רס"ר פלוגתי אינו אחראי על נראות של הבסיס אלא של הפלוגה בלבד, בסיס "שקד" הוא בסיס גדודי ולא מוצב פלוגתי, הוא אחראי על ההופעה של השוטרים בפלוגה שלו ולא אחראי על כל ההופעה של השוטרים. הנאשם התייחס גם להתנהלות שוטפת של המחנה, משמע לא הפלוגה אלא כל המחנה.

30. לשם הבהרת התמונה נציין, שגרסת הנאשם בבית הדין לפיה הוא תפקד כנע"ת גדוד לצורך סיכומים ומילוי טפסי ביקורת שמוגשים למרחב, אינה מופיעה כלל בחקירתו של הנאשם במח"ש ואנו קובעים שמדובר בגרסה כבושה.

31. אין כל משמעות בעינינו אם הנאשם היה בתפקיד שהוא "נוסף על תפקיד", נע"ת, כרס"פ. מהרגע שנבחר הנאשם להיות בתפקיד של רס"ר גדודי, גם אם מדובר רק בנע"ת, אין כל

משמעות, כפי שתיארו העדים בפנינו, בנוגע לסמכויות המוקנות לו לצורך ביצוע תפקידו ומשהוכח בפנינו שהנאשם קיבל את מלוא הסמכויות הניתנות לרס"ר גדודי, אנו קובעים שהוא תפקד כרס"ר גדודי.

32. אין כל משמעות בעינינו לעובדה שהנאשם הסכים להיות נע"ת רס"ר גדודי. מרגע שהנאשם מונה לתפקיד הנושא עימו את כל הסמכות והאחריות, אין כל רלוונטיות לעובדה שהסכים לקבל את התפקיד או שסירב, כל עוד הנאשם מונה בפועל לתפקיד רס"ר גדודי, ועל כך אין כל מחלוקת. אנו מזכירים שהנאשם נמצא במערכת היררכית משטרתית.

האם התקיימו יחסי "השפעה" בין המתלוננות לנאשם

33. **עדות רפ"ק (בדימוס) שאדי חיר אלאדין בבית הדין.**

העד שירת כסמג"ד גדוד "רמה" במג"ב איו"ש. בפני בית הדין תיאר העד את הממשק בין מש"קית חינוך לנאשם "ממשק בעת ארועים חינוכיים פלוגתיים, טקסים ובעת שהיא נוכחת בתוך הגדוד", בנוגע לסמכות שיש לנגד המשמעת כלפי משקית החינוך השיב "נגד המשמעת הוא לא המפקד של משק החינוך אך משקית חינוך כפופה לכל נהלי המשמעת בגדוד שבסמכות נגד המשמעת. המשמעות שהיא משקית החינוך לכל נהלי המשמעת והיא צריכה להצטייד בכל הנהלים של רס"ר הגדוד. יש כפיפות פיקודית ומקצועית. היא לא כפופה אליו מקצועית, אבל כשהיא נמצאת בגדוד היא כפופה לנהלי המשמעת של הגדוד. הוא לא מאשר חופשים, לא ממלא הערכות תקופתיות" ולשאלת התובעת מה קורה כאשר יש הפרת משמעת של משקית החינוך השיב "הוא יכול להגיש עליה תלונה שתבורר ע"י הסממ"ר והחלטת הסממ"ר איפה תישפט לרוב זה במרחב" (עמ' 145 לפרוטוקול, ש' 12-2).

34. **עדות עד ההגנה סנ"צ שחר יצחקי בבית הדין.**

העד שירת כסמג"ד גדוד "רמה" במג"ב איו"ש. בפני בית הדין תיאר העד שמשקית החינוך שייכת "מבחינה מקצועית למחת"ב לקצינת החינוך, מבחינה פיקודית זה היה מתחלק. אם זה למשל בתחום הקידום זה קצינות החינוך, כשהייתה בתוך המוצב זה היה שלי" (עמ' 275 לפרוטוקול, ש' 26-27). לשאלת בית הדין אם השוטרת, משקית החינוך, נמצאת בגדוד שלך, האם הרס"ר אחראי עליה על כל המשמעויות? השיב "זה לא שאלה. היא היתה צריכה לראות בו כרס"ר" וכן השיב שברור שלנאשם יש את כל הסמכויות כלפי המתלוננת ע' כמו כלפי כל שוטר אחר במטה (עמ' 276 לפרוטוקול, ש' 29-35). לשאלת בית הדין בנוגע למהן הסמכויות ביחס לפלוגה הצבאית? השיב "הסמכויות היו קודם כל קליטה של סבב קו שכל כמה זמן מתחלפים. חדרים לא שלנו, אלא של החטיבה... כשאני מדבר על קליטה, זה למעשה, שלום ברוכים הבאים לרמה, פה מתנהל הגדוד שלנו בצורה כזאת וכזאת, שגרת המחנה של גדוד רמה. כאן חדר האוכל ומה הכללים שלו ופה הם כן היו כפופים אלינו. מטווח וזהו בעקרון" ולשאלה האם הפלוגה הצ"ח היתה משאירה ערמות של זבל האם הרס"ר היה מעיר להם? השיב העד "כן, היה מעיר להם אבל אני יכול להגיד שלא הייתה לו ממש סמכות להעיר להם, אלא יותר לבקש מהם שיפנו, ובמקביל היה אמור לדווח לחטיבה כי הצבא צריך לדאוג לזה" (עמ' 276 לפרוטוקול, ש' 26-17).

35. עדות סנ"צ (בדימוס) סלמאן עוואידה בבית הדין.

העד שירת כמג"ד גדוד "שקד" במג"ב איו"ש. לשאלת התובעת "איזה כלים יש לרס"ר מחנה לאכוף את הנהלים של שגרת מחנה" השיב העד "יש לו את כל הסמכות ואני כמפקד גדוד מאציל לו את הסמכות אם זה להעיר לאנשים, ביצוע מסדרים, לוודא שהכל מסודר ונקי מכניסת המחנה הש.ג. כולל מגורים רחבה מתקנים ציבורים חדרי אוכל כולל הופעה של לוחמים ולוחמות... וגם לחיילי צה"ל שמשרתים בתוך הבסיס של הגדוד" (עמ' 89 לפרוטוקול, ש' 22-18), ביחס לחיילי צה"ל התייחס העד והשיב "יש לו את כל הסמכות כמו שיש לו לאותם שוטרים ושוטרות מאחר וחיילי צה"ל הם מתגברים או פלוגה או שמשותפים בתוך הגדוד עצמו נושא שגרת המחנה כפופים למפקדת הגדוד ורס"ר המחנה הנאשם מאחר והוא ביחד עם הסמג"ד אחראי על שגרת המחנה יש להם את מלוא הסמכות להעיר להם" (עמ' 89 לפרוטוקול, ש' 23-27), "לעשות דו"ח לאותה חיילת או חייל אם הם חורגים משגרת המחנה" ואם אותו חייל מקבל דו"ח "מאחר ואני שייך למשטרת ישראל ולא לצבא אבל אין לי הסמכות לשפוט חיילי צה"ל מאחר ובסמכותינו כמפקדת גדוד לאכוף ולעשות דו"ח לחיילים אנחנו מעבירים את הדו"ח למ"פ שלהם או לסמח"ט. והרבה פעמים העברנו דוחות לסמח"ט והוא שפט אותם" (עמ' 89 לפרוטוקול, ש' 34-28).

36. עדות רפ"ק ואיל פוארסה בבית הדין.

משרת כמפקד פלוגה במג"ב בגזרת ג'נין, היה מפקדו של הנאשם. מדבריו עולה כי הנאשם היה אחראי "לאכוף את הנהלים של משטרת ישראל/מג"ב/הפלוגה. על כל הפלוגה", כלפי חיילות צה"ל ששרתו בבסיס של מג"ב שקד "הן חלק מהגדוד, בפן המנהלי. הקשר של מפקדי מג"ב בבסיס אליהן הוא ברמת המשמעת, דו"חות, ציפור כזה או אחר. ולא בפן הפיקודי". לשאלת התובעת שיתן דוגמה לסמכות הנאשם לאכוף כלפי חיילת צה"ל שמשותפת אצלכם בבסיס השיב "הנאשם בתור רס"ר במג"ב בסמכותו לתת דו"ח משמעת על הופעה, שילוב ראוי, אלכוהול, סמים, כל מה שלא עולה בנורמה או בנהלים. כלפי כל מי שמשותפת בש.ג. פנימה. זה מבחינת הסמכות" (עמ' 6 לפרוטוקול, ש' 27-17).

37. עדות עד ההגנה פקד ינון חזד בבית הדין.

שירת כסגן מפקד פלוגה ל"א בגדוד "שקד" ואף כמ"מ מ"פ בתקופה שקדמה להגעת רפ"ק ואיל פוארסה. ביחס לתצפיתניות צה"ל השיב "התצפיתניות של צה"ל ישנו והחמ"ל שלהם היה בבסיס שלנו. כל ממשק שלנו איתם ברמה המקצועיות, לתצפיתניות עצמן יש סגל שלם שלהן שלא נוכח בבסיס באופן קבוע. סגל בכיר. הממשק שלנו איתן זה אך ורק בנושא עזרה בסיוע, במידה והן צריכות, לא מכורח חובה, אלא מזכות ומתוך מעשה טוב" (עמ' 280 לפרוטוקול, ש' 31-25), לשאלת הסגור האם יש לך כמג"ב איזה חובה כלפי חיילת צה"ל במחנה השיב "אין לי כל חובה כלפיה" (עמ' 280 לפרוטוקול, ש' 36-35), וגם לא סמכויות, גם לנאשם לא היו סמכויות כלפי החיילות. בהמשך, לשאלת בית הדין, שמי שמפקד על התצפיתניות בבסיס שקד זה מג"ב, והם צריכים להיות אחראים עליהם השיב "ככת ת"פ שלי הוא נשען על הנהלים שלנו וזה נכון אבל כל אחד שנכנס לבסיס הוא בעצם באיזשהו מקום חייב לשמור על הנהלים. אין בסמכותינו

להעניש ליצור סנקציות כאלו ואחרות אלא אך ורק ברמת דיווח למפקדהם הישירים" (עמ' 286 לפרוטוקול, ש' 14-26).

38. עדות המתלוננת ע' בבית הדין.

העדה העידה שירתה כמש"קית חינוך בגדוד "רמה", מיולי ועד לחודש נובמבר 2021. בנוגע לתפקידו של הנאשם העידה העדה "הוא היה הרס"ר של הגדוד ושל הפלוגה" ולשאלת התובעת מה זה מבחינתך רס"ר גדוד השיבה "רס"ר זה משהו שמטפל בכל הלוגיסטיקה בכל העניין של המגורים של הגדוד איך שהכל יראה, במשמעת". לשאלת התובעת מה זה שיראה במשמעת השיבה העדה "משמעת זה דיגום. הוא הרבה פעמיים היה אומר אל תעשו ככה אני אתן לכם דו"ח. משמעת דיגום ואיפה להימצא. נגיד הייתי יושבת במקום אחד הוא היה אומר פה אסור לשבת פה אסור להיות" (עמ' 152 לפרוטוקול, ש' 8-16). בנוגע לממשק עם הנאשם העידה העדה "אם הייתי רוצה להוציא משהו לפועל מבחינת התפקיד שלי אז הייתי הולכת למ"פ סוגרת איתו ואז הולכת לנאשם וסוגרת איתו לוגסטיקות וכאלה" (עמ' 152 לפרוטוקול, ש' 19-21), והוסיפה שביחס להערות המתוארות בסעיף 1 של האישום השני, של הנאשם כלפיה, זה הפריע לה אולם "אני יודעת שאם אסתכסך איתו זה יבוא לרעתי... והוא יתנכל לי" (עמ' 153 לפרוטוקול, ש' 22-25). באשר ליחס בין המתלוננת ע' לבין הנאשם היא מוסרת במספר הזדמנויות שלנאשם היה הרבה כוח, "...והנאשם היה יותר דומיננטי בבסיס כולם ידעו את זה" (עמ' 151 לפרוטוקול, ש' 30), "הוא בעצם היה בן אדם עם הרבה כוח" (עמ' 168 לפרוטוקול, ש' 1), "חושבת שהוא בן אדם עם הרבה כוח..." (עמ' 172 לפרוטוקול, ש' 5), וכן "אני לא תלויה בו ובלעדיו אני לא יכולה לצאת אבל הוא בן אדם שיש לו כוח" (עמ' 183 לפרוטוקול, ש' 5).

39. עדות המתלוננת ה' בבית הדין.

העדה שירתה כסמלת תצפיתניות במוצב "שקד", בסיס ששייך למג"ב. ביחס לתפקידו של הנאשם אמרה "הנאשם בעצם היה אחראי על החוקים בבסיס, על הנראות של הבסיס, ומה שיכול להכנס אל תוך הבסיס. הכל היה בידיים שלו" (עמ' 27 לפרוטוקול, ש' 25-27) "...אני רוצה להדגיש, אני עבדתי איתו חודש וחצי עד לאותה נקודה. ידעתי שיש לי עוד שנה לפני של עבודה אל מול הבן אדם, כאשר הוא בנקודת השפעה הרבה יותר גבוהה והיכולת שלי הרבה יותר נמוכה" (עמ' 27 לפרוטוקול, ש' 5-7). המתלוננת ה' העידה שתפקידה, כסמלת תצפיתניות, כלל פיקוד על המחלקה, אחראית על כל הלוגיסטיקה, בינוי, מזון, תנאי שירות של הבנות ורפואה. במסגרת תפקידה הכירה את הנאשם וציינה "יש קשר ישיר בין הסמל אל מול הרס"ר גדוד/פלוגה של מג"ב, כתוצאה מזה שאנחנו בתוך בסיס ששייך למג"ב" (עמ' 25 לפרוטוקול, ש' 26-36).

40. חקירתו של הנאשם באזהרה במח"ש מיום 22.12.22 (ת/12)

הנאשם נשאל בחקירתו על יד חוקרת מח"ש "אפשר להגיד שכנגד משמעת יש לך הרבה כוח בבסיס, נכון?" השיב הנאשם "על השוטרים שלי" ובנוגע לחיילים השיב "לא, הם לא תחת אחריות שלי". לשאלת החוקרת "אין לך השפעה על חיילים? למשל על המגורים?" השיב הנאשם "אם אני רוצה לעזור, לקחת יוזמה לעזור להם, למשל עכשיו יש לי פלוגה של נח"ל, אם יש להם תקלה או התצפיתניות צריכות עזרה אני עוזר להם" (ת/12 שורות 25-33). בנוגע לבסיס

"רמה" ולמתלוננת ע' הנאשם מסר שהיא אינה תחת הפיקוד שלו, אלה של קצינת החינוך, היא שייכת למג"ב, ישנה במגורים, שמבחינה טכנית "זה מגורים שהם תחת אחריותי (ת/12 שורות 40-60). הנאשם מסר שהיה מעיר למתלוננת ע' על כך שהסתובבה עם שיער פזור ושהוא היה מעיר לה הרבה על הנראות שלה, שיער פזור ועל גומיות (ת/12 שורה 144).

41. עדות הנאשם בבית הדין.

הנאשם תיאר בחקירתו הראשית שאף פעם לא העיר לחיילות של המתלוננת ה', "ואני גם לא יכול להעיר לבנות שלה ולא להעביר תלונות אין לי שום קשר אליהן" (עמ' 228 לפרוטוקול, ש' 1-3). בנוגע למתלוננת ע' העיד הנאשם "נטו התנהגות המשמעתית שלה. מה ז"א... היא הולכת עם שיער פזור, תאספי את השיער, הולכת בלי גומיות, תסדרי את הגומיות, חולצה בחוץ, תכניסי את החולצה שאגב את זה אני יכול לעשות גם פה במטא"ר לכל שוטר..." (עמ' 233 לפרוטוקול, ש' 1-4). בחקירתו הנגדית השיב הנאשם שאם המתלוננת ע' מבצעת עבירת משמעת אצלו בבסיס הוא יוצר קשר עם קצינת החינוך, מעדכן אותה על הבעיה עם המש"קית, מתקשר לנגד המרחבי שהוא אחראי עליה וממלה מזכר שהוא הבסיס לתלונה שתוגש נגדה והיא תישפט בפני הסממ"ר ויזמנו אותו כעד (עמ' 242 לפרוטוקול, ש' 6-1), המתלוננת ע' לנה בחדרים של המטה "ואני ארגנתי לה מיטה וארונות" (עמ' 244 לפרוטוקול, ש' 6-7). בנוגע למתלוננת ה' טען הנאשם "אני יכול להתייחס אליה כאל אויר בבסיס" (עמ' 245 לפרוטוקול, ש' 36).

דיון והכרעה "יחסי השפעה"

42. "יחסי השפעה" - נקבע בפסיקת בית הדין הארצי לעבודה, ע"ע 35999-10-21, פלונית נ' חברה פלונית ופלוני, שם נקבע שמדובר ביחסים המצויים בתווך שבין יחסי מרות לבין העדר מרות.

43. תחילה נתייחס ליחסי השפעה בין הנאשם למתלוננת ע'.

המתלוננת ע' שירתה כמש"קית חינוך בגדוד "רמה". הנאשם שירת כרס"ר גדוד בגדוד "רמה". הנאשם היה אחראי על המשמעת של כלל שוטרי הגדוד, ובכללן, המתלוננת ע'. הנאשם העיד שדאג למתלוננת ע' לחדר שבו היא תישן, מיטה וארונות. הנאשם העיד שפועל הוא היה מעיר למתלוננת ע' על הופעתה.

44. די בקריאת עדותה של המתלוננת ע' בכדי להבין, שלא רק שנאשם בפועל היה מעיר לה איפה להיות או לא להיות ואם לא יתן לה דו"ח, היא היתה תלויה בו לצורך ביצוע תפקידה כמש"קית חינוך בפעילויות בפלוגת הנאשם. כמו כן מעדותה, שלא נסתרה, עולה שהיא ראתה בנאשם בן אדם עם הרבה כוח.

45. לאחר שבחנו את מכלול הראיות שהונחו בפנינו, הן מבחינת הפן האובייקטיבי, כפי שעלו מעדויות רפ"ק שאדי, עד ההגנה, סני"צ שחר ומגרסת הנאשם עצמו, והן מבחינת הפן הסובייקטיבי של המתלוננת ע', אנו סבורים שהתקיימו יחסי השפעה.

46. מכל האמור לעיל, אנו סבורים שהתביעה הצליחה להוכיח שהתקיימו יחסי השפעה בין הנאשם למתלוננת ע' בעת שירותם בגדוד "רמה".

47. נתייחס ליחסי השפעה בין הנאשם למתלוננת ה'.

המתלוננת ה' שירתה כסמלת תצפיתניות במוצב "שקד". מחלקת התצפיתניות ישבו במוצב "שקד". הגדוד האחראי מוצב "שקד" הינו גדוד מג"ב "שקד". מה מערכת היחסים בין גדוד מג"ב לבין מחלקת התצפיתניות שיושבת בבסיס שלו. מקובלים עלינו בנושא עדותו של סני"צ (בדימוס) סלמאן עוואידה שפיקד על גדוד "שקד" והעיד על מערכת היחסים שהתנהלה שם בין הגדוד למחלקה הצבאית. גם דבריו של העד רפ"ק ואיל פוארסה, מ"פ בגדוד "שקד" המעיד על מערכת היחסים הזאת בין מג"ב לצה"ל, מקובלים עלינו. עדות עד ההגנה סני"צ שחר יצחקי אף מחזקת עדויות אילו אם כי הוא העיד על מערכת היחסים שהיתה קיימת בין גדוד מג"ב ב"רמה" לבין פלוגה צה"לית שישבה במוצב. אכן, פרוצדורה של תלונה כלפי חיילת צה"ל ע"י רס"ר משמעת גדודי ממג"ב הינה שונה ובסופה ההחלטה הינה של צה"ל, אולם אין המשמעות שלא ניתן לאכוף, להגיש תלונה, או להתלונן על חיילת/ת צה"ל על ידי רס"ר משמעת ממג"ב.

48. מקריאת עדותה של המתלוננת ה' אנו קובעים שהיא סברה שיש לנאשם השפעה רבה בעניין להמשך שירותה בבסיס.

49. בנקודה זו אנו דוחים את עדות הנאשם ופקד ינון חדד.

50. ביחס לטענת ההגנה שהועלתה בסיכומים לפיה משחקי האגו, מעידים על יחסי כוחות שווים, והתפקידים המקבילים של הנאשם והמתלוננת ה' בתחומי הלוגיסטיקה, בינוי, מזון מעידים על העדר יחסי השפעה, אנו דוחים טענה זו שכן אינה מתיישבת עם כלל הראיות שהובאו בפנינו בנושא יחסי ההשפעה. אם היו משחקי אגו, הם התנהלו רק בתוך המרחב בו איפשר הנאשם שיתקיימו. היא ממונה על התצפיתניות. הוא רס"ר הבסיס.

51. ההגנה טענה שבדברי העדות שירה בוקר ואלמוג כהן יש בכדי לבסס יחס שווה בין המתלוננת ה' לנאשם, ומשכך לא מתקיימים יחסי השפעה ביניהם. לא מצאנו בדברי העדות הנ"ל בכדי להשפיע באיזה שהוא אופן על קביעתנו ביחס ליחסי ההשפעה.

52. לאחר שבחנו את מכלול הראיות שהונחו בפנינו, הן מבחינת הפן האובייקטיבי כפי שעלו מעדויות סני"צ (בדימוס) סלמאן עוואידה, רפ"ק ואיל פוארסה, וסני"צ שחר יצחקי והן מבחינת הפן הסובייקטיבי של המתלוננת ה' אנו קובעים **שהתקיימו יחסי השפעה**. המינוח "יחסי השפעה" אינו מושג נוקשה בעל מאפייני כן/לא או שחור/לבן כדוגמת המונח יחסי מרות ששם בוחנים האם כן או לא מתקיימים יחסי מפקד פקוד. ביחסי השפעה אנו בוחנים את מכלול הרכיבים המעניקים לצד אחד כוח עודף כלפי הצד השני (למשל: ותק, תפקיד, מעמד, ניסיון, גיל וכו') ועד כמה רכיבים אלו נותנים לו יכולת השפעה, פורמאלית או לא פורמאלית, כלפי משנהו. רמת ההשפעה שונה ממקרה למקרה על פי נסיבותיו. בחינת מכלול השיקולים לעיל על המתלוננת ה' כחיילת חובה וממונה על התצפיתניות ועל הנאשם כאיש קבע וכרס"ר בסיס, מוביל למסקנה לפיה ניתן לקבוע בצורה ברורה כי רמת ההשפעה של הנאשם כלפי המתלוננת ה' אומנם **פחותה** מהשפעתו כלפי המתלוננת ע' לגביה יחסי ההשפעה כבר מתקרבים לרמת יחסי מרות **ועדיין כלפי שתיהן קיימים יחסי השפעה**.

53. מכל האמור לעיל, אנו סבורים שהתביעה הצליחה להוכיח שהתקיימו יחסי השפעה בין הנאשם למתלוננת ה' בעת שירותם בגדוד "שקד".

מקום שירותה של המתלוננת ה'

54. משמיעת הראיות בתיק עולה שהמתלוננת ה' שירתה בבסיס "שקד" בחטמ"ר ג'נין. המתלוננת ה' העידה על כך "התגייסתי בנובמבר 20 בתפקיד תצפיתנית. הייתי בשירות כ-8 חודשים, יצאתי לקורס מ"כים ובסוף אוקטובר 21 הגעתי למוצב שקד. ונכנסתי לתפקיד כסמלת תצפיתניות" (עמ' 25 לפרוטוקול, ש' 29-26).
55. במענה הנאשם לכתב האישום בנוגע לסעיף 2 לחלק הכללי נכתב "אין בידיעת הנאשם. יצוין כי המתלוננת ה' שירתה בבסיס שקד".
56. מכאן שאין כל מחלוקת בדבר מקום שירותה של המתלוננת ה', ובטעות נרשם מקום שירותה בבסיס "רמה" בכתב האישום.
57. לאור מענה ההגנה לכתב האישום, הראיות שהובאו בפנינו, אנו קובעים שאין כל משמעות לבקשת התביעה לתקן כתב אישום בנקודה זו שכן מראש לא היתה מחלוקת בנקודה זו בנוגע למקום שירותה של המתלוננת ה'. משכך, לא מצאנו שהיתה מחלוקת בנוגע למקום ביצוע העבירה בה הואשם הנאשם בסעיפים 2 ו 3 לעובדות האישום הראשון.

דיון והכרעה אישום ראשון

58. נדון בשאלות כסדרן:

האם "בליל חגיגות הסילבסטר ביום 1/1/22, בשעה 1:30, שלח הנאשם למתלוננת ה' מסרון, התעניין בשלומה ושאל אותה אם היא שיכורה. השניים התכתבו, ובתוך כך המתלוננת ה' כתבה לו שהיא שיכורה. בשלב זה, ביקש ממנה הנאשם שתשלח לו תמונת עירום שלה, והמתלוננת ה' סירבה חרף הפצרותיו החוזרות של הנאשם שתעשה כן. יום למחרת, שלחה לו המתלוננת ה' הקלטה קולית באמצעות אפליקציית "וואטסאפ" ובה אמרה לו שהיא מעריכה אותו מאוד, אך מאחר והם עובדים יחד היא מבקשת שהיחסים ביניהם לא יכללו פן מיני."

האם "כחודש לאחר מכן, וכן מאמצע אפריל ועד ליוני 2022, במספר הזדמנויות ובמועדים שאינם ידועים במדויק למאשים, פגש הנאשם במתלוננת ה' בבסיס, עיסה אותה בכתפיה, נצמד אליה מאחור וחיכך בה את איבר מינו מבעד לבגדים עד שהמתלוננת עזבה את המקום."

האם "בסביבות תאריך 25/3/22, בשעות הערב, ביקש הנאשם מהמתלוננת ה' שתלווה אליו למחסן שבבסיס (להלן: "המחסן") לצורך לקיחת ציוד. המתלוננת ה' סירבה, הנאשם התעקש ולבסוף היא ניאותה לבקשתו והתלוותה אליו למחסן. במהלך שהותם במחסן, נצמד הנאשם למתלוננת ה' מאחור, אחז בידיה בחוזקה, הובילה לאזור שבו היו מדפים בתוך המחסן, סובב אותה באופן שבו גבה מופנה למדפים ופניה אליו, אחז בשתי ידיה, הצמידן למדפים והשעין את חזהו על פניה, תוך שאמר לה: "אל תגידי אחר כך ישראל אתה מכאיב לי". מיד לאחר מכן שחרר הנאשם את המתלוננת ה', אשר בתגובה אמרה לו שמה שקרה היה לא בסדר. הנאשם השיב למתלוננת: "מה פתאום אני אוהב אותך כמו אחותי"."

ניתוח הראיות הנוגעות לאירוע הסילבסטר. העדויות הרלוונטיות לשאלה שבמחלוקת הן עדויות המתלוננת ה', שירה בורק, אלמוג כהן, טל פדידה, נ/5, ת/2, ת/3, ת/6, ת/12, ת/14, העימות (ת/8) והנאשם.

59. עדות המתלוננת ה' בבית הדין.

בפני בית הדין תיארה המתלוננת ה' את אירוע הסילבסטר. המתלוננת ה' תיארה כך "זה קרה בלילה שבין סוף דצמבר 2021 ותחילת שנת 2022. לפני היציאה הביתה, באופן רגיל, היה לי ולנאשם שיח, הוא ידע שאני לא סוגרת סילבסטר, שאני יוצאת הביתה לחגיגות. במהלך הערב, הייתי עם החברים שלי, ילדים בני 20. יוצאים לשתות. המון ולבלות. ובעצם קיבלתי הודעה בווטסאפ מהנאשם של "מה נשמע?". באותו רגע אני הייתי כל כך שיכורה והנאשם היה כמו אבא, כמו שנאמר לפני כן, לא היתה איזה אינטרקציה של מה יבוא הלאה בשיחה...יש לציין שלפי מה שזכור הוא שלח לי סלפי, תמונה רגילה אני החזרתי לו בחזרה תמונת סלפי. ללא שום רמיזה, לא מינית, לא משהו בולט. סלפי של תמונת מצב זה נקרא. והשיח התקדם. במהלך השיחה התחלתי להרגיש לא בנוח ורשמתי לו שאני שיכורה...ניסיתי לסיים את השיחה בזה שרשמתי לו שאני מאוד שיכורה, כי באמת לא ידעתי כל כך איך לצאת מהסיטואציה. הוא המשיך את השיחה, והשיחה הגיעה לשלב שהוא ביקש ממני תמונות עירום. אני אמרתי לו שאני לא מוכנה והוא המשיך לבקש, כשלוש ארבע פעמים...אני סירבתי וכל פעם שסירבתי הוא ניסה לעשות עלי רגשות אשם, "אני חיכיתי לך", "אני רוצה", "למה את מאכזבת", ובפעם הרביעית אמרתי לו לא בתוקף. וסיימתי את השיחה. בוקר למחרת קמתי, המומה מהשיחה. מאוד מרגישה מנוצלת, בצורה מאוד קשה. שלחתי לו הקלטה...כשבעצם אני אומרת לו שנחצה גבול שלא היה צריך לעבור אותו ושאני מתעקשת בדרישה שלא תהיה שום אינטרקציה לא מינית ולא אינטימית, שום דבר כזה. נטו מקצועית. הוא השיב בהסכמה. שלח לי צילום מסך שהוא מחק את השיחה שלנו, גם אני מחקתי אותה. וכך נוכל לפתוח דף חדש." (עמ' 26 לפרוטוקול, ש' 33- עמ' 27, ש' 19), "יום למחרת דיברתי עם חברה בשם מאור, שאלה נשלחה ההקלטה ששלחתי לנאשם. היא היתה החברה היחידה שידעה. במשך תקופה ארוכה. לא דיברתי על המקרה, לא דיווחתי למישהו ששירת איתי, אף אחד לא ידע מלבדה...התקשרתי אליה פשוט בוכה, סיפרתי לה הכל, פשוט סיפרתי לה טלפונית" (עמ' 28 לפרוטוקול, ש' 22-17).

60. חקירתה הנגדית של המתלוננת ה' בבית הדין.

בחקירתה הנגדית מסרה המתלוננת ה' שהשיחה בסילבסטר התחילה בכך שהנאשם שלח לה הודעה ברשת הווטסאפ, לא זכור לה שהשיחה התחילה ברשת האינסטגרם, אולם "יכול להיות, לא שזכור לי", ההגנה שאלה את המתלוננת ה' מה האמרות שנאמרו על ידיה באותה שיחה והיא השיבה "אם לא אמרתי, אני לא זוכרת". בהמשך הסכימה עם ההגנה שלבשה חולצה שחורה עם מחשוף, וציינה "אני לא זוכרת מה רשמתי כי הייתי תחת השפעה מרובה של אלכוהול, כפי שציניתי כבר מספר פעמים" (עמ' 44 לפרוטוקול, ש' 8-7). לשאלת הסנגור אם לפני בקשת הנאשם לשליחת תמונות עירום, ישנה אפשרות שהיו התכתבויות מיניות השיבה "אפשרות" (עמ' 44 לפרוטוקול, ש' 23-22). המתלוננת ה' אישרה ששלחה לנאשם "סלפי עם מחשוף". העידה שאינה זוכרת ששיתפה את חברתה שירה יום לאחר המקרה, והיא זכרה ששיתפה רק את חברתה מאור.

לשאלת ההגנה ששירה העידה שהיו תמונות חד פעמיות השיבה "אני זוכרת ששלחתי תמונה, יש סבירה שזה היה חד פעמי, יש סבירות שזו היתה תמונה רגילה. לא זוכרת", לשאלת ההגנה מה את נוהגת לשלוח בתמונות חד פעמיות השיבה "כל תמונה אפשרית....תמונות שאני לא רוצה שיקחו לי מקום באחסון של הטלפון, וגם לא לצד השני, לשם זה נועדו..." (עמ' 46 לפרוטוקול, ש' 3-6). לשאלת ההגנה האם כשהיתה בביתה התקשרה לנאשם בשיחת ווידאו מהווטסאפ, ממקום חשוך, השיבה שאינה זוכרת והיא לא חושבת שעשתה זאת, אולם כשנשאלה "אין מצב?" השיבה "לא. לא שזכור לי" (עמ' 48 לפרוטוקול, ש' 10-1). בהתייחסות לנ/5 השיבה המתלוננת ה' ולשאלת ההגנה "כתוב שנפגשתם לפני 5 חודשים במסיבה, זה נכון? השיבה "לא. זה שלי? אנחנו לא נפגשנו מחוץ לבסיס" (עמ' 51 לפרוטוקול, ש' 2-1). הודעת המתלוננת ה' במח"ש לא הוגשה.

61. עדותה של שירה בורק בבית הדין.

העדה הינה חברת ילדות של המתלוננת ה'. בהתייחסות לאירוע הסילבסטר מסרה שהן לא היו באותו היום ביחד, אבל יום אחרי היא קיבלה מהמתלוננת ה' שיחת טלפון והקלטות והיא סיפרה לה שהנאשם שלח לה כל מיני הודעות בלילה, היתה מסיבה והיא ענתה לו, "התפתחה שם שיחה שבהתחלה זה מה קורה מה נשמע, שיחה רגילה ואז זה גלש ל"איפה את, עם מי יצאת, מה את לובשת..." ואז היא חדלה את השיח הזה (עמ' 15 לפרוטוקול, ש' 26-19). העדה העידה שהמתלוננת ה' שלחה לה צילומי מסך של ההתכתבויות בינה לנאשם, אולם מחקה אותם לאחר מכן והיא סיפרה לה על האירוע "ממש יום אחרי, יומיים", וכשהמתלוננת ה' התקשרה אליה "השיחה התחילה בבכי, ולא ממש הבנתי מה קורה, ואז היא התחילה לשתף ותוך כדי זה בכתה המון ומאוד כזה לא הבינה מה קורה" (עמ' 16 לפרוטוקול, ש' 23-11).

בחקירתה הנגדית ציינה העדה שראתה בצילומי המסך שיחה בווטסאפ ולא באינסטגרם, אישרה שהיו תמונות חד פעמיות שהמתלוננת ה' שלחה לנאשם (עמ' 20 לפרוטוקול, ש' 9-4). לשאלת ההגנה מסרה העדה שחברה קרובה שלה שלחה פעם תמונה אינטימית בתצורה של הודעה חד פעמית ושהמתלוננת ה' בשיחה שלהן אמרה "הרגישה רע שהיא שיתפה פעולה, מדברת על דברים שהיא כתבה, על אירוע הסילבסטר ושהיא מרגישה רע שהיא לא חדלה את זה קודם" (עמ' 20 לפרוטוקול, ש' 29-20). עוד ציינה העדה שהמתלוננת ה' ידעה שהנאשם נשוי באירוע הסילבסטר (עמ' 21 לפרוטוקול, ש' 34-33), היא ראתה שינוי בהתנהגות של המתלוננת ה' לאורך תקופה, ירידה חדה (עמ' 23 לפרוטוקול, ש' 28-25).

62. עדותה של אלמוג כהן בבית הדין.

העדה הינה חברת ילדות של המתלוננת ה'. בהתייחסות לאירוע הסילבסטר מסרה "אני לא זוכרת לפני כמה זמן, היא יצאה עם חברים וישראל שלח לה הודעה, הם דיברו ביניהם והוא ביקש שהיא תשלח תמונה שלה, היא שלחה תמונה של המקום, ז"א שהמצלמה מופנית כלפי חוץ ולא כלפיה והוא ביקש שהיא תשלח תמונת עירום שלה. היא לא רצתה, היא אמרה שזה לא מתאים וסיימה את השיחה. בוקר למחרת היא ביקשה למחוק את השיחה ושהיחסים ישארו מקצועיים כי הם עובדים ביחד תחת הצבא..." (עמ' 98 לפרוטוקול, ש' 28-23), המתלוננת ה' סיפרה על אירוע הסילבסטר "פנים מול פנים יומיים שלושה אחרי שזה קרה...היא היתה לחוצה, פחדה כזה לדבר ובכתה...היא אמרה שהיא מרגישה שהיא עשתה משהו לא בסדר... אנחנו אמרנו לה, אני ושירה

שהיא לא עשתה משהו לא בסדר, להיפך... היא הראתה את ההודעות לפני שהיא ביקשה מישראל למחוק אותן ואז היא גם ביקשה הוכחה שנמחקה השיחה כי היא התביישה... (עמ' 98 לפרוטוקול, ש' 32- עמ' 99 לפרוטוקול, ש' 22).

בחקירתה הנגדית מסרה העדה שלא זומנה למח"ש אלה הגיעה במלווה של המתלוננת ה' לעימות ואז קראו לה לשאול כמה שאלות, היא נכחה עם המתלוננת ה' בסילבסטר, היא לא מסרה על זה מכון שלא נשאלה, לא חשבה שמשנה לומר שיצאנו למסיבת סילבסטר אלה "היא יצאה עם חברים", לשאלת ההגנה אם לא רצתה לסייע למתלוננת ה' כבר בערב הסילבסטר ולמצות את הדין עם הנאשם השיבה "כי באותם רגעים כנראה לא ראיתי את זה כניצול" (עמ' 107 לפרוטוקול, ש' 34-30), היא שתתה אלכוהול במסיבה, היא לא ידעה שבאותו הערב המתלוננת ה' שלחה לנאשם תמונות חד פעמיות (עמ' 109 לפרוטוקול, ש' 11-9), היא לא זוכרת את ההתנהגות של המתלוננת ה' בסילבסטר (עמ' 113 לפרוטוקול, ש' 8-5).

מעיון בהודעתה של אלמוג כהן במח"ש מיום 04.01.23 (ת/6) עולה שהעדה מסרה "היא (הכוונה למתלוננת ה') יצאה עם חברים ישבו שתי הכל רגיל אין שום קשר לישראל לא נכח בסיטואציה ואז שלח לה הודעה בלילה... מאוד התביישה היא סיפרה את זה לי ולשירה באותו הערב" (שורות 6-12), לשאלת החוקר מתי המתלוננת ה' סיפרה להם על אירוע הסילבסטר השיבה "פנים מול פנים יום או יומיים אחרי האירוע" (שורות 24-23), לשאלת החוקר איך היא היתה כשסיפרה את זה השיבה העדה "היא פחדה קודם והיא פחדה מהתגובה שלנו והיא הרגישה לא בסדר כי היא האשימה את עצמה היא ממש בכתה והיא התחילה את השיחה שהיא עשתה משהו לא בסדר..." (שורות 28-25). למרות שלחוקר מח"ש מסרה "לא נראה לי" שיש לה הודעות ששלחה המתלוננת ה' בנוגע לנאשם במהלך ניהול המשפט התגלה ת/7 שמסרה העדה.

63. עדותה של רס"ן טל פזידה בבית הדין.

העדה העידה שהינה קצינה בצה"ל, באחד מתפקידיה הקודמים שירתה כשלישת גדוד 636, במסגרת תפקידה הייתה אחראית על כל כוח אדם ובנוסף היה לה תפקיד של ממונת יוה"ל. במהלך תפקידה היו לא מעט תלונות והיא היתה מקבלת את הדיווח מהחיילת ומעבירה אותו ליוה"ל, היא מוודאה עם החיילת שיצרו עימה קשר והיא מקבלת טיפול (עמ' 118 לפרוטוקול, ש' 30-14). העדה מסרה "אני לא זוכרת את כל הפרטים באופן מלא... מה שאני כן זוכרת וגם הצלחתי להתחקות אחורה באמצעות הווסטאפ זה היה ביום חמישי בשעות הערב הייתי בבית והמ"פ של החיילת חייגה אלי ואמרה לי שיש לה אירוע יוה"ל בפלוגה ושאני צריכה להשלים שיח דחוף עם החיילת. באותו רגע חייגתי לחיילת והיא סיפרה לי את הארוע כן חשוב לי להגיד לא זוכרת את מהות השיחה בכלל לפני שנכנסתי לכאן קראתי את טופס הדיווח וזכרתי במעט ממה שהיא סיפרה לי... היא אמרה שהיא צריכה לחשוב על זה אם היא רוצה להגיש תלונה או לא והיא תחזור אלי... את השיחה בבית תיעדתי או על דף או על טלפון לא זוכרת, אבל תמיד אני מתעדת. המילוי של הטופס התבצע כשבוע אחרי העברת הדיווח מהחיילת שהחיילת התלבטה באיזה דרך היא מעוניינת לפעול והיא חיכתה לתור עם הפסיכולוגית שלה... החיילת לא רואה את טופס הדיווח..." (עמ' 119 לפרוטוקול, ש' 5- עמ' 120 לפרוטוקול, ש' 20), את כל המלל שבנ/5

היא קיבלה מהמתלוננת ה' וכן היתה פניה מהכתבת כרמלה מנשה בנוגע למקרה (עמ' 123 לפרוטוקול, ש' 19- עמ' 124 לפרוטוקול, ש' 7).

64. **טופס דיווח על אירוע פגיעה מינית (נ/5).**

מדובר בטופס שערכה רס"ן טל פדידה. מתוכן הדיווח עולה "החיילת משרתת במוצב בו הנגד הינו אחראי על הלוגיסטיקה וכתוצאה מכך נעזרת בו בציד. החיילת ציינה כי היא פגשה את הנגד במסיבה לפני מספר חודשים. ציינה כי היא מתלבשת חשוף וכי במסיבה הם התחילו להתקרב אבל לא קרה כלום. מאז הוא מגיב לה על תמונות באינטגרם "חבל שאת לא מגיעה ככה לבסיס" וציינה כי כל פעם שהיא נכנסת איתו למחסן לקחת ציוד הוא נצמד אליה מאחורה. באחד הימים החיילת אמרה לנגד שההתנהגות הזו לא מתאימה והיא רוצה להפסיק עם זה ומאז הוא מתנכל אליה ולחיילות שלה ולא מביא לה ציוד שבעבר כן היה מביא לה".

65. **שתי הקלטות של הודעות קוליות (ת/2).**

מדובר בשתי הודעות קוליות מוקלטות הראשונה באורך של דקה ו 12 שניות, והשנייה באורך של 18 שניות. בנוגע להקלטה הראשונה, מדובר בהקלטה ששלחה המתלוננת ה' לנאשם אחרי אירוע הסילבסטר ולא היתה מחלוקת להגשתה. בנוגע להקלטה השנייה, מדובר בהקלטה של המתלוננת ה' שנשלחה לחברתה מאור אחרי אירוע הסילבסטר, הקלטה שהתגלתה ביום 21.07.24 במהלך ניהול המשפט וההגנה התנגדה להגשתה. (עמ' 28 לפרוטוקול, ש' 27- עמ' 29 לפרוטוקול, ש' 15). באותו המעמד קבענו שהראיות יתקבלו, קבלת הראיה אינה אומרת דבר באשר למשקלה, וכן שההגנה תוכל לטעון בנוגע למחדל חקירתו. תוכן ההודעה הראשונה הוגש (ת/14) ותוכנו הינו:

"תקשיב ישראל, אתה יודע שאני מעריכה אותך ברמות, וכיף לי לעבוד איתך וכן נוצר בינינו איזשהו קשר שהוא כיף, שהוא מנחם, שאני יודעת שתמיד יהיה לי את המישהו הזה בבסיס שירצה לעזור לי אבל באותה נשימה אנחנו צריכים לזכור שאנחנו עובדים ביחד, יש לנו עוד שנה לעבוד ביחד, והשיחה שהיתה אתמול זה לא היה מתאים, בשום צורה שהיא, לא מהצד שלי, לא מהצד שלך, **אז אני מבקשת שנפסיק** עם כל הקטע הזה, **כל הקטע המיני** זה לא מתאים מבחינתי בשום צורה שהיא, מה שהיה אתמול לא רלוונטי, אני הייתי מאוד מאוד שיכורה, בקיצור זו היתה טעות, אני מבקשת שנשכח את זה בסדר? ואנחנו נשב על סיגריות, ונשב על הדברים והכל בסדר, שום דבר לא השתנה, פשוט שהחלק המיני לא יהיה חלק מהמשוואה".

66. **הודעות ווטסאפ בין המתלוננת ה' לחברתה מאור (ת/3).**

מדובר בשישה עמודים של צילומי מסך של התכתבויות בין המתלוננת ה' לחברתה מאור, ראיות שהתגלו רק ביום 21.07.24 במהלך המשפט. ההגנה התנגדה להגשת הראיה. התאריכים של ההתכתבויות הינם 01.01.22, 04.01.22, 05.01.22. תוכן ההודעות כולל את ההקלטה הראשונה בת/2, צילום מסך של התכתבויות בווטסאפ בין הנאשם למתלוננת ה', והודעות בין המתלוננת ה' לחברתה מאור. ביום 05.01.22 כותבת המתלוננת לחברתה "הוא נשויייייי", "ראיתי היום טבעת", "איכס באלי להקיא", "אחותי זה הרסר", "שבכיתי בגללו", "לא ידעת כאלו?", "לא", "את בסדר?", "מי שם לב ליד שלו" ועוד הודעות.

67. עדות הנאשם בבית הדין.

בעדותו הראשית בפנינו העיד הנאשם " ארוע הסילבסטר התרחש ביום שישי בלילה, עבדתי באותו יום הייתי תורן, הייתי בבסיס...והלכתי לכוון החמ"ל של מג"ב לקחת את המפתח של הרכב כדי לצאת לביקורות בפלוגות אחרות. לקראת 15:00, כשאני יוצא, אני יושב בחוץ וגולל באינסטגרם. ורואה סטורי של הדר שהיא יצאה לבלות בבר. הגבתי לה "שנה טובה, תיהני תעשי חיים. החמ"ל שלך פיקס רואים שאת סמלת נהדרת". ואז היא ענתה לי בווטסאפ ושלחה לי תמונה מהבר, תמונה חד פעמית, כשהיא על הפינה של הבר, עם מחשוף, כשהיא מחייכת והחזרתי לה תמונה שאני מחוץ לחמ"ל ועונה לה שאני בעבודה. ואז אני כותב "לא הבנתי, את עושה לי דוקא שאת יוצאת לבלות ואני בעבודה" ואז היא שולחת לי תמונה נוספת, חד פעמית, עם המחשוף כשהיא מושכת את החולצה למטה. המשמעות שכבר רואים את כל ההלבשה התחתונה. לא ייחסתי חשיבות כי כבר יצאתי לפלוגה אחרת. תוך כדי שאני נוהג אני גם ממשיך לקבל הודעות, כמו "הזמנתי עוד צ'ייסר אני כבר שיכורה". כשהגעתי למרחק נסיעה של חצי שעה, לפלוגה השנייה, אני יורד מהאוטו, ומגיב לה "אז הגיע הזמן שתפסיקי לשתות אם את שיכורה ותיהני". ואז היא עונה לי "אני חייבת לשתות לא מצאתי עם מי להתנשק היום". אמרתי לה "לא נורא גם זה יגיע". ואז היא שולחת לי שוב תמונה חד פעמית, הפעם לא מהבר זה היה בשירותים או מסדרון או משהו, באור אדום, כששוב פעם היא מושכת את החולצה למטה רק בצד אחד, והגבתי לתמונה "לא הבנתי את רוצה לגרום לי לקנא, כשאת נהנית במסיבה ואני בעבודה?". השיחה לא היתה שיחה רציפה "... היא היתה שולחת הודעה כל 10 דקות. בהודעות היא גם אמרה לי אני עם חברים, אני שותה עוד, אני חוזרת הביתה במונית הכל בסדר, לא משנה כמה אני שותה אפילו אם אקיא במונית והתגובות שלי תמיד היו תפסיקי לשתות, הכל בסדר, תיהני. ותוך כדי אני עדיין ממשיך לקבל תמונות ממנה, תמונות חד פעמיות. לקראת השעה 4:30 אני מגיע הביתה, ומקבל שיחת וידאו, בזמן הזה אני עם הילד במיטה. ואני מנתק את השיחה ולא עונה ואומר לה לא מתאים השיחת וידאו. היא לא רשמה כלום ומיד שלחה לי תמונה בלי חולצה שמצלמים ככה מלמעלה כשרואים את כל הגוף כשהיא עם חזיה ומכנס קצר.

כאן עניתי לה שאני עם הילד והולך לישון והפסקתי את השיחה.

לאחר מכן בצהריים אני מקבל ממנה את ההודעה הקולית שנשמעה, שהיא אמרה אנחנו עובדים ביחד וזה לא היה צריך לקרות. אכן זה לא היה צריך לקרות. עצם זה שבכלל דיברתי איתה בשעות האלה אבל אני לא דרשתי ממנה שום דבר, גם לא ביקשתי ממנה תמונות, לא פניתי אליה באופן מיני. ובאמת באמת שלא היה לי שום בקשה אליה כל אותו ערב, היא זאת שיזמה את כל הדברים. הטעות שלי שלא עצרתי את השיחה בזמן" (עמ' 224 לפרוטוקול, ש' 34- עמ' 225 לפרוטוקול, ש' 30). בהתייחסותו לאירוע "נפילה" כפי שמסר בחקירתו במח"ש הסביר הנאשם "זה אכן נפילה, תקופה מורכבת כמו שרוב הגברים חווים בבית עם מריבות, ואתה מחפש את הכתף התומכת, אבל הנפילה עצמה שעצם זה שאני מדבר עם בחורה אחת בכלל בשעות האלה, מקבל את התמונות האלה ולא עוצר אותם. הנפילה היא לא נפילה נגד המערכת אלא טעות שאני עשיתי אישית אל מול אשתי, בפן האישי, הביתי שלי." (עמ' 225 לפרוטוקול, ש' 35-31).

68. חקירתו הנגדית של הנאשם בבית הדין.

הנאשם מסר שבחקירתו הראשונה במח"ש לא זכר את תוכן ההודעות באירוע הסילבסטר "כי הייתי בלחץ, לא זכרתי את התוכן באותו היום", בשאלה מדוע לא מסר את תוכן ההודעות בחקירתו השנייה במח"ש, מסר "כמו שאמרתי גם הלחץ וגם זה שרציתי לשמור על הכבוד של המתלוננת ה'", ואם נאמר את האמת, אם זה היה כל כך חשוב לך להבין למה לא אמרתי, וזה באמת כל כך חשוב, למה מח"ש לא פרק את הטלפונים והביא לפה את האמת, להראות אותם לכולם" (עמ' 253 לפרוטוקול, ש' 1-29). לשאלת בית הדין מדוע הוא צריך לשמור על כבוד של מישהי שמתלוננת נגדו תלונת שווא? מסר "לצערי זה באופי שלי... וכנראה שלא באמת הבנתי שאני נחקר באזהרה... וניסיתי להימנע מהפרטים האלה הן מצד המערכת, הן מהצד האישי הביתי שלי..." (עמ' 253 לפרוטוקול, ש' 31-33). הנאשם לא ידע להסביר מדוע בחקירתו במח"ש מסר שהוא שלח תמונה ראשון ואילו בעדות הראשית בבית הדין מסר שהמתלוננת ה' היא ששלחה תמונה ראשונה, וגם מאיפה שלח את התמונה מהחמ"ל או מהנסיעה (עמ' 255 לפרוטוקול, ש' 9-27). הנאשם אישר שנושא האינסטגרם עלה לראשונה בתשובתו לאישום (עמ' 255 לפרוטוקול, ש' 30-35).

69. חקירתו של הנאשם באזהרה במח"ש מיום 22.12.22 (ת/12).

מעיון בהודעתו בנוגע לאירוע הסילבסטר לשאלת החוקרת האם "רצית איתה משהו מיני או רומנטי?" השיב הנאשם "נגררנו לאיזה שיחה בהתחלה כשהכרנו ואז היא אמרה לי תשמע אותה נשוי, היה סוג של, זה לא היה מגע, זה היה בהודעות, היה איזה נפילה כזאת דיברנו ואז יום למחרת היא אמרה תשמע זה לא מתאים אתה נשוי אנחנו קולגות, אמרתי לה את צודקת אני מתנצל לא יקרה יותר ומשם נהיינו חברים טובים..." (ש' 217-222), הנאשם לא זכר מה היה בהודעות ולשאלת החוקרת אם יש לו עדין את ההתכתבויות מסר "לא, מחקתי, בגלל שיש לי הרבה הודעות מהרבה אנשים, ספקים, אז אני מוחק, ואני גם יודע שהיה שם משהו לא במקום מבחינת אשתי, אז זה לא היה מתאים, אבל לא היה לי שום דבר מיני איתה, אבל כן חיבקתי אותה, הייתי עושה לה מסאז' כי היא אמרה שכואב לה הצוואר, באמת אהבתי אותה כמו אחותי בקטע לא מוסבר..." (ש' 223-229).

לשאלת החוקרת שסיפר על ההתכתבות בסילבסטר השיב הנאשם "זה הגיע למשהו שהיא שלחה לי תמונה ומשם זה נגרר לשיחת תמונות כאלה, אני לא זוכר את הכל במדויק אני זוכר שזה מה שהיה" (ש' 247-249). הנאשם אישר שידע שהמתלוננת ה' שתתה, לשאלת החוקרת אם ביקש מהמתלוננת לשלוח לו תמונות עירום שלה השיב "זה לא היה ככה... התחלנו שיחה ואז אני הייתי בנסיעה מהעבודה שלחתי לה תמונה שלי והיא החזירה לי תמונה, ואז אני לא זוכר וזה נגרר לאנשהו, זה לא היה בסוג של הטרדה או ללחץ, היה זרימה כזאת..." (ש' 250-260), "אני יודע שעברתי עם המתלוננת ה' את הגבול בהודעות" (ש' 354-355).

70. דו"ח ביצוע עימות מיום 04.01.23 (ת/8).

דו"ח ביצוע העימות הוגש בהסכמת הצדדים (עמ' 117 לפרוטוקול). כפי שעלה מעדותה של החוקרת ליטל ברסוצקי עקב תקלה אין קול בהקלטת העימות. לפיכך אנו מסתמכים על צפייה בעימות ללא קול ועל דו"ח ביצוע העימות (ת/8).

המתלוננת ה' מסרה "זה התחיל בסלסטר שנה שעברה, אני חיילת בת 20 יצאת הביתה, באותה תקופה לא היה איזה שהוא משהו שחשיד אותי לגבי ההתנהלות שלו כלפי, כשאני **בבית** יושבת עם חברים שותה אני מקבלת ממנו הודעה בסביבות 1:20 בלילה 1:00 בלילה. השיחה מתפתחת הוא נמשכת עד לשלב שהוא מתחיל לבקש תמונות עירום ואני אומרת לו לא. והוא מבקש וואני אומרת לו לא עד שהפסקתי את השיחה. יום לאחר מכן שלחתי לו הקלטה שאני חד משמעית שמה גבול אדום וברור לחלוטין שאני לא רוצה שום קשר לא מיני ולא רומנטי איתו בשום תצורה שהיא" (ש' 21-28). לשאלת החוקרת אם בשיחה "זרמת איתו בשיחות מיניות?" השיבה "בסלסטר זה היה הודעה **שחצי זרמתי** והודעה לאחר מכן רשמתי לו כמה אני שיכורה כדי לצאת מהסיטואציה. לא ידעתי איך לצאת מהסיטואציה" (ש' 29-32), לקראת סיום העימות אמרה "אתה יודע למה אני יושבת בנועם ואתה רועד ככה? כי אתה יודע שאני דוברת אמת" (ש' 162-163).

הנאשם מסר "קודם כל זה לא נכון. אני לא הכרחתי אותך לעשות שום דבר ולא ביקשתי ולא לחצתי ולא אמרתי. **השיחה מאוד זרמה** ואני לא עשיתי שום דבר **מלהכריח**, והשיחה הזאת הייתה מאוד ארוכה ודיברנו שם המון וכן אמרת לי שאת שותה ואת **שיכורה**... ויום אחרי ששלחת לי הודעה ואמרת לי אתה נשוי את צודקת, קרה מה שקרה. **לא עשיתי שום דבר מרוע או מניצול**. ויום אחרי אמרתי לך את צודקת מקובל לגמרי אני מבין הייתה פה טעות וזה בסדר. אני לא הכרחתי אותך לעשות שום דבר כי זה לא נכון" (ש' 41-33), הנאשם אמר למתלוננת שאת בכלל שלחת לי תמונה והיא השיבה "זה לא היה עירום" (ש' 54-53), (בית הדין-הטעויות במקור).

71. ניתוח האירוע על פי העדויות.

מעיון בראיות שנפרסו בפנינו בנוגע לאישום הסילבסטר עולה לטעמינו, שאין בראיות שהובאו בפנינו בכדי להרשיע את הנאשם ולאור הספקות שהתעוררו בנו אנו קובעים שהתביעה לא הצליחה להוכיח את האמור בסעיף 1 לאישום הראשון לכתב האישום ומשכך אנו מחליטים לזכות את הנאשם, מחמת הספק, מאירוע הסילבסטר. להלן נימוקינו.

72. גרסת המתלוננת ה' באירוע זה הינה מתפתחת. מעדותה הראשית בבית הדין העדה תיארה שהיא שלחה תמונת סלפי אחת לנאשם, תמונת מצב, ללא שום רמיזה, לא מינית ולא משהו בולט. בחקירתה הנגדית, מסרה המתלוננת ה' שהיא לא זוכרת את מה שאמרה לנאשם באותו הערב אם בהודעות ואם בשיחה. העדה תיארה שהיתה **תחת השפעה מרובה של אלכוהול**, ישנה **אפשרות** שתוכן ההתכתבויות היה מיני, אישרה ששלחה לנאשם **סלפי עם מחשוף**, ולבסוף העידה על **התמונות "החד פעמיות"**.

מתוכן העימות עולה ולשאלת החוקרת "האם זרמת איתו בשיחות מיניות?" מסרה המתלוננת ה' **חצי זרמתי**. הרושם שהתקבל הינו שהמתלוננת אינה זוכרת או שממעטה לשתף אותנו בכל אשר היא זוכרת מאירוע הסילבסטר ולאופי המיני, מצידה, של האירוע.

להשלמת התמונה בפן הראייתי נוסף את האמור בהקלטה ששלחה המתלוננת ה' לנאשם למחרת היום (ת/2), "...והשיחה שהיתה אתמול זה **לא היה מתאים**, בשום צורה שהיא, **לא מהצד שלי**, לא מהצד שלך, אז אני מבקשת שנפסיק עם כל הקטע הזה, **כל הקטע המיני** זה לא מתאים

מבחינתי בשום צורה שהיא, **מה שהיה אתמול לא רלוונטי**, אני הייתי מאוד מאוד מאוד שיכורה, בקיצור זו היתה טעות, אני מבקשת שנשכח את זה בסדר?...".

ככל שהמתלוננת ה' המשיכה להעיד התגלה בפנינו רובד נוסף מאירוע הסילבסטר עליו לא סיפרה תחילה המתלוננת ה'.

73. מכל האמור, ובשלב זה רק לגרסת המתלוננת ה', ברור לנו שהשיחה וההתכתבויות היו בעלות תוכן מיני ששני הצדדים היו מעורבים בכך, ולא כפי שהעידה תחילה המתלוננת ה'.

74. אל מול גרסת המתלוננת ה' באירוע הסילבסטר, יש לנו את גרסת הנאשם. בגרסה זו ישנם פערים ושקרים כמו מי שלח תמונה קודם? מאיפה? מהחמ"ל או מליד הרכב מחוץ לבסיס שלח שנה טובה באינסטגרם? אולם נראה כי גרסת הנאשם באירוע הסילבסטר קרובה יותר לתיאור האירועים כפי שהתרחשו בפועל.

75. **פריקת הטלפונים.** כבר בשלב החקירה ברור היה ששני הצדדים מחקו את ההתכתבות ביניהם בווטסאפ. מדוע לא לנסות לפרוק את הטלפונים ולשחזר את ההתכתבות? אנו קובעים שמח"ש היו צריכים לחקור ולפרוק את הטלפונים של המתלוננת ה' והנאשם לבירור אירוע הסילבסטר. משמעות אי הפריקה הינו מחדל חקירתי. מחדל זה גרם לנזק ראייתי שמנע מבית הדין לקבוע מה אירע באותו האירוע ולפיכך יצר ספק שפעל לטובת הנאשם.

76. **את מי שיתפה המתלוננת ה' באירוע הסילבסטר? גם כאן ישנו פער.** המתלוננת ה' מסרה ששיתפה את חברתה מאור בלבד. מעדות שירה בורק עולה שהמתלוננת ה' שיתפה אותה באירוע הסילבסטר "יום אחרי, יומיים". גם העדה אלמוג כהן העידה שהמתלוננת ה' סיפרה לה על אירוע הסילבסטר "פנים מול פנים יומיים שלושה אחרי שזה קרה...".

77. לא מצאנו בעדות של שירה בורק ואלמוג כהן כדי להוסיף ולחזק את עדותה של המתלוננת ה' לאור כל הנתונים, הסתירות והספקות שעלו באירוע זה.

78. **עדות אלמוג כהן.** בין עדותה של העדה לבין שמסרה בהודעתה במח"ש עלו סתירות שירדו לשורשו של עניין. אנו קובעים שאלמוג כהן לא נכחה עם המתלוננת ה' באירוע הסילבסטר.

79. מעדות שירה בורק עולה שהמתלוננת ה' אמרה לה שהיא "**הרגישה רע שהיא שיתפה פעולה**" עם הנאשם באירוע הסילבסטר. מכך אנו מבינים את מידת השתתפותה של המתלוננת ה' באירוע הסילבסטר שהוא רחוק מהתיאור שלה בחקירתה הראשית בבית הדין.

80. אין אנו מקבלים את גרסתה של המתלוננת ה' שהיא שולחת תמונות מצב חד פעמיות מכוון שהיא לא רוצה שהתמונות "יקחו לה מקום באחסון הטלפון" וגם לנאשם, בטח לא באירוע הסילבסטר.

81. מעיון בתוכנו של טופס דיווח על אירוע פגיעה מינית (נ/5) עולה פער בין האמור בו לבין העדויות שנשמעו בפנינו. נאמר שרס"ן טל פדידה תיעדה את האמור במסמך כשבוע לאחר שיחה טלפונית עם המתלוננת ה'. כך הבינה את האירועים העדה טל פדידה. אין משמעות הדבר שתוכנו של המסמך פוגע במשקל עדותה של המתלוננת ה'.

82. רק לשם הבהרה נציין כאן שאין אנו סבורים שקביעתנו באירוע זה משליך ישירות על אמינות עדותה של המתלוננת ה' בגין האירועים האחרים שמיוחסים לנאשם כלפיה. כפי שקבענו קודם, השילוב של העובדה שהמתלוננת היתה שיכורה ולא זכרה חלקים נכבדים מהאירוע, עובר במחדלי

החקירה של מח"ש בנוגע לתכתובת הוואטסאפ וכלה בגרסאות השונות של חברותיה של המתלוננת (אותן ניתן לתלות בעיקר בשכרונה) הובילו אותנו למסקנה ולפיה במקרה אין די בעדותה של המתלוננת ה' כדי להוכיח מעל לכל ספק סביר את אשמת הנאשם.

83. לאור כל האמור, ולאור הספק שהתעורר באירוע הסילבסטר ובהינתן הכלל הידוע כי כל ספק עומד לזכות הנאשם הרי שלטעמנו המסקנה המתבקשת מביאה אותנו לקבוע שהתביעה לא עמדה בנטל הראייתי הנדרש בכדי להרשיע את הנאשם באירוע הסילבסטר ואנו מורים על זיכוי הנאשם באישום זה.

לאור כל האמור אנו מזכים, מחמת הספק, את הנאשם מעבירה של התנהגות שאינה הולמת שוטר באישום הראשון בסעיף 1 לעובדות כתב האישום.

ניתוח הראיות הנוגעות לאירועי ההיצמדות. העדויות הרלוונטיות לשאלה שבמחלוקת הן עדויות המתלוננת ה', שירה בורק, ת/1, נ/5, העימות והנאשם.

84. **עדות המתלוננת ה' בבית הדין.**

בפני בית הדין תיארה המתלוננת ה' את אירועי ההיצמדות. המתלוננת ה' תיארה שבמהלך חודש לאחר אירוע הסילבסטר הנאשם ניסה "לשקם" את הקשר ביניהם, שאל אותה אם להביא לה גלידה, שלח לה הודעה שהוא אוהב אותה (עמ' 31 לפרוטוקול, ש' 3-1), אנחנו בינתיים המשכנו לעבוד באופן יומיומי "שבהדרגתיות במהלך החודש התחילו להתווסף מסאגים בכתפיים. נגיעות רק בכתפיים,, פלג גוף עליון... ובאופן הדרגתי ככל שעברו הימים והחודשים הוא התחיל מעבר למסאג' בידיים התחילת להצמד אלי באזור הישבן עם איבר המין שלו באופן שהוא שיטתי... **יש סבירות שתעלה מצד הסנגור שאני לא אמרתי לו לעצור.** כאשר הוא נגע בחלק גוף העליון, ללא איבר מינו, **יש סיכוי לא זוכרת זה אירועים מלפני 3 שנים שאמרתי לו להמשיך.** אבל חשוב לי להדגיש שזה היה שאיבר המין שלו לא נגע בי. זה היה ההתחלה של ההדרגתיות במגע שלו כלפי " (עמ' 31 לפרוטוקול, ש' 21-5) והוסיפה "זה התחיל בערך בסוף ינואר עד אמצע יוני כשביוני היתה פגישה שהיתה מעבר והחלטתי לשים לזה סוף. כפי שאמרתי, הנאשם פעל בהדרגתיות, בהתחלה נגע בי רק בכתפיים ולאחר מכן עבר למגע עם אבר המין. כשביוני אמצע יוני הוא העלה שלב, והתחיל להעביר את היד שלו, יד ימין זה היה באותה סיטואציה על הירך שלי כלפי מטה. הוא העלה שלב בנגיעות. אני באותה סיטואציה החלטתי שאני לא נותנת לזה מקום יותר לא משנה מה יהיו התוצאות שאני אשא. ובהתאם לכך זה מה שקרה." (עמ' 31 לפרוטוקול, ש' 27-21). לשאלת התובעת אם העדה יכולה להעריך כמה זמן ארכה כל היצמדות? השיבה "היו הצמדויות של כמה שניות, שהלכתי ישר. או כי רציתי או כי הזעיקו אותי. הייתי בכוננות 24/7. היו מקרים שקפאתי. המקרים שקפאתי רוצה לציין זה היה בעיקר שאיבר המין שלו היה זקוף יותר והרגשתי את זה בצורה שהיא הרבה יותר חזקה וזה הלחיץ אותי." (עמ' 32 לפרוטוקול, ש' 10-7). על ההיצמדות היא **לא סיפרה לאיש עד חודש אוגוסט** (עמ' 32 לפרוטוקול, ש' 16-12), המתלוננת ה' העידה שמחודש יוני ועד שהשתחררה בחודש נובמבר, היא לא שהתה עם הנאשם בחדר סגור

רק שניהם, זה היה רק בחוץ, עם עוד אנשים שנכחו ובאור יום (עמ' 32 לפרוטוקול, ש' 21-26). לשאלות בית הדין היכן התרחשו אירועי ההצמדות השיבה "או במשרד שלו, זה היה במשרד שלו חוץ מהפעם ההיא במחסן", כמה אירועים היו מסוף חודש ינואר ועד לאמצע חודש יוני השיבה **"המון. לפחות 40. אנחנו היינו בבסיס סגור... אחת ליומיים שלושה"**, מתי החלו ההיצמדות עם איבר המין ומתי בכתף השיבה **"בחודש ינואר היה נטו פלג גוף עליון, בערך כ-7 מפגשים משהו כזה. לאחר מכן כל שאר ההיצמדויות היו עם איבר מין"** (עמ' 32 לפרוטוקול, ש' 30-33 עמ' 33 לפרוטוקול, ש' 2).

85. חקירתה הנגדית של המתלוננת ה' בבית הדין.

בחקירתה הנגדית מסרה המתלוננת ה' שבאמצע חודש אוגוסט היא סיפרה לחברותיה גאיה ומאיה ולאחר מכן היא הגישה תלונה ביוהל"ם (עמ' 52 לפרוטוקול, ש' 15-10). המתלוננת ה' מסרה שהיא התלוננה "על שלושת הדברים האלה. על הצמדויות איבר המין, על הסילבסטר שניסה לנצל אותי ועל התקיפה במחסן, מעבר לכך כל המסביב זו לא התלונה שלי בזה. לא רלבנטי" (עמ' 52 לפרוטוקול, ש' 24-28).

במהלך חקירתה הנגדית של המתלוננת ה' לשאלת ההגנה מה הופך מסאג' להיות לא מוסכם השיבה **"כשזה עובר את הגבול שמתחיל להצמד אלי עם איבר המין שלו ואני קופאת או לוקחת צעד קדימה ומתרחקת ובחיים לא אמרתי לו שיצמד אלי, זה לא נקרא הסכמה"** (עמ' 79 לפרוטוקול, ש' 19-21). המתלוננת ה' מסרה שהנאשם עשה לה מסאג' הוא היה מאחוריה, לא הסכימה עם ההגנה שהוא הרגישה את האבזם של החגורה. לשאלת בית הדין מסרה העדה שלפני אירוע הסילבסטר לא היו מסאג'ים בהסכמה, ולשאלת בית הדין עד מתי היו מסאג'ים בהסכמה ללא הקשר מיני השיבה **"בערך מאמצע ינואר ועד אמצע תחילת פברואר ומשם התחילו ההצמדויות עד מאי יוני לערך"** (עמ' 80 לפרוטוקול, ש' 24-28). לשאלת ההגנה האם בחודש מרץ היו כבר היצמדויות השיבה שכן, ולשאלת ההגנה מדוע ביום 06.03.22 כתבה **לחברותיה שאין כלום** השיבה העדה **"אני לא סיפרתי הכול בזמן אמת לחברה שלי...אני לא חייבת להגיד לחברות שלי כל דבר, זאת הבחירה שלי...בשיחה שלי עם חברות שלי כן שיקרתי"** (עמ' 81 לפרוטוקול, ש' 11-1), **"החיים בבסיס הפכו להיות נוראיים, לאחר שהפסקתי לתת לו את המסאג'ים והפגישה עם המגע בירך, כמו שאמרתי בעדות הקודמת"** (עמ' 83 לפרוטוקול, ש' 23-25). לשאלות ההגנה תיארה העדה שהנאשם היה מחכך את איבר מינו בגופה, לא תמיד הוא היה מדבר, "הוא היה קם, מתחיל לעשות לי מסאג' ונצמד. לא היה פשוט מתנגש ביי", כל ההצמדויות לווי במסאג', לשאלה כמה זמן מהמסאג' ועד להצמדות השיבה **"לפעמים ככה ולפעמים ככה. לא יודעת, כמה זקוקות..."** (עמ' 84 לפרוטוקול, ש' 1-14). לשאלת בית הדין השיבה העדה **שכל ההיצמדויות והמסאג'ים היו בעמידה** (עמ' 84 לפרוטוקול, ש' 16-18). לשאלת ההגנה מי בוחר אם המסאג' יהיה בישיבה או בעמידה השיבה העדה **"תלוי בסיטואציה, בפעמים הבודדות שבהן הוא שאל אותי זה היה כאשר הייתי בישיבה, מלבד זה הוא פשוט היה תופס אותי ועושה לי מסאג', בא לצאת מהחדר ועושה לי מסאג'"** (עמ' 84 לפרוטוקול, ש' 27-29). העדה לא יכלה לנקוב במועד אחד במדויק שזה התרחש, מסרה שכל אירועי ההצמדות התרחשו במשרדו של הנאשם (עמ' 85

לפרוטוקול, ש' 2-7), העדה העידה שנקבעה במספר 40 מכוון שהעריכה שהיו עשרות אירועים (עמ' 86 לפרוטוקול, ש' 13-15).

הודעת המתלוננת ה' במח"ש לא הוגשה.

86. הצהרת התביעה בנוגע למגע בירך.

במסגרת עדותה הראשית של המתלוננת ה' וכשהעידה בנוגע למגע, לכאורה, שנגע הנאשם בירכה כלפי מטה, אירוע שלא מיוחס לנאשם בכתב האישום, הצהירה התובעת שגרסת זו של העדה מוכרת להם, היא סופרה במח"ש והסיבה שהתביעה לא כללה עובדה זו בכתב האישום הינה מכוון שהנאשם לא נחקר ולא עומת עם גרסה זו בחקירתו (עמ' 31 לפרוטוקול, ש' 29-36). ההגנה טענה שמדובר בהצהרה שנוח לתביעה לומר אותה עכשיו, למרות שהיא שייכת לסיכומים, **וההגנה טוענת שמכוון שהמתלוננת ה' לא סיפרה על כך בעימות**, אולי בחרה התביעה שלא להאמין לחלק מגרסתה (עמ' 32 לפרוטוקול, ש' 1-4).

87. עדותה של שירה בורק בבית הדין.

העדה הינה חברת ילדות של המתלוננת ה'. העדה לא התייחסה בעדותה לאירועי ההיצמדות, אולם העידה "היה איזה הודעה שהיא כתבה לי באחד הלילות, שישראל שלח לה עוקב באינסטגרם והיא לא יודעת ושהיא לא רוצה לאשר אבל היא מקווה שהיא לא תראה אותו כי זה מביך." (עמ' 16 לפרוטוקול, ש' 2-3), בהתייחסות לת/1, תיארה העדה שמדובר בהתכתבות מיום 06.03.22, זו קבוצה בוטסאפ בה חברים המתלוננת ה', היא ואלמוג, המתלוננת ה' כותבת שהנאשם שלח לה עוקב באינסטגרם, היא כתבה הודעה "דחוף להתלונן עליו", מבחינתה זו לא היתה הפעם הראשונה שהיא שמעה את שמו של הנאשם "בהקשרים האלה, מבחינתי שם זו היתה חציית גבול" (עמ' 16 לפרוטוקול, ש' 24-36).

בחקירתה הנגדית היא התייחסה להודעתה למתלוננת ה' שהיא צריכה דחוף להתלונן מכוון "...סילבסטר, עוקב באינסטגרם, זה מה שמבחינתי נחצה בשלב ההוא" (עמ' 19 לפרוטוקול, ש' 33-34).

88. צילום מסך הטלפון של קבוצת הווטסאפ של המתלוננת ה', שירה ואלמוג (ת/1).

בהתייחס לאירוע נכתוב את ההודעות במלואן בהתייחס לאירוע, כאשר המועד המופיע בחלק העליון של צילום המסך הוא 6 במרץ 2022 :

המתלוננת ה' : "ישראל הרס"ר שלח לי עוקב באינסטגרם"

המתלוננת ה' : "מה עושים.....?"

שירה : "אמאלה"

שירה : "דחוף להתלונן עליו כבר"

המתלוננת ה' : "אין על מה אחותי"

המתלוננת ה' : "סתם הוא מעמיד אותי בסיטואציה לא נעימה"

שירה : "תחסמי אותו"

שירה : "אל תאשרי"

89. טופס דיווח על אירוע פגיעה מינית (נ/5).

מדובר בטופס שערכה רס"ן טל פדידה. מתוכן הדיווח עולה "החיילת משרתת במוצב בו הנגד הינו אחראי על הלוגיסטיקה וכתוצאה מכך נעזרת בו בצידוד. החיילת ציינה כי היא פגשה את הנגד במסיבה לפני מספר חודשים. ציינה כי היא מתלבשת חשוף וכי במסיבה הם התחילו להתקרב אבל לא קרה כלום. מאז הוא מגיב לה על תמונות באינטגרם "חבל שאת לא מגיעה ככה לבסיס" וציינה כי כל פעם שהיא נכנסת איתו למחסן לקחת ציוד הוא נצמד אליה מאחורה. באחד הימים החיילת אמרה לנגד שההתנהגות הזו לא מתאימה והיא רוצה להפסיק עם זה ומאז הוא מתנכל אליה ולחיילות שלה ולא מביא לה ציוד שבעבר כן היה מביא לה".

90. עדות הנאשם בבית הדין.

בעדותו הראשית בפנינו העיד הנאשם בהתייחסות לאירועי ההיצמדות "המקרים האלה לא קרו. לגבי המסאז', אמרתי את זה גם בחקירה, היה ארוע בשעה 8:30 בבוקר, ינואר 2022, המתלוננת ה' נכנסת בוכה למשרד שלי, בזמן שאני וליאם יושבים שותים קפה ועושים סידור עבודה של יום. אומרת "יש לי קצינה חרא, החיים שלי חרא" וממש שופכת את הלב, שהיא אחרי משמרת לילה ובאה ללכת לישון, והקצינה שלה הקפיצה אותה להערכת מצב. מן הסתם שהשיחה היתה יותר ארוכה במשך 20 דקות שהיא פורקת שאת על ליבה ובוכה, באיתי אליה בזמן שהיא יושבת על הכסא ואני עומד, באיתי אליה ועיסיתי לה את הכתפיים ואמרתי לה הכל בסדר, יש תקופות כאלה בצבא שהכל חרא, הכל קשה, ולא ישנים, ועודדתי אותה. ואז היא אמרה איזה מסאז' כיפי תמשיך. עשיתי לרגע, עצרתי, אמרתי לה לך להערכת מצב ולתכי לישון. זו הסיטואציה היחידה שאני זוכר ממש לפרטי פרטים" (עמ' 228 לפרוטוקול, ש' 24-35).

91. חקירתו הנגדית של הנאשם בבית הדין.

הנאשם אישר בחקירתו הנגדית שנושא האינסטגרם עלה לראשונה במענה לאישום והוא נזכר בזה בתקופה בה שהה בביתו (עמ' 256 לפרוטוקול, ש' 29-35). לשאלת התובעת מדוע המתלוננת ה' תכתוב לחברותיה "הוא שלח לי עוקב באינסטגרם" אם שוחחתם באינסטגרם כבר בינואר? השיב הנאשם "יש עוד הודעות, של המתלוננת ה' עם החברות שלה, עם מאור אם אני לא טועה, שבאחת התמונות היא העבירה למאור תמונה שלי, תמונה שעלתה רק בסטורי של האינסטגרם, אז תסתכלי על התאריך", ולשאלת בית הדין מדוע תשלח לחברותיה הודעה אם הם עוקבים באינסטגרם השיב "יכול להיות שבאחת המריבות הורדנו עוקב והחזרנו..." (עמ' 256 לפרוטוקול, ש' 21-30). לשאלת התובעת האם האירוע עליו סיפר בחקירתו הראשית על מסאג' היה האירוע היחידי בו עשה מסאג' למתלוננת ה' השיב "הייתה עוד סיטואציה אבל לא שאני זוכר אותה לפרטי פרטים כמו זאת" ולשאלת התובעת האם היו רק שני מקרים השיב "לפי מה שאני זוכר, אולי יותר, אבל את זאת ספציפית אני זוכר", הנאשם לא ידע לענות מדוע לא מסר על כך בחקירה במח"ש (עמ' 259 לפרוטוקול, ש' 7-16).

92. חקירתו של הנאשם באזהרה במח"ש מיום 22.12.22 (ת/12).

מעיון בהודעתו בנוגע לאירועי ההיצמדות מסר הנאשם "אני גם יודע שהיה שם משהו לא במקום מבחינת אשתי, אז זה לא היה מתאים, אבל לא היה לי שום דבר מיני איתה, אבל כן

חיבתתי אותה, הייתי עושה לה מסאז' כי היא אמרה שכואב לה הצוואר, באמת אהבתי אותה
כמו אחותי בקטע לא מוסבר..." (ש' 229-223).

לשאלת החוקרת אם יום לאחר ההודעות היא אמרה לך שזה לא מתאים ומעכשיו אין דיבור מיני בינכם השיב הנאשם "שלחה לי הודעה קולית ארוכה... אחרי זה חזרנו לבסיס ישבנו רגיל, הכי חברית בעולם, שרמה שהיא יושבת אצלי במשרד ובוכה כמה רע לה ולא טוב לה, ועזרתי לה ותליתי לה שלטים במבנה... אני גם עשיתי לה מסאז' **כמה פעמים** (ההגדשה לא במקור), כי היא אמרה שכואב לה הגב, וכשהייתי עושה לה מסאז' היא היתה אומרת לי תמשיך... עשיתי לה מסאז', בידים, בצוואר ובשכמות, אין לי מה להסתיר פה" (ש' 277-268). הנאשם מסר שזה לא נכון שנצמד למתלוננת ה' מאחור והתחכך בה בניגוד לרצונה (ש' 286-282), לשאלה נוספת של החוקרת בנוגע לאירועי ההיצמדות השיב הנאשם "לא ממש לא, אולי היא זאת שנצמדה אליי? אני באמת לא זוכר דבר כזה, היא היתה באה אליי למשרד ואומרת לי שכואב לה הצוואר והייתי עושה לה מסאז' וזהו, לא הייתי נצמד אליה..." (ש' 354-352), ובהמשך מסר "לגבי המסאז'ים אני אומר שכן עשיתי וכן חיבתתי אבל לא נצמדתי..." (ש' 431-430).

93. דו"ח ביצוע עימות מיום 04.01.23 (ת/8).

דו"ח ביצוע העימות הוגש בהסכמת הצדדים (עמ' 117 לפרוטוקול). כפי שעלה מעדותה של החוקרת ליטל ברסוצקי, עקב תקלה, אין קול בהקלטת העימות. לפיכך אנו מסתמכים על צפייה בעימות ללא קול ועל דו"ח ביצוע העימות (ת/8).

המתלוננת ה' מסרה "בין חודש ינואר למרץ המשכנו לעבוד כרגיל, רק שהפעם נוסף עוד משהו לפגישות שלנו, בסוף פגישה לרוב הוא היה נצמד אלי לעשות מסווג ובתכלס הוא היה מצמיד את הזין שלו לתחת שלי ומתחכך בי ואני הייתי עומדת לפעמים קופאת, לפעמים מהנהנת, סופרת את הדקות ויוצאת מהמשרד כי ידעתי שברגע שאני אגיד לו לא הוא יעשה לי את המוות בבסיס" (ש' 65-60), "בין מרץ ליוני הדבר חזר חלילה ההיצמדויות מאחורה המסאז'ים עד שבפגישה האחרונה שלנו אם אני לא טועה בסוף יוני תחילת יולי הוא עשה לי מסז' והוריד את היד שלו לכיוון הירך שלי. אני לקחתי צעד קדימה ואמרתי לו ביי..." (ש' 123-120). לקראת סיום העימות אמרה "אתה יודע למה אני יושבת בנועם ואתה רועד ככה? כי אתה יודע שאני דוברת אמת" (ש' 163-162). לשאלת החוקר למה לא הפסקת את הפגישות האלה קודם מסרה "לא הבנתי שמה שהוא עושה זה לא בסדר. לקח לי זמן לעכל את הדברים. בתכלס הרגשתי בפנים השפלה, זלזול, הרגשתי מנוצלת לחלוטין" (ש' 131-129).

הנאשם מסר בעימות "זה לא קרה. שום דבר מזה לא קרה. זה לא נכון בכלל ואת ממציאה פה סיפור שלם עלי שהוא לא נכון. והייתי איתך במחסנים ועזרתי לך בפינוי של המחסנים וכן אני אומר שעשיתי לך מסאז' והנה תעני כשעשיתי לך מסאז' אמרת לי להמשיך?", השיבה המתלוננת ה' "היו פעמים והיו פעמים", הנאשם מסר "קרה סיטואציה שעשיתי לך מסאז' ואמרתי לי תמשיך, ושכואב לך הגב, עשיתי לך מסאז' מאחורה ואמרתי לי תמשיך הגב שלי ממש כואב", השיבה המתלוננת ה' "אני לא זוכרת את הסיטואציה הזאת. אמרתי היו פעמים שקפאתי צחקתי הנהנתי שתקתי. ואיך אתה מבין שמלעשות לי מסאז' אתה נצמד עם הזין שלך לתחת שלי. תאמין לי שאם

הייתי ממצאה סיפור שלם על המחסן הייתי מגזימה בפער. האירוע הזה כול כך מפורט לפרטים וכול כך מדויק" (ש' 99-85). (בית הדין-הטעויות במקור).

94. ניתוח האירוע על פי העדויות.

מעיון בראיות שנפרסו בפנינו בנוגע לאירועי ההיצמדות עולה שאין מחלוקת בין התביעה לבין ההגנה, בנוגע לעובדה שהנאשם עיסה את כתפי, שחמות, גב וידי המתלוננת ה', במספר הזדמנויות, אלה רק בנוגע למספר האירועים. הנאשם מכחיש כל הצמדות עם איבר מינו לגופה של המתלוננת ה' והתחככות בגופה. מצאנו לתת אמון בגרסתה של המתלוננת ה' בנוגע לאירועי ההיצמדות, בשים לב לראשית ההודיה של הנאשם בחקירתו הראשית, בחקירה הנגדית, בהודעתו במח"ש ובעימות. לעומת גרסה העקבית של המתלוננת ה', גרסת הנאשם מתפתחת ומשתנה. בחקירתו הראשית טען הנאשם, שהוא זוכר סיטואציה אחת לפרטי פרטים, אירוע שהתרחש בינואר 2022 בשעה 08:30, לאחר שהמתלוננת ה' נכנסה בוכה למשרדו, **"באתי אליה בזמן שהיא יושבת על הכסא ואני עומד, באתי אליה ועיסיתי לה את הכתפיים ואמרתי לה הכל בסדר"**. בחקירתו הנגדית אמר הנאשם שהיתה עוד **סיטואציה אחת** לאירוע שהוא העיד עליו בחקירתו הראשית, אולם הוא לא זוכר אותה לפרטי פרטים. בשלב הזה הנאשם מאשר שני אירועים של עיסוי המתלוננת ה'. בהמשך חקירתו הנגדית מסר הנאשם **שאולי היו יותר אירועי עיסוי**. בחקירתו במח"ש מסר הנאשם **"הייתי עושה לה מסאז' כי היא אמרה שכואב לה הצוואר"**, בהמשך מסר **"...אני גם עשיתי לה מסאז' כמה פעמים, כי היא אמרה שכואב לה הגב, וכשהייתי עושה לה מסאז' היא היתה אומרת לי תמשיך...עשיתי לה מסאז', בידיים, בצוואר ובשכמות, אין לי מה להסתיר פה"**, ולשאלת החוקרת מסר שאולי המתלוננת ה' **"היא זאת שנצמדה אלי?"**. לאור השוני ואי העקביות בגרסת הנאשם אנו מעדיפים את גרסת המתלוננת ה' על גרסת הנאשם.

95. עיסוי בהסכמה אל מול יחסי ההשפעה.

לאור העובדה שקבענו שהתקיימו יחסי השפעה בין הנאשם למתלוננת ה', מה משמעות הסכמה של המתלוננת ה' לביצוע עיסוי בפלג גופה העליון על ידי הנאשם? לאחר שניתחנו את האירוע ואת יחסי ההשפעה בין הנאשם למתלוננת ה', **אנו סבורים שאין כל משקל להסכמתה של המתלוננת ה', ביחס לאותם מקרים בהם העיסוי היה בהסכמה, ומעשי הנאשם במקרים אילו מקימים עבירה של התנהגות שאינה הולמת שוטר**. אולם לאור העובדה שהנאשם לא הואשם בעבירה זו אלא בהטרדה מינית אנו סבורים שהעבירה נבלעת בעבירת ההטרדה המינית.

96. מהו המשקל הראוי לכתוב בת/1.

אין חולק שבהודעות המתלוננת ה' עם חברתה שירה מיום 06.03.22, כתבה המתלוננת ה' שאין על מה להתלונן על הנאשם. **האם משמעות הדבר, כפי שסבורה ההגנה שעד למועד זה לא ביצע הנאשם כל מעשה אסור או לא חוקי? איננו חושבים כך**. המתלוננת ה' הסבירה שלא שיתפה באירועי ההיצמדות את חברותיה ואנו מאמינים לה בנקודה זו. זכותה של מתלוננת בכל עבירה ובפרט בעבירת מין, לשתף את מי שהיא מוצאת לנכון, ואין משמעות באי שיתוף בחלק כזה או אחר בכדי לפגוע במהימנות אותה המתלוננת. המתלוננת רשאית לשתף באירוע מסוים ובאירוע

אחר לא לשתף כלל. זוהי החלטתה בלבד. האם כשהמתלוננת ה' כתבה שאין על מה להתלונן, לא התחילו אירועי ההיצמדות, אין אנו סבורים כך.

97. התוספת הראייתית בנ' 5.

מעיון במסמך, בנוגע לאירועי ההיצמדות עולה שעורכת המסמך ציינה, מפי המתלוננת ה', **"כי כל פעם שהיא נכנסת איתו למחסן לקחת ציוד הוא נצמד אליה מאחורה"**. האם מדובר בבלבול בין שני אירועים, אולי. אולם אנו רואים בכך דבר מה נוסף לגרסת המתלוננת שנמסרה בהזדמנות הראשונה בה בחרה להתלונן בפני רס"ן טל פדידה.

98. אירועי ההיצמדות.

לאור השוני ואי העקביות בגרסת הנאשם אנו מעדיפים את גרסת המתלוננת ה' על גרסת הנאשם, גם בשאלה האם העיסוי גלש להיצמדות ולחיכוך איבר מינו של הנאשם בגופה של המתלוננת ה'. בסופו של דבר, אנו נשארים בנקודה זו, בעדות מול עדות. עדות הנאשם לא הותירה בנו רושם מהימן כלל וכלל, גרסת הנאשם היתה מתפתחת, חלקית, ניכר בפנינו שהנאשם לא העיד את כל מה שהוא יודע ועשה באירוע זה והיתה מצדו נטייה לצמצם את האירועים ולהפוך אותם לאירועים בהסכמה. לעומת זאת, גרסת המתלוננת הינה עקבית לאור עדותה הראשית, חקירתה הנגדית והעיונות. **לאור כל האמור אנו סבורים שהתביעה עמדה בנטל הראיה באירועי ההיצמדות.**

99. כלליות ניסוח האישום.

על אף קביעתנו, אנו מוצאים לנכון להעיר לתביעה על ניסוח סעיף אישום זה. מדובר בניסוח כללי מדי, לא מפורט דיו, אין בו מועד מדויק, מספר האירועים, ניסוח החלק העובדתי הינו כללי לכל אחד מן האירועים. האם כל האירועים התרחשו באותו אופן? בנסיבות אלו אנו קובעים כי לכל הפחות ובהתאם לגרסתו המתפתחת של הנאשם, אירועי המסג' אירעו לפחות 4 פעמים וכללו, לפחות בחלקם, היצמדות עם אבר המין בגופה של המתלוננת.

100. מעבר לצורך נוסף את **מבחן השכל הישר וניסיון החיים**. מבחן השכל הישר וניסיון החיים מלמד שבדרך כלל נאשם לא מגיע ישירות לאירוע של הצמדת איבר מין כמתואר בכתב האישום. תחילה נוצר קשר אישי, תמים, לאחר מכן עוברים שלב לדיבור ואף רמיזות גבוליות, ממשיכים למגע תמים ואז גולשים למגע אסור. כך לטעמינו, התנהל הנאשם ביחס למתלוננת ה'.

101. התייחסות להצהרת התביעה בנוגע למגע בירך ולתגובת ההגנה.

במסגרת עדותה הראשית של המתלוננת ה' וכשהעידה בנוגע למגע, לכאורה, שנגע הנאשם בירכה כלפי מטה, אירוע שלא מיוחס לנאשם בכתב האישום, הצהירה התובעת שגרסת זו של העדה מוכרת להם, היא סופרה במח"ש והסיבה שהתביעה לא כללה עובדה זו בכתב האישום הינה מכיוון שהנאשם לא נחקר ולא עומת עם גרסה זו בחקירתו (עמ' 31 לפרוטוקול, ש' 29-36). ההגנה טענה שמדובר בהצהרה שנוח לתביעה לומר אותה עכשיו למרות שהיא שייכת לסיכומים, **וההגנה טוענת שמכוון שהמתלוננת ה' לא סיפרה על כך בעיונות, אולי בחרה התביעה שלא להאמין לחלק מגרסתה (עמ' 32 לפרוטוקול, ש' 1-4).**

לאחר עיון בדו"ח העימות עולה שהמתלוננת ה' מציינת בעימות את המגע בירכה, כפי שתיארה זאת היא במילותיה "בין מרץ ליוני הדבר חזר חלילה ההיצמדויות מאחורה המסאזים עד שבפגישה האחרונה שלנו אם אני לא טועה בסוף יוני תחילת יולי הוא עשה לי מסז והוריד את היד שלו לכיוון הירך שלי. אני לקחתי צעד קדימה ואמרתי לו ביי..." (ש' 120-123). **אנו סבורים שהצהרת ההגנה אינה נכונה ואולי אף מטעה** לאור האמור בדו"ח העימות וחבל שנאמרה במהלך הדיון ואולי היה מקום להתייחס לכך רק בסיכומים.

אנו קובעים שהתביעה הוכיחה בפנינו, מעל לכל ספק סביר, שכחודש לאחר אירוע הסילבסטר, וכן מאמצע אפריל ועד ליוני 2022, **בלפחות 4 פעמים**, במועדים שאינם ידועים במדויק למאשים, פגש הנאשם במתלוננת ה' בבסיס, עיסה אותה בכתפיה, **ולפחות בחלקם**, נצמד אליה מאחור וחיכך בה את איבר מינו מבעד לבגדים עד שהמתלוננת עזבה את המקום.

לאור כל האמור אנו מרשיעים את הנאשם בעבירה של הטרדה מינית באישום הראשון בסעיף 2 לעובדות כתב האישום.

ניתוח הראיות הנוגעות לאירוע המחסן. העדויות הרלוונטיות לשאלה שבמחלוקת הן עדויות המתלוננת ה', שירה בורק, אלמוג כהן, נ/5, נ/2, נ/21, ת/12, עימות והנאשם.

102. **עדות המתלוננת ה' בבית הדין.**

בפני בית הדין תיארה המתלוננת ה' את אירוע המחסן. המתלוננת ה' תיארה כך "סוף חודש מרץ...היה עוד ערב שגרתי, אני עבדתי בחמ"ל, הוא עבד במשרד ככל הנראה. **והוא שלח לי הודעה שהוא מבקש שאני אגיע למשרד שלו**, בכדי שנוכל לסיים כמה דברים שעבדנו עליהם. אני הסכמתי. הגעתי למשרד. ישבנו פנים מול פנים. בשתי קצוות שונים של השולחן, וככה התנהלה הפגישה. כשהגענו לסופה, הוא לא נצמד אלי, לא התקרב אלי, הוא ביקש ממני שאלך איתו למחסן להביא ציוד. אני סירבתי. לא רציתי ללכת איתו, חששת, וסירבתי. לאחר מכן הוא שאל אותי שוב ושוב. 3 פעמים. בפעם הרביעית שהוא אמר לי תבואי איתי כמה דקות, אמרתי לו בסדר...לא היה כל כך איך לצאת מהסיטואציה, **הלכתי איתו למחסן**. בדרך לשם שקלתי להפעיל מצלמה. אבל לא עשיתי את זה. מהסיבה שלא רציתי להאמין שמהו יקרה. בעצם הלכנו למחסן, לקחנו ציוד מסוים, אם אני לא טועה זה היה עטים ודברים שהיה צריך. וכאשר באתי לצאת מהמחסן הוא נצמד אלי מאחורה ותפס לי את הידיים. **מדגימה לתובעת:** אני באתי לצאת מהמחסן, אני עמדתי עם הגב לנאשם, הוא תפס את שתי פרקי ידי מאחורי גבי, תפס אותם ביד אחת שלו, וביד השניה שלו הוביל אותי לצד ימין, ובעצם הוביל אותי ימינה, לתוך המחסן. אז הי מדפי מתכת עם עמודי מתכת שתומכים. הוא הוביל אותי כאשר אני עם הידיים מאחורי הגב. הוא הוביל אותי, סובב אותי שאני אעמוד עם הפנים אליו, הוא פתח את הידיים שלי, סגר אותם מאחורי העמוד, כשהם בגובה הישבן, כדי שיהיה משהו שימנע ממני לפתוח. ביד ימין שלי הוא החזיק את שתי פרקי הידיים שלי. בצד שמאל הניח את היד שלו על המדפים ונשען לכוון שלי. נצמד עם בית החזה שלו לבית החזה שלי והפנים שלו היו במרחק של מילימטר מהפנים שלי, הרגשתי את הנשימות, כשהם היו בצד ימין של הפנים שלי...המשפט שאני הכי זוכרת...**"אח"כ אל תגידי לי ישראל אתה מכאיב לי"**. ואז הוא שיחרר לי את הידיים. והתחיל ללכת לכוון היציאה מהמחסן, ואני עמדתי קפואה

במקום. לא הצלחתי לדבר. וכאשר באתי לנסות הקול שלי רעד. כתוצאה מכך הדבר הבא שיצא לי מהפה זה צעקתי עליו "מה נראה לך שאתה עושה?"... והוא בתשובה אמר לי "אני אוהב אותך כמו אחותי, אני בחיים לא יעשה לך דבר כזה". וזהו. אני חזרתי לחמ"ל לאחר מכן עליתי לישון, ובעצם לא סיפרתי על כך לאף אחד, עד שבועיים שלושה לאחר מכן, שסיפרתי לחברותיי, שהן שירה ואלמוג... לאחר מכן הוא שוב לקח ממני קצת מרחק פיזי. חזר בהדרגתיות לנגיעות עם איבר מינו, עד שבעצם ביוני החלטתי להפסיק את הכל" (עמ' 33 לפרוטוקול, ש' 24- עמ' 34, ש' 15).

103. חקירתה הנגדית של המתלוננת ה' בבית הדין.

בחקירתה הנגדית מסרה המתלוננת ה' שאירוע המחסן התרחש באזור מרץ 22, לא זכרה שמסרה בעימות מועד מדויק, 21 במרץ 2022 (עמ' 75 לפרוטוקול, ש' 36-28), לשאלת הסנגור אם באותו הערב היה ליל פעילות ארוך של מג"ב כפי שציינה בעימות השיבה "אם זה נאמר, כן" (עמ' 76 לפרוטוקול, ש' 17-1), לא זכרה איזה יום בשבוע האירוע התרחש, בעת האירוע היא היתה רזה יותר, לשאלת ההגנה מה אחזה ביד בעת האירוע השיבה "הוא הביא לי עטים, לא יודעת אם אני החזקתי אותם או הוא החזיק... יכול להיות שגם שמתי אותם בכיס, לא זוכרת" (עמ' 77 לפרוטוקול, ש' 29-23), המתלוננת ה' לא זכרה מי יצא קודם מהמחסן, המחסן אינו מכולה אלה מבנה, לשאלת ההגנה שהנאשם לא נכח ביום 21.03.22 בערב בבסיס השיבה העדה "אני חושבת שזה היה בסוף חודש מרץ אני לא יודעת למה אמרתי את התאריך הזה, יכול להיות שזה התאריך הנכון" (עמ' 81 לפרוטוקול, ש' 28-26). המתלוננת ה' מסרה "החיים בבסיס הפכו להיות נוראיים, לאחר שהפסקתי לתת לו את המסאז'ים והפגישה עם המגע בירך..." (עמ' 83 לפרוטוקול, ש' 23-25). לשאלת ההגנה "אחרי שעברנו שלושה ימי דיונים ביחד, וראית את כל הבעיות שיש בגרסה שלך וראית מה אומרים עדים אחרים, את רוצה לתקן, לשנות, להעיד על האמת לשנות משהו בגרסה שלך, כי אני אומר לך שאת משקרת?" השיבה העדה "לא. אני לא משקרת. כל מה שנאמר זו האמת ורק האמת" (עמ' 86 לפרוטוקול, ש' 33-30). הודעת המתלוננת ה' במח"ש לא הוגשה.

104. עדותה של שירה בורק בבית הדין.

העדה הינה חברת ילדות של המתלוננת ה'. בהתייחסות לאירוע המחסן מסרה "האירוע השני שהיא שיתפה אותי בו, זה היה מברץ (בית הדין- מרץ) של אותה שנה, היא היתה צריכה להביא לחילות שלה חומרים לניקיון, למסדר או משהו כזה ביקשה מישראל, היא הבינה שהיא צריכה להביא אותם ממחסן הציוד, אמר לה שתבוא לעזור ואז בעצם הלכה למחסן לעזור... הוא הצמיד אותה לקיר, בכוח, לחש לה באוזן כל מיני דברים ואז היא סיפרה לי שהיא קפאה לא ידעה מה לעשות. אחרי איזה כמה שניות היא רצה החוצה, יצא אחריה והיא רצה ישר לחמ"ל למשמרת. את זה היא סיפרה לי בערך שבוע אחרי המקרה, בסופ"ש הבא כשהיא יצאה הביתה... התחילה לבכות, ממש לבכות..." (עמ' 15 לפרוטוקול, ש' 37-28).

בחקירתה הנגדית ציינה העדה שהנאשם חיפש להיות קרוב למתלוננת ה' (עמ' 17 לפרוטוקול, ש' 13). לשאלת ההגנה מסרה העדה שהמתלוננת ה' התקשרה אליה יום אחרי, אולם לא שיתפה אותה בפרטי האירוע "דיברנו שיחה רגילה וכשהיא יצאה הביתה בסופ"ש אז היא סיפרה לי" (עמ' 18 לפרוטוקול, ש' 4-2).

105. עדותה של אלמוג כהן בבית הדין.

העדה הינה חברת ילדות של המתלוננת ה'. בהתייחסות לאירוע המחסן מסרה העדה "...והדבר השני שהיא סיפרה לי זה שהם היו בבסיס, היא היתה צריכה לקחת ציוד לחיילות היא ביקשה מישראל את המפתח כי הוא אחראי על המחסן, הוא אמר לה שהוא יבוא איתה כי הוא גם צריך לקחת ציוד ובמחסן הוא התקרב אליה פיזית והצמיד אותה לאחד המדפים/קירות, היא לא עשתה כלום, היא נבהלה ויצאה מהמחסן..." (עמ' 98 לפרוטוקול, ש' 31-28), המתלוננת ה' סיפרה לה על אירוע המחסן "בפעם הראשונה שנפגשנו אחרי שיצאנו הביתה, בערך שבוע...פנים מול פנים...אני ושירה בורק... לחוצה, בוכה..." (עמ' 99 לפרוטוקול, ש' 30-30 עמ' 100 לפרוטוקול, ש' 2).

בחקירתה הנגדית מסרה העדה שלא זומנה למח"ש אלה הגיעה במלווה של המתלוננת ה' לעימות ואז קראו לה לשאול כמה שאלות, היא לא ידעה בפרק הזמן של תחילת החקירה על אירועים מעבר לאירוע הסילבסטר ואירוע המחסן (עמ' 106 לפרוטוקול, ש' 18-16), היא מאשרת שגרסתה שונה מגרסת המתלוננת ה' לא זוכרת את ההתנהגות של המתלוננת ה' בסילבסטר (עמ' 113 לפרוטוקול, ש' 8-5).

מעיון בהודעתה של אלמוג כהן במח"ש מיום 04.01.23 (ת/6) עולה שהעדה מסרה "...הוא התחיל להתקרב אליה פיזית והיא סיפרה לי שהיא אמרה פעם פעמיים שזה לא מתאים לה ושהמרחק הפיזי ביניהם הצטמצם ואז הוא תפס אותה מאחורה והוא הצמיד אותה שם למדפים סוג של קיר והתחיל להגיד לה כל מיני דברים ולחש לה אני לא יודעת מה נאמר שם היא לא עשתה דבר היא קפאה ולא הצליחה לעשות משהו והיא ברחה מהמחסן והתקשרה אלינו בלחץ ואז היא סיפרה לנו שקרה וזהו והיא לא היא אמרה שהיא לא ידעה איך להגיב ושאלה אותנו אם צריך לעשות משהו וזהו..." (שורות 16-22), לשאלת החוקר מתי המתלוננת ה' סיפרה להם על אירוע המחסן השיבה "היא לא סיפרה בדיוק מה קרה, היא לא סיפרה מה היה במחסן, היא אמרה יש לי יום מאוד עמוס ולחוץ וכאילו רצתה שנרגיע אותה ועשינו יחד סיגריה בטלפון...אני חושבת שבוע אחרי כאילו במפגש הראשון שלנו אחרי האירוע...היא היתה מאוד לחוצה והיא פחדה" (שורות 39-45).

106. **טופס דיווח על אירוע פגיעה מינית (נ/5).**

מדובר בטופס שערכה רס"ן טל פדידה. מתוכן הדיווח עולה "החיילת משרתת במוצב בו הנגד הינו אחראי על הלוגיסטיקה וכתוצאה מכך נעזרת בו בציד. החיילת ציינה כי היא פגשה את הנגד במסיבה לפני מספר חודשים. ציינה כי היא מתלבשת חשוף וכי במסיבה הם התחילו להתקרב אבל לא קרה כלום. מאז הוא מגיב לה על תמונות באינטגרם "חבל שאת לא מגיעה ככה לבסיס" וציינה כי כל פעם שהיא נכנסת איתו למחסן לקחת ציוד הוא נצמד אליה מאחורה. באחד הימים החיילת אמרה לנגד שההתנהגות הזו לא מתאימה והיא רוצה להפסיק עם זה ומאז הוא מתנכל אליה ולחיילות שלה ולא מביא לה ציוד שבעבר כן היה מביא לה".

107. **התייחסות לדו"חות הנוכחות של הנאשם (נ/2) ו (ת/21).**

בתיק זה הוגשו לעיונינו דו"חות נוכחות של הנאשם, כל צד במטרה לתמוך בגרסתו. מעיון ב-נ/2 עולה שמדובר בדו"ח נוכחות של חודש מרץ 2022. ת/21 הינו אותו דו"ח נוכחות אולם בהדפסה על דף צבעוני. מעיון בראיה בנוגע לתחילת יום העבודה של הנאשם וסיומו כדלקמן:

<u>חודש</u> <u>מרץ</u>	<u>יום</u>	<u>סוג</u> <u>יום</u>	<u>הערת סלולר</u> <u>כניסה</u>	<u>כניסה</u>	<u>יציאה</u>	<u>הערת סלולר</u> <u>יציאה</u>	<u>הערה</u>
20	א		התייצבות בעפולה	07: 19	07: 18		
21	ב			07: 19	18: 39		
22	ג			08: 15	08: 14		התייצבות בבית אל
23	ד			08: 15	15: 13	סיום בסאלם	
24	ה			08: 15	16: 20	שעון לא פעיל	
25	ו	מנוחה					
26	ש	מנוחה					
27	א		שעון לא פעיל	07: 25	07: 24		
28	ב			07: 25	07: 24		
29	ג			07: 25	15: 52		
30	ד		הקפצה לבטפ	02: 28	02: 27		

108. עדות הנאשם בבית הדין.

בעדותו הראשית בפנינו נשאל הנאשם על ידי ההגנה, המתלוננת ה' טענה שאתה ביקשת ממנה לא פעם ולא פעמיים לבוא למחסן, הלכתם ביחד, נתת לה ציוד או שהיא עזרה לך. איך אתה מסביר מה שהיא אומרת? השיב הנאשם "אף פעם לא הלכתי עם המתלוננת ה' למחסן לבד. איך אני מסביר? אין לי הסבר מאיפה הגיע הדבר הזה, אין לי הסבר הגיוני" (עמ' 228 לפרוטוקול, ש' 11-14). הנאשם טען "שאף פעם לא היה לבד עם המתלוננת ה'... אולי במשרד שלו כשיש אנשים בחוץ והדלת פתוחה..." (עמ' 228 לפרוטוקול, ש' 15-19).

109. חקירתו הנגדית של הנאשם בבית הדין.

הנאשם מסר שבחקירתו הראשית ובהודעתו במח"ש הוא נתן שתי דוגמאות שהוא זוכר היטב, והיו עוד מקרים שהיה עם המתלוננת ה' במחסן אבל "אף פעם לא לבד", יש לי עוזר, שהתפקיד שלו להרים, להזיז, לעזור, אני לא הולך בטח להרים מיטה לבד", בהתייחסות לשורות 303-305 בת/12 השיב "אמרתי שהלכתי איתה למחסן, לא הדגשתי שזה עם אנשים... לא ייחסתי לזה חשיבות, אבל כשאמרתי הלכנו, התייחסתי ברבים, לא דייקתי בניואנסים" (עמ' 260 לפרוטוקול, ש' 1-16). לשאלת בית הדין "זה לא ניואנסים, זה לזעוק את החפות שלך... זה הדבר המתבקש כשמישהו מטיח בפניך להגיד שתמיד היו אנשים אם כך היה" השיב הנאשם "לא אמרתי את כל מה שהייתי צריך להגיד. סוף מעשה במחשבה תחילה" (עמ' 260 לפרוטוקול, ש' 18-21). ביחס לעובדה שהנאשם לא מסר בחקירותיו במח"ש שבסוף חודש מרץ 22 הוא לא היה בבסיס או בקושי נמצא בבסיס, השיב הנאשם לתובעת שאלה דברים שאתה בודק אותם אחר כך (עמ' 260 לפרוטוקול, ש' 23-28).

110. **חקירתו של הנאשם באזהרה במח"ש מיום 22.12.22 (ת/12).**

מעיון בהודעתו בנוגע לאירוע המחסן נשאל הנאשם האם הלך הרבה עם המתלוננת ה' למחסן השיב "פעם אחת שהיא ביקשה ממני להוציא מיטה או משהו.", הנאשם לא זכר אם זו הפעם שהוא ביקש ממנה לבוא למחסן, לשאלת החוקרת האם תפס את המתלוננת ה' בידיה במחסן, הצמיד אותה למדפים, ועוד השיב **"לא קרה, היינו מציקים אחד לשני, זה לא קרה, לא בקטע מיני חס וחלילה, לא בקטע של לפגוע או להטריד, זה לא קרה"**, לשאלת החוקרת באם המתלוננת ה' המציאה את המקרה השיב הנאשם **"יכול להיות שכן, היינו הרבה במחסן, אני לא אומר לך שלא, הרבה פעמיים הלכנו אבל מקרה כזה לא קרה לי איתה..."** (ש' 287-305), עוד הנאשם מסר **"... אז זה לא היה מתאים, אבל לא היה לי שום דבר מיני איתה, אבל כן חיבקתי אותה, הייתי עושה לה מסאז' כי היא אמרה שכואב לה הצוואר, באמת אהבתי אותה כמו אחותי בקטע לא מוסבר..."** (ש' 229-223).

111. **דו"ח ביצוע עימות מיום 04.01.23 (ת/8).**

דו"ח ביצוע העימות הוגש בהסכמת הצדדים (עמ' 117 לפרוטוקול). כפי שעלה מעדותה של החוקרת ליטל ברסוצקי עקב תקלה אין קול בהקלטת העימות. לפיכך אנו מסתמכים על צפייה בעימות ללא קול ועל דו"ח ביצוע העימות (ת/8).

המתלוננת ה' מסרה **"ב 21 למרץ היה לנו ערב ארוך פעילויות של מג"ב הגעתי אליו למשרד, לא קרה כלום במשרד רק שהפעם הוא ביקש ממני ללכת איתו למחסן לקחת ציוד. אמרתי לו שאני צריכה לחזור איתו לחמ"ל הוא אמר לי בואי איתי. אמרתי שוב לא. הציע לי בפעם השלישית. בפעם השלישית הלכתי כי לא היה איך להגיד לו לא. אמרתי טוב נלך למחסן מה כבר יכול לקרות. לקחנו ציוד ותמיד היה לנו שיח למי יש יותר כוח בבסיס לו או לי. כשבאנו לצאת מהמחסן הוא שוב נצמד אלי מאחורה עשה לי מסאז' רק שהפעם הוא תפס את הידיים מאחורי הגב הוביל אותי למדפי מתכת שם לי את הידיים מאחורי המדפים, רכן מעלי אני בנתיים כפאתי עם הראש מופנה לצאת ימין והוא התחיל להגיד לי משפטים אל תגיד לי ישראל אתה מכאיב לי ושיח כזה. ואז הוא שחרר אותי הוא בא לצאת מהמחסן ואני באתי להגיד לו כמה זה לא בסדר וכשבאתי לדבר רעד לי הקול ואני התעצבנתי ואמרתי לו שזה לא היה בסדר מה שקרה עכשיו וזה לא לגיטימי ולמה הוא עשה את זה והוא אמר לי מה פתאום אני דואג לך כמו הבת שלי, זה לא התנהגות של אבא דואג או של אח גדול..."** (ש' 81-66), ומסרה **"תאמין לי שאם הייתי ממציאה סיפור שלם על המחסן הייתי מגזימה בפער. האירוע הזה כול כך מפורט לפרטים וכול כך מדויק."** (ש' 99-97). לקראת סיום העימות אמרה **"אתה יודע למה אני יושבת בנועם ואתה רועד ככה? כי אתה יודע שאני דוברת אמת"** (ש' 163-162). (בית הדין- הטעויות במקור).

הנאשם מסר בהתייחסות לדברי המתלוננת ה' **"זה לא קרה. שום דבר מזה לא קרה."** זה לא נכון בכלל ואת ממציאה פה סיפור שלם עלי שהוא לא נכון..." (ש' 88-85). (בית הדין- הטעויות במקור).

112. **ניתוח האירוע על פי העדויות.**

מעיון בראיות שנפרסו בפנינו בנוגע לאירוע המחסן, עולה שיש מחלוקת מהותית מה היה באותו האירוע, אם בכלל היה לפי טענת ההגנה. מצאנו לתת אמון מלא בגרסתה של המתלוננת ה' בנוגע לאירוע המחסן, בשים לב לסתירות הרבות בגרסת הנאשם בחקירתו הראשית, בחקירה הנגדית,

בהודעתו במח"ש ובעימות. לעומת גרסת המתלוננת ה', שנתמכת על ידי עדותן של שירה בורק ואלמוג כהן, גרסת הנאשם הינה מתפתחת ומשתנה. בחקירתו הראשית טען הנאשם, שהוא "אף פעם לא הלכתי עם המתלוננת ה' למחסן לבד...". בחקירתו הנגדית מסר הנאשם, שהיו מספר פעמים שהלך עם המתלוננת ה' למחסן אולם זה היה בנוכחות העוזר שלו. בחקירתו במח"ש נשאל הנאשם האם הלך הרבה עם המתלוננת ה' למחסן השיב הנאשם "פעם אחת שהיא ביקשה ממני להוציא מיטה או משהו". לשאלת החוקרת באם המתלוננת ה' המציאה את המקרה השיב הנאשם "יכול להיות שכן, היינו הרבה במחסן, אני לא אומר לך שלא, הרבה פעמיים הלכנו אבל מקרה כזה לא קרה לי איתה...". לאור השוני ואי העקביות בגרסת הנאשם אנו מעדיפים את גרסת המתלוננת ה' על גרסת הנאשם. לא זו אף זו, קיימת ראשית הודיה בדברי הנאשם. הוא נשאל ספציפית על ידי החוקרת האם תפס את המתלוננת ה' בידיה במחסן, הצמיד אותה למדפים, ועוד ועל כך השיב: "לא קרה, היינו מציקים אחד לשני, זה לא קרה, לא בקטע מיני חס וחלילה, לא בקטע של לפגוע או להטריד, זה לא קרה" הנאשם עובר מאמירה חד משמעית של הכחשה גורפת "לא קרה" לאמירה רכה יותר, אמירה שיש בה סייג להכחשה הגורפת "היינו מציקים אחד לשני" וחוזר חלילה, שוב הכחשה "זה לא קרה" ושוב סייג בדמות "לא בקטע מיני של לפגוע או להטריד" אם באמת כדבריו לא קרה כלום, מה הן אותן הצקות שאינן בקטע מיני לדבריו? אנו סבורים כי דברים אלו מתווספים לגרסתו המתפתחת בעניין המחסן כאמור לעיל.

113. **עדותן של שירה בורק ואלמוג כהן.** עדויות אילו של שתי חברותיה של המתלוננת ה', תומכות בגרסת המתלוננת ה'. הן ניתנו בסמוך לאירוע המחסן, כשהמתלוננת ה' יצאה לחופשה מהבסיס. כשבחנו את העדויות של שתי עדות אילו, אנו סבורים שעדותה של שירה בורק מדויקת יותר מעדותה של אלמוג כהן ובכך משקלה רב יותר. אנו סבורים שעדות אלמוג כהן היתה עם תוספות של העדה, כפי שהיא סברה שהמתלוננת ה' מסרה לה. בכל מקרה אין אנו סבורים שעדותה של אלמוג כהן ביחס לאירוע המחסן, משקלו נמוך יותר ממשקל עדותה של שירה בורק.

114. **גרסת ההגנה נוכחות עוזר הנאשם במחסן.** מדובר בגרסה מאוחרת ושונה מאוד מגרסת הנאשם במח"ש. אין אנו מקבלים את טענת ההגנה שמדובר בניואנסים, או הדגשה בחקירה. מדובר בעניין מהותי שהיה אמור לזעוק הנאשם כבר בחקירתו הראשונה. שמו של עוזר הרס"ר ידוע להגנה ואף לבית הדין. מדובר בשוטר ליאם לוי. מדוע לא זומן השוטר כעד הגנה במשפט? העובדה שעד הגנה פוטנציאלי לא מובא להעיד מכרסמת, עד מאוד, בגרסת ההגנה. אין כל משמעות בשלב ניהול ההליך באם אותו העד מסר גרסתו בפני הגוף החוקר או שלא.

115. **מועד אירוע המחסן.** בכתב האישום תאריך האירוע של המחסן הינו "בסביבות תאריך 25.03.22". בעימות ציינה המתלוננת ה' שהאירוע אירע "ביום 21.03.22". בעדותה הראשית ציינה שמדובר בסוף חודש מרץ. ההגנה במסגרת ניהול התיק טענה שהנאשם לא נכח בלילה של ה 21.03.22 בבסיס "שקד" ולכן האירוע לא התרחש. מעיון בנ/2 ות/21, מדובר באותו המסמך רק בפורמט שונה ובצבע, עולה שאכן ביום 21.03.22 סיים הנאשם את יום העבודה שלו ב 18:39. אולם, בכל אותם הימים שנפרט, **שהה הנאשם בלילה בבסיס "שקד"**, 22.03.22, 20.03.22, 27.03.22, 28.03.22 ו 30.03.22. משכך ולאור העובדה שניסוח כתב האישום מתאר בסביבות תאריך, אנו סבורים שהאירוע התרחש באחד המועדים שציינו בסוף חודש מרץ.

116. **האמרה "אוהב אותך כמו אחותי".** בעדותה הראשית בפנינו ציינה המתלוננת ה' שלאחר אירוע המחסן כשהיא אמרה לנאשם "מה נראה לך שאתה עושה?" הוא השיב לה **"אני אוהב אותך כמו אחותי, אני בחיים לא יעשה לך דבר כזה"**. הנאשם בחקירתו במח"ש (ת/12, ש' 228) מציין **"...באמת אהבתי אותה כמו אחותי בקטע לא מוסבר..."**. אנו רואים באמירת הנאשם במח"ש ובעדות המתלוננת ה', ביחס לאירוע המחסן, שהיא מתארת מה אמר לה הנאשם, שמדובר באותם מילים, כחיוק לעדותה של המתלוננת ה'. מדוע תבחר לומר מילים שהנאשם מספר חודשים לאחר מכן בחקירת מח"ש, יומר את אותם המילים בדיוק ביחס אליה? **לאור כל האמור, מדובר בחיוק לעדותה של המתלוננת ה' בפנינו.**

117. **סיכום ניתוח אירוע המחסן.** לאור ניתוח האירוע כפי שנפרס בפנינו ועל פי הראיות שהוגשו לעיונינו אנו קובעים שהגרסה המתפתחת של הנאשם לעניין ההימצאות יחד עם המתלוננת ה' במחסן, אמרת הנאשם בנושא ההצקות שאינן בקטע מיני, האמירה של הנאשם בחקירתו במח"ש אהבתי אותה כמו אחותי, אי הבאת עד הגנה פוטנציאלי, עוזר הרס"ר ליאם ודו"ח הנוכחות ממנו עולה שהיו מספר לילות בהם האירוע היה יכול להתרחש בסוף חודש מרץ 22, יחד עם האמון בעדותה של המתלוננת, הצטברות כל אלו יחדיו מובילים למסקנה ולפיה יש להעדיף את גרסתה של המתלוננת ה' על פני גרסת הנאשם בנוגע לאירוע המחסן.

118. אנו קובעים שהתביעה הוכיחה בפנינו, מעל לכל ספק סביר, שבסביבות תאריך 25/3/22, בשעות הערב, ביקש הנאשם מהמתלוננת ה' שתלווה אליו למחסן שבבסיס (להלן: **"המחסן"**) לצורך לקיחת ציוד. המתלוננת ה' סירבה, הנאשם התעקש ולבסוף היא ניאותה לבקשתו והתלוותה אליו למחסן. במהלך שהותם במחסן, נצמד הנאשם למתלוננת ה' מאחור, אחז בידיה בחוזקה, הובילה לאזור שבו מדפים בתוך המחסן, סובב אותה באופן שבו גבה מופנה למדפים ופניה אליו, אחז בשתי ידיה, הצמידן למדפים והשעין את חזהו על פניה, תוך שאמר לה: **"אל תגידי אחר כך ישראל אתה מכאיב לי"**. מיד לאחר מכן שחרר הנאשם את המתלוננת ה', אשר בתגובה אמרה לו שמה שקרה היה לא בסדר. הנאשם השיב למתלוננת: **"מה פתאום אני אוהב אותך כמו אחותי"**.

לאור כל האמור אנו מרשיעים את הנאשם בעבירה של התנהגות שאינה הולמת שוטר באישום הראשון בסעיף 3 לעובדות כתב האישום.

119. **מהימנות העדים בנוגע לאישום הראשון**

המתלוננת ה' - התרשמנו מעדות המתלוננת. ניכר שתקופת שירותה בצה"ל והשירותים המשותף עם הנאשם הותירה בה צלקות. העדה שיתפה פעולה באופן מלא בחקירה שנפתחה ואף ביצעה עימות מול הנאשם. עדותה של המתלוננת ה' ביחס לאירוע הסילבסטר היתה חסרה, העדה לא זכרה פרטים רבים, היתה שיכורה, ומהעדויות שנפרסו בפנינו העדה לקחה חלק פעיל בשיחה עם הנאשם, שיחה שגלשה למקומות אסורים. בנוגע לאירועים האחרים, עדותה של המתלוננת ה' היתה עקבית, סדורה, תיארה את שאירע ולא ניסתה להוסיף כל נופך אחר לאירוע. עדותה נתמכה

בעדויות חברותיה, תכתובות ווטסאפ, הקלטות קוליות, לא מצאנו בהתניית תלונתה בתלונת המתלוננת ע' בכדי להפחית ממשקל עדותה בפנינו. בשלבים מסוימים בעדותה של המתלוננת ה', בעיקר בכל הקשור ליחסי מרות/השפעה, תחושתנו הינה שהעדה היתה מוכנה, לפני עדותה, בנושא זה, אם כי ברור שהכנה זו אינה משנה את המצב העובדתי ששרר באותו זמן ובכל מקרה. בהכרעתנו בנושא יחסי השפעה בין הנאשם למתלוננת ה' הסתמכנו בעיקר על עדויות קציני המשטרה שהעידו בפנינו.

העדה שירה בורק – העדה הינה חברת ילדות של המתלוננת ה'. התרשמנו מעדותה של העדה שהעידה בפנינו בצורה סדורה ועקבית, תיארה את שאירע, ואת שמסרה לה המתלוננת ה', ולא ניסתה להוסיף כל נופך אחר לאירוע שהתרחש, אירוע בו סיפרו לה עליו.

העדה אלמוג כהן – העדה הינה חברת ילדות של המתלוננת ה'. בנוגע לאירוע הסילבסטר אנו סבורים, שהעדה לא תיארה את האירוע כפי שחוותה אותו. אנו סבורים שבנוגע לאירוע הסילבסטר הודעתה במח"ש (ת/6) היתה מדויקת ואמיתית. בעדותה בפנינו, תחושתנו שהעדה ניסתה ליישב בין פרטי עובדות והתחילה להתבלבל ולהסתבך בתשובותיה. אינינו חושבים שהעדה נכחה עם המתלוננת ה' באירוע הסילבסטר. בנוגע לאירוע המחסן העדה תיארה את שזכרה, ככל הנראה הוסיפה פרטים מעצמה או כפי שסברה שקיבלה מהמתלוננת ה'. לאור כל האמור, אנו קובעים שמשקלה של עדות זאת הינה נמוכה.

העדה רס"ן טל פדידה – העדה שירתה כשלישה של גדוד, בו השירתה המתלוננת ה' כתצפיתנית. העדה העידה בכנות ובבהירות על הדיווח של המתלוננת ה' ביחס לנאשם. לטעמינו, העובדה ש/5 נכתב כשבוע לאחר השיחה הטלפונית הוא שגרם, לכאורה, ליצירת אמירות שספק גדול באם נאמרו על ידי המתלוננת ה'.

הנאשם – הנאשם העיד בפנינו באופן נחרץ, אולם מתחמק ומתפתל בתשובותיו. ניכר שהנאשם מכיר את חומר הראיות בצורה טובה מאוד ולפעמים כשלא נוח לו לענות הוא מפנה למחדלי חקירה שהיו אמורים לכאורה ליישב את הסתירה, במקום לענות באופן כן ואמיתי. מצאנו סתירות רבות בין עדותו, חקירתו הנגדית, חקירתו באזהרה במח"ש ובעימות. בנוגע לאישום הסילבסטר, קבענו שגרסת הנאשם היתה יותר קרובה למה שהתרחש מגרסת המתלוננת ה', ולכן זיכינו את הנאשם מאירוע זה. בנוגע לאירועי ההיצמדות, ניכר שהנאשם מסר גרסה ששוללת כוונה פלילית הנובעת ממעשיו, הודה בעשיית עיסויים למתלוננת ה', אולם הכחיש כל הצמדות וחיכוך גופו בגופה של המתלוננת ה'. בנוגע לאירוע המחסן מצאנו שהנאשם לא תיאר את שאירע באירוע, וניסה, שלא בהצלחה יתרה יש לומר, להרחיק את עצמו מהיותו במחסן לבד עם המתלוננת ה' ולייחס חשיבות מינורית למעשים שכן אירעו שם.

דיון והכרעה אישום שני

נדון בשאלות כסדרן:

האם "כשבועיים לאחר הגעתה של המתלוננת ע' לבסיס ביולי 2021, במועדים שונים שאינם ידועים במדויק למאשים, העיר לה הנאשם מספר רב של פעמים הערות המתייחסות למראה

החיצוני שלה, באומרו בין היתר: "וואי אם היית מורידה 5 קילו זה היה יפה לך", ו- "איזו יפה את". ?

האם "במועד שאינו ידוע במדויק, לבקשתו של הנאשם, סייעה לו המתלוננת ע' בהקראת מספרים אישיים, ולצורך כך עמדה מול המחשב במשרדו. בשלב זה, הנאשם חיבק לפתע את המתלוננת ע' בחוזקה מאחורה. המתלוננת ע' שאלה את הנאשם לפרש מעשיו, הוא בתגובה הלך אחורה ואז נצמד אליה שוב מאחורנית וחיבק אותה שוב בחוזקה." ?

האם "בסוף יולי 2021, במועד שאינו ידוע במדויק למאשים, בעת שהמתלוננת ע' והנאשם היו במשרדו בגפם, תפס אותה הנאשם מחגורתה, הצמיד אותה אליו ולחש באוזנה מילים שאותן לא קלטה, תוך שאחז בידו השניה בעורפה." ?

ניתוח הראיות הנוגעות לאירועי האמירות. העדויות הרלוונטיות לשאלה שבמחלוקת הן עדויות המתלוננת ע' והנאשם.

120. עדות המתלוננת ע' בבית הדין.

בפני בית הדין תיארה המתלוננת ע' את אירועי האמירות, היא העידה שהיא בת 22, התגייסה בחודש אפריל 21 והשתחררה בחודש אפריל 23. לאחר גיוסה היא עברה קורס מש"קית חינוך בן כחודשיים ושובצה במג"ב איו"ש. "הגעתי ביולי בערך הייתי שם מיולי עד נובמבר בגדוד רמה ומנובמבר עד סוף יולי הייתי במג"ב ומתחילת אוגוסט עד סוף השירות שלי הייתי בפלח"צ...מגדוד רמה עברתי בנובמבר 2021 למפקדה של מג"ב בבית אל ונשארתי שם עד סוף יולי 2022 ומאז יולי 2022 עד אפריל 2023 הייתי בפלח"צ" (עמ' 150 לפרוטוקול, ש' 10-20). העדה תיארה שעזבה את הגדוד מכיוון שלא רצתה לראות את הנאשם וגם התפקיד שעשתה "לא היה משמעותי בשבילי שם" (עמ' 151 לפרוטוקול, ש' 35-37). בנוגע לאירועי האמירות העידה המתלוננת ע' "הוא היה סורק לי את הגוף בעיניים הוא היה אומר לי משהו אחד שאני זוכרת "תוריד 5 קילו זה יהיה לך יפה", זה היה "איזה שבוע אפילו פחות" מהרגע שהגיעה לגדוד (עמ' 152 לפרוטוקול, ש' 28-36). העדה לא חושבת שמישהו שמע את ההערות האילו, היא לא זוכרת עוד אמירות, לא ממש יחסה לזה חשיבות, זה הפריע לה אולם אין לה כל כך מה לעשות בנדון והם חיים ביחד באותו הבסיס (עמ' 153 לפרוטוקול, ש' 2-16). היא ראתה את הנאשם מספר פעמים במפקדה בבית אל, והנאשם היה זורק לה "איזה ילדת מראות את". בהתייחסות לתלונתה מסרה המתלוננת ע' "בעצם כבר עברתי לצה"ל והתקשרתי לאיזה מוקד כזה של תלונות דרך צה"ל ורק רציתי לדעת איך זה עובד אם אני מגישה תלונה והיא שכנעה אותי להגיד את השם שלו ונתתי את השם שלו ושם כאילו ניתקתי את הטלפון וכנראה הם שמרו את זה במאגר שלהם ואחרי בערך 4 חודשים בדצמבר 2022, התקשרה אלי משהי משם ואמרה לי שהם עושים משהו חדש ומקשרים בין מתלוננות אם אני רוצה לקבל ולהביא את הטלפון שלי ושלה ואמרתי אוקיי ואז התקשרתי למתלוננת ה' היא סיפרה לי מה הוא עשה לה ושכנעה אותי בעצם ללכת להתלונן היא אמרה לי שיש עוד הרבה בנות אני ידעתי שזה משהו שהוא הגיוני כי היא היתה בבסיס עם חברה שלי וזה

גם השמועה רצה שם... ואחרי איזה שבוע בערך הלכתי להתלונן במח"ש ושם התלוננתי" (עמ' 157 לפרוטוקול, ש' 18-37). העדה מסרה שכשהיא התקשרה למוקד התלונות לא היה לה כל קשר עם הנאשם ובתקופה זו כבר לא היתה במג"ב (עמ' 158 לפרוטוקול, ש' 1-2).

121. חקירתה הנגדית של המתלוננת ע' בבית הדין.

בחקירתה הנגדית מסרה המתלוננת ע' בהתייחס לשאלות ההגנה שהגיוני שתחילת האמירות היו בסוף חודש יולי תחילת אוגוסט, האמירות נאמרו "כל יום יומיים במשך שבועיים שלוש, תספור" (עמ' 159 לפרוטוקול, ש' 18-31), האירוע השני התרחש בסוף אוגוסט 21, (עמ' 160 לפרוטוקול, ש' 2-3), לשאלת ההגנה מתי עזב הנאשם את בסיס "רמה" השיבה העדה "אני זוכרת שהוא עבר לבסיס שקד, לא זוכרת בדיוק מתי. אחרי שאני עזבתי" (עמ' 160 לפרוטוקול, ש' 8-9), העדה לא שיתפה אף אחד בהגשת התלונה מלבד חברתה אליה, הערות הנאשם "היו עלי, על הגוף שלי אבל אני לא זוכרת אותך" (עמ' 167 לפרוטוקול, ש' 5-12). העדה מסרה שסיפרה לחברתה אליה "כי הוא עבר לבסיס שלה ורציתי להזהיר אותה". לשאלת ההגנה "אני רוצה ליישר איתך קו... ואם מחר מחרתיים אנו מגלים שבכל חודש אוגוסט היה בחופשה... זה אומר שכל הטענה שלך לגבי חודש אוגוסט לא נכונה, ואת לא תשני עכשיו ותגידי זה היה בספטמבר או באוקטובר" השיבה העדה "זה קרה. או קיי. זה לא משנה בשבילי מתי זה קרה. אני לא ממציאה לך תאריכים שאני לא יודעת. זה פשוט קרה." (עמ' 170 לפרוטוקול, ש' 16-22). המתלוננת ע' מסרה שלא היתה מעוניינת להשתתף בעימות מכוון "לא בא לי לראות אותו" (עמ' 179 לפרוטוקול, ש' 28-31), היא הגישה תלונה בכדי לפגוע בנאשם ובכדי לעזור לבנות אחרות "אלו שעדיין הוא לא הגיע אליהן" (עמ' 180 לפרוטוקול, ש' 1-6). הודעתה של העדה במח"ש לא הוגשה.

122. עדות הנאשם בבית הדין.

בעדותו הראשית בפנינו העיד הנאשם ביחס למתלוננת ע' "הקשר שלי עם המתלוננת ע' היה קשר חברי. לא היה מממשק עבודה ביני לבינה, אך ורק חברי. לגבי ההערות היתה הערה אחת שהייתי אומר לה, "ילדת מראות", כל מראה שהיא רואה, לא משנה איפה, מוציאה טלפון ומצטלמת. להגיד הערה או כינוי, לא יודע. לא חושב שיש בזה משהו פוגעני. לגבי שאר הכינויים, ההערות, לא היה ולא נברא שום דבר כזה. מלבד מזה שהייתה עומדת אצלי במשרד, מסתכלת על המראה, אומרת איזה מכוערת אני, איזה שמנה אני, בעלת דימוי עצמי נמוך. תוך כדי שהיא ממשיכה להגיד את הדברים, אני אומר לה תנשמי, את יפה הכול בסדר. זו הקונוטציה היחידה שהיתה. אף פעם לא הערתי לה על המשקל שלה, אף פעם לא הערתי לה כמה את יפה או משהו כזה, בשום אופן..." (עמ' 232 לפרוטוקול, ש' 21-31). הנאשם אישר שנהג להתחבק עם המתלוננת ע' "כשלא רואים אותה כל הסופ"ש או שהמתלוננת ע' מגיעה פעם בשבוע ובאה להגיד שלום, לא סתם ככה", תיאור החיבוק "...כאילו עומדת במקביל אלי כשהכתפיים שלנו קרובות ואני שם יד אחת על הכתפיים שלה" (עמ' 233 לפרוטוקול, ש' 23-33).

123. חקירתו הנגדית של הנאשם בבית הדין.

לשאלת התובעת מדוע מישהי שנמצאת בקשר חברי עימו למה שהיא תקשור קשר עם אחר נגדו השיב הנאשם "יכול להיות שבגלל שהיא טענה על ההערות שאני הערתי לה כגון שיער, גומיות, כומתה, או לחלופין, למצוא דרך יעילה מהירה לעזוב את המרחב" ולשאלת התובעת למה

שהמתלוננת ע' תגיש את התלונה נגדו כדי לעזוב את הבסיס כשהיא כבר עזבה את המרחב השיב הנאשם **"...אין לי הסבר הגיוני לזה, אממה, כפי שהתובעת העלתה שבכלל גורם לתלונה של המתלוננת ע' להיראות הזויה זה חוסר הטפסים על התלונה שלה ביוהלי"ם ואיך מח"ש לא הציג את הטפסים האלה ואיך נפתחה התלונה שלה"** (עמ' 250 לפרוטוקול, ש' 24 - עמ' 251 לפרוטוקול, ש' 27). הנאשם מסר שהמגע היחידי שהיה לו עם מתלוננת ע' היו החיבוקים שתיאר בחקירתו הראשית **"...זה גם לפעמים בודדות כי לאחר מכן התחילו ההנחיות של הקורונה"** (עמ' 263 לפרוטוקול, ש' 5-1). לשאלת בית הדין והפניית הנאשם לאמירתו בחקירתו הראשית **"שהייתה עומדת אצלי במשרד, מסתכלת על המראה, אומרת איזה מכוערת אני, איזה שמנה אני..."**, **שהאישום השני בסעיף 1 הוא תשובות לאמירות של המתלוננת ע' השיב הנאשם "לא קרה. להפך הייתי מעלה לה את הבטחון... זה מסתדר אבל אני לא אמרתי את זה זה לא קרה"** (עמ' 266 לפרוטוקול, ש' 34 - עמ' 267 לפרוטוקול, ש' 4).

124. חקירתו של הנאשם באזהרה במח"ש מיום 22.12.22 (ת/12).

מעיון בהודעתו של הנאשם במח"ש עולה שהוא היה בקשר **"חברי מאוד"** עם המתלוננת ע', **"...היא היתה יושבת אצלי במשרד שותים קפה, היינו יושבים לראות סרטים אצלי במשרד, יחד עם עוד קצין, זה היה ברמאללה, היא כל הזמן היתה באה לעזור לי במשרד, עוקבים אחד אחרי השני באינסטגרם, הייתי קורא לה ילדת מראות כי היא היתה אוהבת להצטלם מול מראות כל הזמן וחולה על אוכל, מסעדות"** (ש' 48-42). הנאשם מסר **ש"אין לו כל סכסוך עם המתלוננת ע' (ש' 61-63). לשאלת החוקרת "המתלוננת ע' אומרת שאתה אמרת שאם היא תרזה היא תהיה ממש יפה, והיית אומר לה הרבה פעמים שהיא יפה, מה יש לך להגיד על זה?" השיב הנאשם "לא קרה, יש סיכוי שהיא היתה יושבת אצלי במשרד והיתה אומרת אני מכוערת, היה לה דימוי נמוך, אז הייתי אומר לה את צריכה להעלות את הבטחון שלך, את יפה, בקטע חברי" (ש' 76-73).**

125. ניתוח האירוע על פי העדויות.

מעיון בראיות שנפרסו בפנינו בנוגע לאירועי האמירות מצאנו לתת אמון בגרסתה של המתלוננת ע' וזאת בשים לב לעקביות גרסתה ולחיוזקים בדמות אמירות שהנאשם מסר, דברים שהמתלוננת ע' אמרה לו והאישום הוא בעצם תשובה להן. **לא הוכח בפנינו שהנאשם אמר למתלוננת ע' במספר הזדמנויות "איזו יפה את". המתלוננת ע' לא מסרה על כך במהלך עדותה בפנינו. הנאשם מכחיש את האמירה בסיטואציה כפי שמנוסחת בכתב האישום. לאור האמור לנו קובעים שלא הוכח בפנינו שהנאשם אמר למתלוננת ע' "איזו יפה את".**

126. בנוגע לאמירה **"וואי אם היית מורידה 5 קילו זה היה יפה לך"**. מעיון בראיות שנפרסו

בפנינו בנוגע לאמירה זו עולה שהמתלוננת ע' מסרה בחקירתה הראשית אמירה די דומה **"הוא היה סורק לי את הגוף בעיניים הוא היה אומר לי משהו אחד שאני זוכרת "תוריד 5 קילו זה יהיה לך יפה"**. משכך אנו נתייחס לאמירה שמסרה המתלוננת ע' בעדותה הראשית. הנאשם מכחיש שאמר אמירה שכזאת. אולם, הנאשם לא מכחיש שאמר למתלוננת ע' **"את יפה"** ובכך עדותו מחזקת את גרסת המתלוננת ע'.

127. בסופו של דבר, אנו נשארים באישום זה, במצב ראייתי של עדות מול עדות. עדות הנאשם לא הותירה בנו רושם מהימן כלל וכלל, גרסת הנאשם היתה מתפתחת, חלקית, ניכר בפנינו שהנאשם לא העיד את כל מה שהוא יודע ועשה באירוע זה והיתה מצדו נטייה לצמצם את האירועים ולהפוך את האמירות לשיח חברי. לעומת זאת, גרסת המתלוננת הינה עקבית לאור עדותה הראשית וחקירתה הנגדית. אנו מודעים לעובדה שמדובר בעדות יחידה והזהרנו את עצמינו האם העדות מספיקה להרשעה ואנו סבורים כך. **לאור כל האמור אנו סבורים שהתביעה עמדה בנטל הראיה באירוע האמירות.**

128. אנו קובעים **שהתביעה הוכיחה** בפנינו, מעל לכל ספק סביר, שכשבוועיים לאחר הגעתה של המתלוננת ע' לבסיס ביולי 2021, במועדים שונים שאינם ידועים במדויק למאשים, העיר לה הנאשם מספר רב של פעמים הערות המתייחסות למראה החיצוני שלה, באומרו בין היתר: **"וואי אם היית מורידה 5 קילו זה היה יפה לך"**. אנו קובעים **שהתביעה לא הוכיחה** שהנאשם אמר למתלוננת ע' **"איזו יפה את"** ואנו מזכים אותו מאמירה זו.

לאור כל האמור אנו מרשיעים את הנאשם בעבירה של התנהגות שאינה הולמת שוטר באישום השני בסעיף 1 לעובדות כתב האישום בשינויים שקבענו ואנו מזכים את הנאשם האמירה שיוחסה לו "איזו יפה את" לעובדות סעיף זה.

ניתוח הראיות הנוגעות לאירוע החיבוק מאחור. העדויות הרלוונטיות לשאלה שבמחלוקת הן עדות המתלוננת ע', נ/11 ועדות הנאשם.

129. **עדות המתלוננת ע' בבית הדין.**
בפני בית הדין תיארה המתלוננת ע' את אירוע החיבוק מאחור "בעצם הגעתי למשרד שלו הוא ביקש ממני עזרה ויש על הקיר במשרד לוח שעם כזה ואז שולחן בצורת ר והמחשב. אני זוכרת שהקראתי לו משהו מהלוח ואז הוא בא מאחורי קס מהכסא בא מאחורי ומחץ אותי עם הידיים שלו. הוא לקח את הידיים שלו סביב המותניים שלי מאחורה ומחץ אותי ואז הוא שיחרר לשניה וכנראה שהוא ראה שנבהלתי או משהו ואז הוא המשיך עוד פעם. הוא סגר את הידיים שלו עלי...על המותניים...לא חזק לא חלש..." (עמ' 153 לפרוטוקול, ש' 26-35). לבקשת בית הדין העדה הדגימה "לקח את הידיים שלו חיבק אותי מעל המותניים ששתי ידיו סגורות אחת על השניה על הבטן שלי כאשר גופה של העדה צמוד לגבה של התובעת הוא שחרר לשניה ושוב נצמד עם החלק הקדמי של גופו לגבה של התובעת כאשר ידיו נמצאות במקום שהם היו לפני כן." (עמ' 154 לפרוטוקול, ש' 11-16). פער הזמנים בין השחרור הוא שניה, הנאשם לבש מדיום, פניה היו לכוון הקיר, והיא פשוט הלכה, היחסים היו רגילים היא התעלמה והוא התעלם (עמ' 155 לפרוטוקול, ש' 1-29). העדה מסרה שכשהיא מתקשרת למוקד התלונות בצה"ל **אין לה כל קשר עם הנאשם ובתקופה זו כבר לא היתה במג"ב** (עמ' 158 לפרוטוקול, ש' 1-2).

130. **חקירתה הנגדית של המתלוננת ע' בבית הדין.**
בחקירתה הנגדית מסרה המתלוננת ע' בהתייחס לשאלות ההגנה מתי התרחש אירוע ההצמדה לאחר השיבה **בערך באמצע אוגוסט**, אירוע ההצמדה התרחש **"בסוף אוגוסט 21"** (עמ' 159

לפרוטוקול, ש' 35- עמ' 160, ש' 3). העדה מסרה "זה משנה מתי או באיזה יום זה קרה? אם היה שמש בחוץ או גשם? זה היה שמש זה היה בקיץ..." **"שני האירועים היו בקיץ"**, האירועים לא התרחשו בערב (עמ' 161 לפרוטוקול, ש' 18-10). לשאלת הסגור שוב מתי התרחש אירוע החיבוק מאחור השיבה העדה "תחילת או אמצע אוגוסט" (עמ' 167 לפרוטוקול, ש' 34-33), ושוב השיבה העדה בנוגע למועדי האירועים "אם אמרתי סוף יולי, יכול להיות שזה קרה בסוף יולי, לא זוכרת תאריך. יולי זה יולי ואוגוסט זה אוגוסט, **סוף יולי ותחילת אוגוסט מבחינתי זה אותו דבר, זה באותו שבוע**" (עמ' 170 לפרוטוקול, ש' 31-26). המתלוננת ע' מסרה שהיא חושבת שדלת המשרד היתה פתוחה באירוע החיבוק מאחור (עמ' 184 לפרוטוקול, ש' 25-22). העדה מסרה שסיפרה לחברתה אליה "כי הוא עבר לבסיס שלה ורציתי להזהיר אותה". לשאלת ההגנה "אני רוצה ליישר איתך קו... ואם מחר מחרתיים אנו מגלים שבכל חודש אוגוסט היה בחופשה... זה אומר שכל הטענה שלך לגבי חודש אוגוסט לא נכונה, ואת לא תשני עכשיו ותגיד זה היה בספטמבר או באוקטובר" השיבה העדה "זה קרה. או קיי. זה לא משנה בשבילי מתי זה קרה. אני לא ממציאה **לך תאריכים שאני לא יודעת. זה פשוט קרה.**" (עמ' 170 לפרוטוקול, ש' 22-16). המתלוננת ע' מסרה שלא היתה מעוניינת להשתתף בעימות מכוון "לא בא לי לראות אותו" (עמ' 179 לפרוטוקול, ש' 31-28), היא הגישה תלונה בכדי לפגוע בנאשם ובכדי לעזור לבנות אחרות "אלו שעדיין הוא לא הגיע אליהן" (עמ' 180 לפרוטוקול, ש' 6-1). הודעתה של העדה במח"ש לא הוגשה.

131. דו"חות נוכחות של הנאשם (נ/11).

מעיון וניתוח דו"חות הנוכחות בנוגע להמצאות הנאשם בבסיס "רמה", שהגישה ההגנה, עולה שבחודש יולי 2021, נמצא הנאשם בעבודה בעיקר מאמצע חודש יולי ועד לסופו. בתחילת חודש יולי דו"ח הנוכחות חסר ולא ניתן להבין ממנו היכן היה או האם עבד. בנוגע לחודש אוגוסט 2021, עולה שהנאשם שהה בחופשה בין התאריכים 19.08.21-15.08.21, ביתר הזמן הוא עבד בימים א'-ה', למעט בתאריכים 01.08.21-02.08.21 שאז שהה הוא במחלת ילד. בנוגע לחודש ספטמבר 2021 היה זה חודש מרובה חגי תשרי והנאשם עבד מעט. בנוגע לחודש אוקטובר 2021, עולה ממנו שהנאשם עבד באופן די מלא ומיום 31.10.21 ולמשך שלושה שבועות שהה הנאשם בימי עיון. דיווח שכזה מסביר את דברי הנאשם בעדותו שהוא שהה בסדרת חינוך והכנת סגל הקמה של הפלוגה וגדוד "שקד".

132. עדות הנאשם בבית הדין.

בעדותו הראשית בפנינו העיד הנאשם ביחס למתלוננת ע' "אני חושב שכדי להיות חבר של מישהו לא חייב לראות אותו כל יום או כל היום, כשיש שיח משותף או קליק כזה, נוצרת חברות אז היא הרגישה חופשי ופתוח לעמוד מול המראה, להגיד מה שהיא רוצה והיו פעמים שהיא היתה באה ועוזרת לי במשרד ומקריאה לי שמות מהלוח, למשך כמה דקות וחוזרת לעבודה שלה, לא יותר מזה" (עמ' 233 לפרוטוקול, ש' 14-9). הנאשם אישר שנהג להתחבק עם המתלוננת ע' "כשלא רואים אותה כל הסופ"ש או שהמתלוננת ע' מגיעה פעם בשבוע ובאה להגיד שלום, לא סתם ככה", תיאור החיבוק "...כאילו עומדת במקביל אלי כשהכתפיים שלנו קרובות ואני שם יד אחת על הכתפיים שלה" (עמ' 233 לפרוטוקול, ש' 33-23).

133. חקירתו הנגדית של הנאשם בבית הדין.

לשאלת התובעת מדוע משהי שנמצאת בקשר חברי עימו למה שהיא תקשור קשר עם אחר נגדו השיב הנאשם **"יכול להיות שבגלל שהיא טענה על ההערות שאני הערתי לה כגון שיער, גומיות, כומתה, או לחלופין, למצוא דרך יעילה מהירה לעזוב את המרחב"** ולשאלת התובעת למה שהמתלוננת ע' תגיש את התלונה נגדו כדי לעזוב את הבסיס כשהיא כבר עזבה את המרחב השיב הנאשם **"...אין לי הסבר הגיוני לזה, אממה, כפי שהתובעת העלתה שבכלל גורם לתלונה של המתלוננת ע' להיראות הזויה זה חוסר הטפסים על התלונה שלה ביוהליים ואיך מח"ש לא הציג את הטפסים האלה ואיך נפתחה התלונה שלה"** (עמ' 250 לפרוטוקול, ש' 24 - עמ' 251 לפרוטוקול, ש' 27). הנאשם מסר שהמגע היחידי שהיה לו עם מתלוננת ע' היו החיבוקים שתיאר בחקירתו הראשית **"...זה גם לפעמים בודדות כי לאחר מכן התחילו ההנחיות של הקורונה"** (עמ' 263 לפרוטוקול, ש' 5-1). **הנאשם מסר שאירוע החיבוק מאחור שלא קרה**, לשאלת התובעת האם **"הכל פרי דמיונה הקודח?"** השיב **"זה את אמרת"** (עמ' 264 לפרוטוקול, ש' 17-10). לשאלת בית הדין אישר הנאשם שהמתלוננת ע' הקריאה לו במשרד מספרים אישיים (עמ' 267 לפרוטוקול, ש' 5-6).

134. **חקירתו של הנאשם באזהרה במח"ש מיום 22.12.22 (ת/12).**

מעיון בהודעתו של הנאשם במח"ש עולה, שהוא היה בקשר **"חברי מאוד"** עם המתלוננת ע', **"...היא היתה יושבת אצלי במשרד שותים קפה, היינו יושבים לראות סרטים אצלי במשרד, יחד עם עוד קצין, זה היה ברמאללה, היא כל הזמן היתה באה לעזור לי במשרד, עוקבים אחד אחרי השני באינסטגרם, הייתי קורא לה ילדת מראות כי היא היתה אוהבת להצטלם מול מראות כל הזמן וחולה על אוכל, מסעדות"** (ש' 48-42). הנאשם מסר **שאין לו כל סכסוך עם המתלוננת ע' (ש' 61-63)**. לשאלת החוקרת בנוגע לאירוע החיבוק מאחור השיב הנאשם **"לא עשיתי דבר כזה, אמרתי לך לפני רגע שכל הזמן שהיא היתה באה לשבת אצלי במשרד והיתה יושבת לידי כל הזמן, היו הרבה בנות שעזרו לי במשרד ואת יכולה להביא לפה עשרות בנות ולא קרה דבר כזה, אני בא מרגש אבהי, אני נשוי ואבא לילדים, גם אם חיבקתי ואני לא זוכר שדבר כזה, זה היה מתוך חברות ולא מתוך משהו מיני...אם יש דברים שהובנו בצורה לא נכונה אני מצטער על זה."** (ש' 99-89).

135. **ניתוח האירוע על פי העדויות.**

מעיון בראיות שנפרסו בפנינו בנוגע לאירוע החיבוק מאחור מצאנו לתת אמון בגרסתה של המתלוננת ע' וזאת בשים לב לעקביות גרסתה ולחיוזקים לעדותה בעדות הנאשם. הנאשם מכחיש את האירוע. הנאשם מאשר בחקירתו הראשית בבית הדין ומיוזמתו **"...היו פעמים שהיא היתה באה ועוזרת לי במשרד ומקריאה לי שמות מהלוח, למשך כמה דקות וחוזרת לעבודה שלה"**. גם בחקירתו במח"ש מסר הנאשם **"היא כל הזמן היתה באה לעזור לי במשרד"**. המצאות המתלוננת ע' במשרדו של הנאשם בבסיס **"רמה"** אושרה על ידו ואמירותיו בנוגע לעזרה תואמות באופן מוחלט את גרסת המתלוננת ע' לאירוע. לא זו בלבד הנאשם עצמו אומר שאם יש דברים שהובנו בצורה לא נכונה אני מצטער על זה ומשפטים דומים כמתואר להלן בסעיף 139. למה שדברים יובנו בצורה לא נכונה אם החיבוקים היו חברים בלבד? אנו רואים במשפט זה חיוזק נוסף לגרסת

המתלוננות שהותירה בנו רושם חיובי. לאור האמור לעיל אנו קובעים שמדובר בחיזוק לעדותה של המתלוננת ע' באירוע החיבוק מאחור.

136. **בירור נושא תפיסת המותן של הנאשם על ידי המתלוננת ע'.** במסגרת חקירתו של הנאשם במח"ש (ת/12) מסר הנאשם, שהמתלוננת ע' היתה תופסת לו במותן כשהיתה עוברת לידו (ש' 79). בחקירתה הנגדית של חוקרת מח"ש, ליטל ברסוצקי, נשאלה החוקרת על ידי ההגנה מדוע לא נחקרה המתלוננת ע' בגין נושא זה והיא השיבה שזה לא נבדק. במסגרת חקירתה הנגדית של המתלוננת ע' על ידי ההגנה היא לא נשאלה כלל בגין נושא תפיסת המותן. לאור האמור לא מצאנו שמדובר במחדל חקירה.

137. **האם היה מקום לגבות הודעה מחברתה של המתלוננת ע' אליה ?** ההגנה טענה שהיה מקום לגבות הודעה מחברתה של המתלוננת ע' אליה שכן היא סיפרה לה על האירוע. מעדותה של המתלוננת ע' היא מסרה ששיתפה את חברתה אילה כשהנאשם עבר לבסיס שלה, אחרי חצי שנה (עמ' 157 לפרוטוקול, ש' 13-14). מעדותה של חוקרת מח"ש ליטל ברסוצקי עולה שהיא לא מצאה צורך להביא עדה, חברה של המתלוננת ע' שכן היא שיתפה אותה באירוע כמה חודשים לאחר מכן. האם היה מקום לגבות הודעה מהעדה או לפחות ליצור עימה קשר טלפוני ולזכר את השיחה ? כנראה שכן. אולם ההגנה יכולה לזמן את העדה כעדת הגנה והיא בחרה שלא לעשות כן.

138. **חקירת ההגנה את המתלוננת ע' בנוגע לאירוע.** במסגרת חקירתה הנגדית של המתלוננת ע' לא הוטח בה אפילו פעם אחת שהיא ממציאה או משקרת בנוגע לאירוע החיבוק מאחור או אירוע ההצמדה, ואף לא ירדו לפרטי פרטים בנוגע לאירועים. בשונה מאוד מחקירתה הנגדית של המתלוננת ה'.

139. **התנצלות הנאשם בחקירתו במח"ש.** בחקירתו במח"ש (ת/12), במספר הזדמנויות, התנצל הנאשם. נפנה להודעתו, בשורות 98-99, "אם יש דברים שהובנו בצורה לא נכונה **אני מצטער על כך**", נאמר ביחס לאירוע החיבוק מאחור, בשורות 274-275, "כי ידעתי שהיא אמרה לי פעם אחת שזה לא מתאים, **ואני הבנתי עם עצמי שעשיתי טעות**, מבחינת הבית שלי...", ביחס לאירוע הסילבסטר, בשורות 345-346, "**אני באמת מצטער** (בית הדין- טעות במקור) אם ככה דברים הצטיירו, אבל חלק מהדברים שנאמרו פה לא נכונים בכלל", נאמר ביחס למתלוננת ע', בשורה 356, "ולגבי המתלוננת ע' יכול להיות שדברים יצאו מהקשרם **ואני באמת מצטער על זה**, ואני לא הטרדתי מינית ולא היתה לי כוונה כזאת...", נאמר ביחס למתלוננת ע', בשורות 409-410, "אמרתי לך **אני מצטער על זה באמת**, זה עומד לי בגרון, זה דברים שהתפרשו לא נכון, אבל לא נצמדתי אליה, באמת שלא", ביחס לאירוע החיבוק מאחור ואירוע ההיצמדות, בשורות 475-478, "אני באמת שלא התנכלתי...יש דברים שהובנו בצורה לא נכונה **ואני מצטער על כך**, אני חושב שיש דברים שהם מנופחים ושה דברים שלא קרו, **ואני מצטער שיש דברים שהובנו בצורה לא נכונה**...", ביחס לשתי המתלוננות, ולשאלת החוקרת "אם אתה אומר שהדברים לא קרו, אז על מה אתה מצטער?" השיב "שהדברים הובנו בצורה לא נכונה". אנו סבורים שיש בתשובות הנאשם בכדי לחזק את עדותה של המתלוננת ע' ואף את עדותה של המתלוננת ה'.

140. **זמן התרחשות אירוע החיבוק מאחור.** במסגרת ניהול ההליך התמקדה ההגנה בזמן ביצוע התרחשות האירועים וזאת בכדי להעלות ספק בנוגע להמצאות הנאשם בבסיס "רמה" בנוגע לאישום השני, או היעדרותו מהבסיס, וזאת בכדי ליצור ספק סביר. מעיון וניתוח נ/11 **אנו סבורים שישנה קורלציה מלאה בין תלונתה של המתלוננת ע' והזמנים שהיא ציינה שכל אירוע התרחש** ובין הימצאות הנאשם בבסיס במועד זה, על אף העובדה שמדובר במועד מדויק שאינו ידוע. גם חוסר יכולתה של המתלוננת לנקוב בתאריך מדויק הגיוני וסביר לאור הזמן הרב שחלף. לאור האמור לא מצאנו שיש בנ/11 בכדי לעזור לנאשם בהגנתו בשום צורה.

141. בסופו של דבר, עדות הנאשם לא הותירה בנו רושם מהימן כלל וכלל, גרסת הנאשם היתה מתפתחת, חלקית, ניכר בפנינו שהנאשם לא העיד את כל מה שהוא יודע ועשה באירוע זה והיתה מצדו נטייה לצמצם את האירוע ולהפוך את האירועים לחיבוקים חבריים. לעומת זאת, גרסת המתלוננת הינה עקבית לאור עדותה הראשית וחקירתה הנגדית. לגרסת המתלוננת ע' מצאנו חיזוק בדמות אמירות הנאשם בדבר עזרתה של המתלוננת ע' לנאשם במשרדו בהקראת שמות מהלוח. אנו מודעים לעובדה שמדובר בעדות יחידה והזהרנו את עצמנו האם העדות מספיקה להרשעה ואנו סבורים כך. **לאור כל האמור אנו סבורים שהתביעה עמדה בנטל הראיה באירוע החיבוק מאחור.**

142. אנו קובעים שהתביעה הוכיחה בפנינו, מעל לכל ספק סביר, שבמועד שאינו ידוע במדויק, **במהלך חודש אוגוסט 2021**, לבקשתו של הנאשם, סייעה לו המתלוננת ע' בהקראת מספרים אישיים, ולצורך כך עמדה מול **לוח** במשרדו. בשלב זה, הנאשם חיבק לפתע את המתלוננת ע' בחוזקה מאחורה. המתלוננת ע' אמרה לנאשם **"מה"**, הוא בתגובה הלך אחורה ואז נצמד אליה שוב מאחורנית וחיבק אותה שוב בחוזקה.

לאור כל האמור אנו מרשיעים את הנאשם בעבירה של התנהגות שאינה הולמת שוטר באישום השני בסעיף 2 לעובדות כתב האישום.

ניתוח הראיות הנוגעות לאירוע ההצמדה. העדויות הרלוונטיות לשאלה שבמחלוקת הן עדות המתלוננת ע', נ/11 ועדות הנאשם.

143. **עדות המתלוננת ע' בבית הדין.** בפני בית הדין תיארה המתלוננת ע' את אירוע ההצמדה עברו שבועיים שלושה מאירוע החיבוק מאחור **"...ואז הינו במשרד שלו כל אחד נשען על שולחן אחר ופשוט ישבו עוד שני אנשים שהלכו ואז הוא פשוט לקח את החגורה שלי אבזם עבה כזה משך אותי אליו שם את היד שלו על העורף שלי והצמיד אותי אליו"** (עמ' 155 לפרוטוקול, ש' 30-33). העדה הדגימה **"אני עמדתי לפני השולחן ונשענתי עם החלק האחורי של גופי או עם ישבני על השולחן הפנים כלפי השולחן השני יש מרחק כחצי מטר בין הנאשם לביני הוא התקרב אלי שלח את ידו הימנית לאזור האבזם הצמיד את החלק הקדמי של גופי אל מול החלק הקדמי של גופו ופשוט הצמיד שם את היד השמאלית כנראה על העורף שלי.** הערת בית הדין- העדה מתארת יד על צווארה של התובעת מתחת ללחי השמאלית ולאחר מכן מראה שכף ידו היתה חלקית על צווארה וראשי האצבעות הגיעו

לעורף...ואז הוא שחרר אחרי חצי דקה משהו כזה ונבהלתי והלכתי...אני זוכרת שהוא אמר **דברים לא רציתי לשמוע או לא שמעתי...בלחש...**, הרגישה מגעיל, לא הגבתי קפאתי" (עמ' 155 לפרוטוקול, ש' 35 – עמ' 156, ש' 18). היא סיפרה לאחר כחצי שנה לחברה שלה אליה בר שלום שהנאשם עבר לשרת בסיס בו שירתה החברה.

144. **חקירתה הנגדית של המתלוננת ע' בבית הדין.**

בחקירתה הנגדית מסרה המתלוננת ע' בהתייחס לשאלות ההגנה שהגיוני שתחילת האמירות היו בסוף חודש יולי תחילת אוגוסט, האמירות נאמרו **"כל יום יומיים במשך שבועיים שלוש, תספור"** (עמ' 159 לפרוטוקול, ש' 18-31), **האירוע השני התרחש בסוף אוגוסט 21**, (עמ' 160 לפרוטוקול, ש' 2-3), לשאלת ההגנה מתי עזב הנאשם את בסיס "רמה" השיבה העדה "אני זוכרת שהוא עבר לבסיס שקד, לא זוכרת בדיוק מתי. אחרי שאני עזבתי" (עמ' 160 לפרוטוקול, ש' 8-9), העדה לא שיתפה אף אחד בהגשת התלונה מלבד חברתה אליה. העדה מסרה שסיפרה לחברתה אליה "כי הוא עבר לבסיס שלה **ורציתי להזהיר אותה**". לשאלת ההגנה "אני רוצה ליישר איתך קו...ואם מחר מחרתיים אנו מגלים שבכל חודש אוגוסט היה בחופשה...זה אומר שכל הטענה שלך לגבי חודש אוגוסט לא נכונה, ואת לא תשני עכשיו ותגידי זה היה בספטמבר או באוקטובר" השיבה העדה **"זה קרה. או קיי. זה לא משנה בשבילי מתי זה קרה. אני לא ממציאה לך תאריכים שאני לא יודעת. זה פשוט קרה"**. (עמ' 170 לפרוטוקול, ש' 16-22). המתלוננת ע' מסרה שלא היתה מעוניינת להשתתף בעימות מכוון "לא בא לי לראות אותו" (עמ' 179 לפרוטוקול, ש' 28-31), היא הגישה תלונה בכדי לפגוע בנאשם ובכדי לעזור לבנות אחרות **"אלו שעדיין הוא לא הגיע אליהן"** (עמ' 180 לפרוטוקול, ש' 1-6). הודעתה של העדה במח"ש לא הוגשה.

145. **עדות הנאשם בבית הדין.**

בעדותו הראשית בפנינו העיד הנאשם ביחס למתלוננת ע' **"הקשר שלי עם המתלוננת ע' היה קשר חברי. לא היה ממשיק עבודה ביני לבניה, אך ורק חברי. לגבי ההערות היתה הערה אחת שהייתי אומר לה, "ילדת מראות", כל מראה שהיא רואה, לא משנה איפה, מוציאה טלפון ומצטלמת. להגיד הערה או כינוי, לא יודע. לא חושב שיש בזה משהו פוגעני..."** (עמ' 232 לפרוטוקול, ש' 21-31). לשאלת ההגנה **"...היא תיארה שני מקרים, מה שמשותף למקרים האלה, זה חיבוק/הצמדה שלך אותה. היה?"** השיב הנאשם **"לגבי חיבוק היה. אני יכול להדגים עליך? הסגור מתקרב לנאשם, למשל עומדים בכניסה לגדוד והיא באה אז כאילו אומרים שלום, כאילו עומדת במקביל אלי כשהכתפיים שלנו קרובות ואני שם יד אחת על הכתפיים שלה. זה חיבוק צדדי כזה"**. (עמ' 233 לפרוטוקול, ש' 23-33).

146. **חקירתו הנגדית של הנאשם בבית הדין.**

לשאלת התובעת מדוע מישהי שנמצאת בקשר חברי עימו למה שהיא תקשור קשר עם אחר נגדו השיב הנאשם **"יכול להיות שבגלל שהיא טענה על ההערות שאני הערתי לה כגון שיער, גומיות, כומתה, או לחלופין, למצוא דרך יעילה מהירה לעזוב את המרחב"** ולשאלת התובעת למה שהמתלוננת ע' תגיש את התלונה נגדו כדי לעזוב את הבסיס כשהיא כבר עזבה את המרחב השיב הנאשם **"...אין לי הסבר הגיוני לזה, אממה, כפי שהתובעת העלתה שבכלל גורם לתלונה של המתלוננת ע' להיראות הזויה זה חוסר הטפסים על התלונה שלה ביוהל"ם ואיך מח"ש לא הציג**

את הטפסים האלה ואיך נפתחה התלונה שלה" (עמ' 250 לפרוטוקול, ש' 24 - עמ' 251 לפרוטוקול, ש' 27). הנאשם מסר שהמגע היחידי שהיה לו עם מתלוננת ע' היו החיבוקים שתיאר בחקירתו הראשית "ל...זה גם לפעמים בודדות כי לאחר מכן התחילו ההנחיות של הקורונה" (עמ' 263 לפרוטוקול, ש' 5-1). לשאלת התובעת האם "שהמתלוננת ע' מתארת...שבו אתה מושך אותה מהחגורה שלה נצמד אליה לוחש לה דברים באוזן?" השיב הנאשם "לא קרה היא גם לא הזכירה שזה היה זמן של קורונה וכולנו היינו עם מסיכות." (עמ' 264 לפרוטוקול, ש' 20-18).

147. חקירתו של הנאשם באזהרה במח"ש מיום 22.12.22 (ת/12).

מעיון בהודעתו של הנאשם במח"ש עולה שהוא היה בקשר "חברי מאוד" עם המתלוננת ע', "...היא היתה יושבת אצלי במשרד שותים קפה, היינו יושבים לראות סרטים אצלי במשרד, יחד עם עוד קצין, זה היה ברמאללה, היא כל הזמן היתה באה לעזור לי במשרד, עוקבים אחד אחרי השני באינסטגרם, הייתי קורא לה ילדת מראות כי היא היתה אוהבת להצטלם מול מראות כל הזמן וחולה על אוכל, מסעדות" (ש' 42-48). הנאשם מסר שאין לו כל סכסוך עם המתלוננת ע' (ש' 61-63). לשאלת החוקרת "המתלוננת ע' אומרת ששבועיים אחרי האירוע הזה בערך, הייתם במשרד שלך, היו שם שני אנשים, הם יצאו. נשאתם אתה והמתלוננת ע', כשכל אחד מכם יושב חצי ישיבה חצי עמידה על השולחן, מה קרה כשהם יצאו מהחדר?" השיב הנאשם "לא זכור לי, אבל באמת ביני ובינה לא היה שום דבר", החוקרת שואלת בהמשך "שום דבר? היא אומרת שאתה משכת את המתלוננת ע' מהחגורה שלה, הצמדת אותה אליך, תפסת לה בצוואר ולחשת לה באוזן דברים, תסביר לי את זה" השיב הנאשם "לא קרה" (ש' 114-122).

148. ניתוח האירוע על פי העדויות.

מעיון בראיות שנפרסו בפנינו בנוגע לאירוע ההצמדה מצאנו לתת אמון בגרסתה של המתלוננת ע' וזאת בשים לב לעקביות גרסתה ולחיזוקים לעדותה בעדות הנאשם. הנאשם מכחיש את האירוע. הנאשם מאשר בחקירתו הראשית בבית הדין ומיוזמתו של הנאשם הוא מסר שהמתלוננת ע' שהתה הרבה במשרדו, גם בחקירתו במח"ש מסר הנאשם "היא כל הזמן היתה באה לעזור לי במשרד". לאור האמור לעיל אנו קובעים שמדובר בחיזוק לעדותה של המתלוננת ע' באירוע ההצמדה.

149. נושא תפיסת המותן של הנאשם על ידי המתלוננת ע'. במסגרת חקירתו של הנאשם במח"ש (ת/12) מסר הנאשם, שהמתלוננת ע' היתה תופסת לו במותן כשהיתה עוברת לידו (ש' 79). באם אכן אירועים מעין אילו התרחשו הם מעידים על האווירה בין הנאשם למתלוננת ע' כשלכך יש להוסיף את חיבוקי השלום עליהם העיד הנאשם.

150. חקירת ההגנה את המתלוננת ע' בנוגע לאירוע. במסגרת חקירתה הנגדית של המתלוננת ע' לא הוטח בה אפילו פעם אחת שהיא ממציאה או משקרת בנוגע לאירוע החיבוק מאחור או אירוע ההצמדה, ואף לא ירדו לפרטי פרטים בנוגע לאירועים. בשונה מאוד מחקירתה הנגדית של המתלוננת ה'.

151. התנצלות הנאשם בחקירתו במח"ש. בחקירתו במח"ש (ת/12), במספר הזדמנויות, התנצל הנאשם. נפנה להודעתו, בשורות 98-99, "אם יש דברים שהובנו בצורה לא נכונה אני מצטער על

כך, נאמר ביחס לאירוע החיבוק מאחור, בשורות 274-275, "כי ידעתי שהיא אמרה לי פעם אחת שזה לא מתאים, **ואני הבנתי עם עצמי שעשיתי טעות**, מבחינת הבית שלי..." ביחס לאירוע הסילבסטר, בשורות 345-346, **"אני באמת מצטער"** (בית הדין- טעות במקור) אם ככה דברים הצטיירו, אבל חלק מהדברים שנאמרו פה לא נכונים בכלל", נאמר ביחס למתלוננת ע', בשורה 356, "ולגבי המתלוננת ע' יכול להיות שדברים יצאו מהקשרם **ואני באמת מצטער על זה**, ואני לא הטרדתי מינית ולא היתה לי כוונה כזאת..." נאמר ביחס למתלוננת ע', בשורות 409-410, **"אמרתי לך אני מצטער על זה באמת**, זה עומד לי בגרון, זה דברים שהתפרשו לא נכון, אבל לא נצמדתי אליה, באמת שלא", ביחס לאירוע החיבוק מאחור ואירוע ההיצמדות, בשורות 475-478, **"אני באמת שלא התנכלתי... יש דברים שהובנו בצורה לא נכונה ואני מצטער על כך**, אני חושב שיש דברים שהם מנופחים ושה דברים שלא קרו, **ואני מצטער שיש דברים שהובנו בצורה לא נכונה**..." ביחס לשתי המתלוננות, ולשאלת החוקרת "אם אתה אומר שהדברים לא קרו, אז על מה אתה מצטער?" השיב "שהדברים הובנו בצורה לא נכונה". אנו סבורים שיש בתשובות הנאשם בכדי לחזק את עדותה של המתלוננת ע' ואף את עדותה של המתלוננת ה'.

152. **זמן התרחשות אירוע ההצמדה**. בכתב האישום מועד אירוע ההצמדה הוא סוף חודש יולי. אולם במהלך שמיעת הראיות בפנינו העידה המתלוננת ע' שמועד האירוע היה בסוף חודש אוגוסט 21. במסגרת ניהול ההליך התמקדה ההגנה בזמן ביצוע התרחשות האירועים וזאת בכדי להעלות ספק בנוגע להמצאות הנאשם בבסיס "רמה" בנוגע לאישום השני, או היעדרותו מהבסיס, וזאת בכדי ליצור ספק סביר. מעיון וניתוח נ/11 **אנו סבורים שישנה קורלציה מלאה בין תלונתה של המתלוננת ע' והזמנים שהיא ציינה שכל אירוע התרחש** ובין הימצאות הנאשם בבסיס במועד זה, על אף העובדה שכתב האישום התייחס לאירוע ההצמדה שהתרחש בסוף חודש יולי. לאור האמור לא מצאנו שיש בנ/11 בכדי לעזור לנאשם בהגנתו בשום צורה.

153. בסופו של דבר, עדות הנאשם לא הותירה בנו רושם מהימן כלל וכלל, גרסת הנאשם היתה מתפתחת, חלקית, ניכר בפנינו שהנאשם לא העיד את כל מה שהוא יודע ועשה באירוע זה והיתה מצדו נטייה לצמצם את האירוע ולהפוך את האירועים לחיבוקים חבריים. לעומת זאת, גרסת המתלוננת הינה עקבית לאור עדותה הראשית וחקירתה הנגדית. לגרסת המתלוננת ע' מצאנו חיזוק בדמות אמירות הנאשם בדבר המצאות המתלוננת ע' רבות במשרדו. אנו מודעים לעובדה שמדובר בעדות יחידה והזהרנו את עצמנו האם העדות מספיקה להרשעה ואנו סבורים כך. **לאור כל האמור אנו סבורים שהתביעה עמדה בנטל הראיה באירוע החיבוק מאחור**.

154. אנו קובעים שהתביעה הוכיחה בפנינו, מעל לכל ספק סביר, שבמועד שאינו ידוע במדויק, **בסוף חודש אוגוסט 2021**, בעת שהמתלוננת ע' והנאשם היו במשרדו בגפם, תפס אותה הנאשם מחגורתה, הצמיד אותה אליו ולחש באוזנה מילים שאותן לא קלטה, תוך שאחז בידו השניה בעורפה.

לאור כל האמור אנו מרשיעים את הנאשם בעבירה של התנהגות שאינה הולמת שוטר באישום השני בסעיף 3 לעובדות כתב האישום.

155. מהימנות העדים באישום השני

המתלוננת ע' - התרשמנו מאוד מעדות המתלוננת ע'. עדותה של המתלוננת ע' היתה עקבית, סדורה, תיארה את שאירע ולא ניסתה להוסיף כל נופך אחר לאירוע. עדותה מקבלת חיזוק מאמירות שונות של הנאשם כפי שפירטו בכל ניתוח אירוע. לא מצאנו כל סיבה של המתלוננת ע' להעליל על הנאשם אירוע שלא התרחש. אנו מאמינים לה שכוונתה היתה להזהיר את חברתה ואולי אחרות מפני הנאשם בבסיס "שקד".

הנאשם – הנאשם העיד בפנינו באופן נחרץ, אולם מתחמק ומתפתל בתשובותיו. ניכר שהנאשם מכיר את חומר הראיות בצורה טובה מאוד ולפעמים כשלא נוח לו לענות הוא מפנה למחדלי חקירה שהיו אמורים לכאורה ליישב את הסתירה, במקום לענות באופן כנה ואמיתי. מצאנו סתירות רבות בין עדותו, חקירתו הנגדית חקירתו באזהרה במח"ש.

טענות ההגנה לביטול כתב האישום מחמת הגנה מן הצדק

156. בקשה לביטול כתב האישום מחמת הגנה מן הצדק (הבקשה הראשונה).

ביום 25.06.24 הגישה ההגנה "בקשה לביטול כתב אישום מחמת הגנה מן הצדק" וזאת עוד בטרם התחלנו בהליך של שמיעת ראיות. באותו היום נתנו החלטה כדלקמן: "עתירת ההגנה לסעד של הגנה מן הצדק מבוססת על טענות עובדתיות שדין להתברר עם שמיעת הראיות. בנסיבות אלו הבקשה נדחית. ההגנה תגיש מענה מפורט לכתב האישום תוך 7 ימים מהיום. המזכירות תעביר עותק החלטה זו לצדדים וכן תתאם שלושה מועדים להוכחות...".

157. בקשה לביטול כתב אישום מחמת הגנה מן הצדק (הבקשה השנייה).

ביום 18.05.25 הגישה ההגנה את הבקשה השנייה. הבקשה נשענת על **ארבעה אדנים** שנתייחס לכל אחד ואחד בנפרד.

158. אי העמדת המתלוננת ה' לדין.

ההגנה טענה שהוכח שהמתלוננת ה' שלחה לנאשם התכתבויות מיניות ואף תמונות מיניות באירוע הסילבסטר ועל כן היה מקום להעמידה לדין בגין ביצוע עבירה לפי סעיפים 130 ו 132 לחוק השיפוט הצבאי, תשט"ו-1955. **אנו דוחים טענה זו.** בשלב החקירה המתלוננת ה' כבר לא שירתה בשירות סדיר. ספק רב אם בשלב החקירה היו ראיות המקימות סיכוי סביר להרשעה בעבירה לפי חוק השיפוט הצבאי. בכל מקרה ואף אם נניח שהמתלוננת ה' עברה עבירה שכזו, אין עניינה דומה לעניינו של הנאשם. הנאשם בנוסף הואשם בעוד מספר רב של אירועים. אכיפה בררנית הינה יחס שונה כלפי מי שמבצע את אותם המעשים והמצב ממש שונה במקרה שפנינו. **לאור כל האמור אנו דוחים טענה זו.**

159. העמדת הנאשם בפני סיכון כפול והעמדה לדין משמעת.

טענת ההגנה הינה שכנגד הנאשם נפתחה חקירה פלילית במח"ש בגין ביצוע עבירות של הטרדה מינית ומעשה מגונה. מח"ש החליטו לסגור את תיק החקירה מחוסר ראיות ולהעבירו למחלקת משמעת "מאחר שמחומר הראיות הקיים בתיק עולים עניינים שיכול ומצויים בתחום סמכותה

של מחלקת משמעת...". ההגנה טוענת שמכוון שתיק החקירה נסגר בפן הפלילי מחוסר ראיות ניתן להעמידו לדין משמעתי רק בגין אמירות בהן הודה בחקירתו, לא היה מקום להעמידו בגין אותם אירועים לדין משמעתי כלל שכן הליך שכזה נוגד את הנחיית פרקליט המדינה. **אנו דוחים מכל וכל טענה זו.** למחלקת משמעת ישנה סמכות להעמיד לדין שוטר בגין עובדות שנחקרו בפן הפלילי אולם מקימות גם עבירות בפן המשמעתי. זהו המקרה בפנינו בתיק זה. ניתן להעמיד לדין שוטר בעבירה של הטרדה מינית בפן המשמעתי בבית דין למשמעת בהתאם לעבירה לפי סעיף 27 לתוספת הראשונה לחוק המשטרה תשס"ו-2006 גם כאשר בפן הפלילי עבירה של הטרדה מינית נסגרה מחוסר ראיות. ניתן להעמיד לדין שוטר בגין עבירה של התנהגות שאינה הולמת שוטר בהתאם לסעיף 3 לתוספת גם כאשר בפן הפלילי עבירה של מעשה מגונה נסגרה מחוסר ראיות. נזכיר שהיסוד הנפשי בין עבירה משמעטית לעבירה פלילית הינו שונה. מדובר בהליך הנעשה חדשות לבקרים בבית הדין ולא מדובר במקרה יחיד ובודד. **אין במקרה זה העמדת הנאשם בפני סיכון כפול כלל וכלל. באופן כללי נציין כי רוב התיקים הנדונים בבית דין זה החלו במסגרת חקירת מח"ש שבסופו של יום נסגרה במישור הפלילי והועברה לטיפול משמעתי. למעלה מן הצורך נזכיר כי סעיף 11 לחוק המשטרה קובע כי אחריות שוטר בשל עבירת משמעת אינה גורעת מאחריות פלילית ומותר לנקוט נגדו בהליכים משמעתיים אף אם הורשע או זוכה בשל מעשה בבית משפט, אם כך לאחר זיכוי בבית משפט, על אחת כמה וכמה שלאחר סגירת תיק במישור הפלילי.**

160. **התנהלות התביעה, השלמת חקירה בלתי חוקית והעברת חומרי חקירה לאחר תחילת המשפט.**

ההגנה טוענת שבתיק זה התביעה ביצעה פעולות שמהוות השלמת חקירה בניגוד לדין ולהנחיות והליכים אילו פגעו באופן קשה בזכותו של הנאשם להתגונן ולנהל את הגנתו. הכלל הינו שהשלמות חקירה מבצעים בשלב של חקירה. משהתחיל ההליך אין כל מקום להשלמת חקירה שכן הנאשם ביסס את הגנתו על חומר החקירה שהיה קיים בשלב הגשת כתב האישום. ההגנה הפנתה למזכר שערכה התובעת עו"ד מורן ישראל (נספח ב' בבקשת ההגנה לביטול כתב האישום מחמת הגנה מן הצדק) ועיינו שאלת הבהרה למתלוננת ה' שנערכה, ככל הנראה, בחודש ספטמבר 23. האם זהו תפקידה של תובעת לבצע הבהרה זו? התשובה היא לא. בכך ההגנה צודקת לחלוטין בנוגע למזכר זה. להשלמת התמונה נכתוב שכתב האישום בתיק זה הוגש ביום 27.12.23. היה מקום שהגוף החוקר יבצע את ההבהרה. **האם הגנת הנאשם נפגעה מכך? התשובה הינה לא באופן מוחלט** שכן כת"א הוגש רק לאחר שלושה חודשים.

עוד טוענת ההגנה שההתכתבויות בין המתלוננות התגלו במהלך עדותה של המתלוננת ה'. ההגנה טוענת שהסיבה לכך הינה התעקשותה של התביעה שלא לפרוק את הטלפון של המתלוננות ובפרט המתלוננת ה'. אכן, מצב שראיות חדשות מתגלות במהלך עדות של מתלוננת אינו תקין. אולם, החיים מלמדים אותנו שלעיתים אירועים שכאלה מתרחשים ובמיוחד בעידן הטכנולוגי בו אנו מצויים שבו הרבה מאוד סוגים שונים של ראיות נוספות אפשריות. לכן יש להתייחס לכך מבחינת משקל הראיה שהתווספה. אנו סבורים שההודעות בין המתלוננות עזרו להגנה בטיעוניה ועל כן,

למרות שקיבלנו את הראיה (ת/4) הפחתנו ממשקלה. **אנו סבורים שאין כל פגיעה בהגנת הנאשם מראיה זו אלה ההפך.**

ההגנה טענה בנוגע לטופס הדיווח על אירוע פגיעה מינית (נ/5) על כך שהתביעה סירבה להגשת המסמך על אף שעורכת המסמך, רס"ן טל פדידה, היתה עדת תביעה. כל צד, במסגרת ניהול הראיות, מחליט, על פי שיקול דעתו האם להגיש או שלא להגיש מסמכים. מדובר בפררוגטיבה של הצדדים בניהול הליך. **משכך ולאחר שההגנה הגישה מסמך זה, ולאחר מכן התביעה הגישה את נ/5א', איננו רואים, בשלב זה, כל בעיה בהתנהלות התביעה.**

161. **תדרוך והכנת עדים באופן הנוגד את הנחית פרקליט המדינה.**

ההגנה טענה שהתביעה שלא היתה מרוצה מחקירת מח"ש, דה פקטו השלימה חקירה בעצמה, שלא בסמכות ושלא כדין. לטענת ההגנה התביעה פונה באופן יזום לעדי התביעה, ובמסגרת רענון עדים שואלת שאלות ומטיחה את טענות ההגנה בפני העדים ערב עדותם. ההגנה מצביעה על מספר ריענוני עדים במהלך ניהול התיק ואף לפניו. ההגנה הפנתה לנספחים ב-ו לבקשתם לביטול כתב האישום מחמת הגנה מן הצדק.

בהתייחסות לנספח ב', מזכרה של התובעת עו"ד מורן ישראל, כפי שצינו קודם, מדובר בהליך שנעשה קודם להגשת כת"א. אכן מקובלת עלינו טענת ההגנה שהגורם שצריך לבצע את ההשלמה הינו הגוף החוקר ובמקרה זה מח"ש. כוונת המחוקק וההנחיות הינה שתובע לא יאסוף חומרי חקירה ואז ישנו סיכוי שיהפוך לעד במשפט. זהו מצב שאינו רצוי כלל וכלל. **בנוגע לנספח ב' לא מצאנו בתוכן האמור בכדי לפגוע ולו במעט בהגנת הנאשם.**

בהתייחסות לנספח ג', מזכרה של התובעת עו"ד לינוי ויצמן מיום 21.07.24, ממנו עולה שבעת זימנה את המתלוננת ה' לעדות ותיאמה עימה מועד לריענון העדה בטרם תעיד, יצרה עימה קשר. לאחר כ-11 ימים יצרה עימה המתלוננת ה' קשר בהודעה ומסרה לה שבמסגרת שיחה עם חברתה נזכרה ששלחה לה הודעות. את ההודעות העבירה לתובעת. מדובר בת/2 (ההקלטה הקצרה 18 שניות) ו-ת/3. מנספח ג' עולה שהתובעת לא יזמה כל חיפוש חומר ומדובר בחיפוש שביצעה המתלוננת ה'. מת/2 (ההקלטה הקצרה), אין כל ראיה שהתבססנו עליה ובנוגע לת/3 משקלה של הראיה היה נמוך מאוד כפי שנקבע בהתייחסותנו לאישום הסילבסטר וקבעתנו בנוגע אליה מתבססת בעיקר בנוגע למועד בו הבינה המתלוננת ה' שהנאשם נשוי. איננו מוצאים כל פגם בהתנהלות התובעת. **בנוגע לנספח ג' לא מצאנו בתוכן האמור בכדי לפגוע בהגנת הנאשם.**

בהתייחסות לנספח ד', מזכרה של התובעת עו"ד לינוי ויצמן מיום 09.10.24, ממנו עולה שבעת שביצעה לעדה אלמוג כהן ריענון עדה, שאלה התובעת את העדה בנוגע להודעתה במח"ש ששם השיבה "לא נראה לי" ביחס לשאלת החוקרת אם המתלוננת ה' שלחה לו הודעות בנוגע לנאשם. התובעת מציינת שבמהלך הריענון העדה, ביוזמתה בלבד, "שלחה לה צילום של הודעות ובכוונת התביעה להגישם בדיון הקרוב". מדובר בת/7. אין לנו מועד של שליחת ההודעות. ההודעות מתייחסות לבקשת הנאשם שהמתלוננת ה' תאשר לו עוקב ברשת האינסטגרם. משקלה של הראיה הינו אפסי כפי שקבענו.... אנו סבורים שלא היה מקום לתובעת לשאול את השאלה הנ"ל במסגרת ריענון העדה. לכך יש שלב של השלמת חקירה. על אף האמור **בנוגע לנספח ד' לא מצאנו בתוכן האמור בכדי לפגוע בהגנת הנאשם.**

בהתייחסות לנספח ה', מזכרה של התובעת עו"ד שירה קרואני ארד מיום 07.01.25, ממנו עולה שטרם הדיון היא שוחחה עם העדה רס"ן טל פדידה. יצוין שהעדה העידה באותו היום בבית הדין. התובעת מציינת שטרם העדות היא שוחחה עם העדה שתיארה את הכתוב בנספח ה'. נציין שהעדה היא שערכה את 5/ הנספח ה' תואם לחלוטין את עדותה של העדה בבית הדין. יתכן ולא היה מקום, לתובעת, לשוחח עם העדה מעבר לכתוב בנ/5, שכן כפי שאנו מבינים משמיעת הראיות בפנינו, העדה לא נחקרה כלל במח"ש. באם התביעה רצתה להבין מעבר לאמור בנ/5 היה מקום לשלוח את התיק להשלמה בנקודה זו ולגבות הודעה מהעדה במח"ש. זוהי דרך המלך. האם הגנת הנאשם נפגעה מנספח ה' ? אנו סבורים שלא. **מכל האמור בנוגע לנספח ה' לא מצאנו בתוכן האמור בכדי לפגוע בהגנת הנאשם לאור עדותה של רס"ן טל פדידה בבית הדין.**

בהתייחסות לנספח ו', מזכרה של התובעת עו"ד שירה קרואני ארד מיום 20.01.25, ממנו עולה שטרם עדות חוקרת מח"ש, ריטה גרינבלט, במסגרת ריענון העדה "עלו במסגרת השיחה" מספר נושאים. מדוע נגבתה עדות המתלוננות במח"ש מרכז, נושא פריקת טלפונים, אי יצירת קשר עם אחרים שהוזכרו בעדויות המתלוננות ועוד. העדה גבתה את תלונות המתלוננת ה' והמתלוננת ע' בלבד. ההגנה מלינה על העובדה שהאמור בנספח ו' הינו מענה לטענות הגנת הנאשם. **ההגנה צודקת באופן מוחלט.** מדובר בהליך שאם צריך להתבצע, הוא צריך להיות במסגרת השלמת חקירה. כיצד חוקרת שלא חקרה את התיק אלה רק גבתה הודעות משתי מתלוננות מתייחסת לפריקת טלפונים, שיקולים של פריקה, התייחסות לעדים אחרים ולטענות הגנת הנאשם בפרט? יחד עם זאת חובה עלינו לשאול, האם הגנת הנאשם נפגעה מנספח ו' ? אנו סבורים שלא. **במסגרת החלטת ביניים בתיק בנוגע לנספח ו' קבענו ש"עדה לא תענה לשאלה. העדה תעיד רק בנוגע למזכרים שהיא ערכה או פעולות שהיא ביצעה. ביה"ד מפנה את התביעה לאמור בסעיפים 41 ו-42 להנחיית פרקליט המדינה 7.13".** (בית הדין ההדגשות לא במקור). משלא היתרנו לתביעה להעיד את העדה בנוגע לתוכן של נספח ו' אנו סבורים שהגנת הנאשם לא נפגעה כלל וכלל. **לאור כל האמור, אנו דוחים את בקשת ההגנה לביטול כתב האישום מחמת הגנה מן הצדק.**

טענת ההגנה שיבוש הליכים

162. במהלך ניהול ההליך טענה ההגנה שהקשר בין המתלוננות טרם ובמהלך חקירת התיק, קרוב הוא לשיבוש הליכי משפט. עיינו בת/4 שהוא יצוא צ'אט מהווטסאפ בין שתי המתלוננות. אכן עולה מקריאת ההודעות ושמיעת ההודעות הקוליות, שהמתלוננות מבינות שהשיח ביניהן גולש מהמותר. גם שיתוף מתלוננת אחת בתוכן האירועים אותו עברה הוא בעייתי. אולם מקריאת כלל ההודעות ושמיעת ההקלטות הקוליות אנו קובעים שמדובר יותר בסוג של "קבוצת תמיכה" בכדי לעבור את ההליך ביחד. אין ספק שהמתלוננות הרגישו שהן יכולות לשתף אחת את השנייה לאור מה שעברו. אין כל פסול בתמיכה שכזאת כל עוד היא לא גולשת ועוברת לתיאור האירועים שאז יתכן כבר זיהום העדויות. **לאור כל האמור אין אנו סבורים שעדות המתלוננות זוהמו, אין חשש בליבנו שאף אחת מהמתלוננות לא העידה על אירועים שהיא עברה בלבד.**

התייחסויות לסיום

163. ניסוח כתב האישום.

כתב האישום בתיק לא דייק ביחס למקום שירותה של המתלוננת ה' ולמקום בו התרחשו אירועי ההצמדות ואירוע המחסן, על אף העובדה שבחומר החקירה הגולמי מקום השירות והתרחשות העבירות שיוחסו לנאשם ביחס למתלוננת ה' היה ברור מאוד. רק בסיום פרשת התביעה ולפני הכרזת התביעה "אילו עדיין", ועל אף העובדה שבכל ההליך היה ברור מקום שירותה של המתלוננת ה', כפי שעלה משמיעת הראיות בתיק, הוגשה בקשה לתיקון כתב האישום. נאמר שלאור השלב בוא התנהל המשפט דחינו את הבקשה לתיקון כתב האישום. בנוסף בתחילת ההליך ביקשה התביעה להוסיף שני עדי הגנה. **מסקנתנו מכל אלה להמליץ לתביעה ליצור מנגנון שיבדוק ויפקח על הגשת כתב האישום בטרם הגשתו לבית הדין.**

164. מחדלי החקירה והשלמות חקירה במסגרת ריענון עדים.

במסגרת הצעתנו ליצירת מנגנון לבדיקה ופיקוח על הכנת תיק והגשתו, במקרה המתאים, לבית הדין, אנו סבורים שראוי בשלב של הכנת התיק לבצע את כל ההשלמות הנדרשות ולהמעט בהבהרות במהלך שמיעת ראיות בתיקים המתנהלים בבית הדין. אין צורך לחשוש מלשלוח תיק להשלמה ולא ראוי כלל לבצע סוג של השלמות חקירה במסגרת ריענון עד. הליך שכזה לא מוסיף לאמון השוטרים/נאשמים בהליכים המתנהלים בבית הדין ואף לא מוסיף אמון בתביעה ויוצר תחושה של רדיפה מצד הנאשמים. בתיק זה, התגלה חומר חקירה רב במהלך שמיעת הראיות שבמאמץ לא גדול היה מתגלה במסגרת חקירת התיק או ביצוע השלמת חקירה.

165. אמוציות הצדדים במהלך ניהול התיק.

במהלך שמיעת הראיות בתיק ניכר בפנינו שהצדדים היו טעונים האחד כלפי השני. עובדה זו יצרה התנגדויות לשאלות רבות וסרבול ארוך ומיותר של ההליך המשפטי. אנו סבורים ששני הצדדים אמורים להתנהל על פי הכללים שנקבעו בחוק ובפסיקה, להנמיך את גובה הלהבות בין הצדדים וליתן לבית הדין לבצע את מלאכתו.

166. מחדלי חקירה ונזק ראייתי באי פריקת הטלפון הנייד של המתלוננת ה', המתלוננת ע' והנאשם.

משמיעת הראיות והעדויות בתיק זה, וכפי שצינו בניתוח חלק מהאירועים שיוחסו לנאשם, אנו סבורים שהיה מקום לפרוק את הטלפון של הנאשם או של המתלוננת ה', בעיקר בנוגע לאירוע הסילבסטר. העובדה שפריקה שכזו לא נעשתה הינה מחדל חקירה שפעל לטובת הנאשם וגרם לנזק ראייתי שלא אפשר לבית הדין לקבוע מה התרחש באירוע הסילבסטר. בנוסף אנו סבורים שכדאי היה לגבות הודעות ממספר מעורבים ששםם עלה בעדויות בתיק זה וזאת בכדי לחזק/לסתור גרסה של עד כזה או אחר, אם כי אין לדבר סוף ותמיד אפשר למצוא עוד עד או עוד ראיה הנמצאת בפריפריה הרחוקה של המחלוקת.

167. האינסטגרם.

ההגנה טענה במהלך ניהול התיק שהיה מקום לשחזר את נושא ההודעות באינסטגרם. הנאשם בחקירתו הראשית אף מסר שניתן היה לשחזר הודעות באינסטגרם. מהראיות שנפרסו בפנינו אנו

קובעים שהנאשם הצטרף כעוקב באינסטגרם של המתלוננת ה' רק כשבוע לאחר 06.03.22. לא מצאנו שמדובר במחדל חקירה שכן הנאשם עצמו לא העלה את נושא האינסטגרם בחקירותיו במח"ש, כפי שהשיב לשאלת בית הדין בעמוד 266 לפרוטוקול שורות 32-33. כיצד אמורה היתה החוקרת להבין שיש התכתבות באינסטגרם ?

168. העימות בין הנאשם למתלוננת ה'.

בתיק זה משמיעת הראיות והעדויות בתיק זה, וצפייה בעימות, ללא הקול, נראה בוודאות שהמתלוננת ה' נכנסה לעימות כשמחברת פתוחה לרגליה והיא מעיינת בה מעת לעת. אנו סבורים שאין מקום לעד להיכנס למתן עדות או לעימות עם חומר כתוב מראש שאף גורם לא טרח לצלם/לתעד אותו, ואיננו יודעים מה היה תוכנו. על מח"ש להקפיד בנושא זה.

169. שיקרי הנאשם.

משמיעת הראיות והעדויות בתיק זה, עולה כי התנהלותו של הנאשם בהליך זה היתה רצופה בשקרים רבים. ניתן מספר דוגמאות. הנאשם טען שהמתלוננת ה' אמרה, בהקלטה הקולית (ת/2), ששלחה לו לאחר הסילבסטר שהוא נשוי. הקשבנו בקשב רב ולא מצאנו כל אזכור לכך. משמיעת הראיות בתיק אנו סבורים שהמתלוננת ה' ידעה על עובדת היות הנאשם נשוי רק ביום 05.01.22 כפי שעולה מת/3. נושא האינסטגרם, אנו סבורים שרק כשבוע לאחר 06.03.22 החל הנאשם לעקוב באינסטגרם אחרי המתלוננת ה' ולא כפי שטען. תמונת הנאשם בת/3 על אף העובדה שהנאשם טען שהתמונה שלו שם נלקחה מהאינסטגרם אנו רואים את אותה תמונה כתמונת פרופיל בווטסאפ שלו בת/3. שקרי הנאשם בנוגע לתפקידו בגדוד "רמה" ובגדוד "שקד", תפקיד כנע"ת כרס"ר גדודי שונה מתפקיד רס"ר גדודי. שיקרי הנאשם בנוגע למי שלח תמונה קודם בערב הסילבסטר ומהיכן הוא שלח תמונת סלפי. המצאות ביחד עם המתלוננת ה' במחסן ועוד.

170. התנהלות הנאשם.

משמיעת הראיות והעדויות בתיק זה, עולה כי התנהלותו של הנאשם כלפי המתלוננות בתיק זה ובכלל עם שוטרות וחיילות, חרגו מהסטנדרט המצופה מנגד משמעת ומאיש קבע במג"ב. הנאשם היה נוהג ליצור יחסים חבריים מאוד עם חיילות/שוטרות בשירות סדיר, צעירות ממנו, לחבק אותן, לשבת עימן בניגוד לנהלים ואחרי השעה 23:00, לעקוב אחרן ברשתות החברתיות ולהתכתב עימן בצורה חברית מאוד, לצלמן, לשבת עימן במשרדו. התנהלות זאת של הנאשם היא שיצרה את הקרקע לאישומים כנגדו ולעובדה שהנאשם סבר שהוא יכול להתקדם עם אותן חיילות/שוטרות מעבר לכך.

171. תאוריית הנאשם על הגשת התלונה על מנת לעבור בסיס.

במסגרת ניהול ההליך בפנינו טען הנאשם, במספר הזדמנויות שהתלוננות שהוגשו כנגדו הינן תלונות שווא, ביחס למתלוננת ה' ואף למתלוננת ע', כפי שמסר "יש שוטרים או שוטרות שלא נוח להם בתפקיד שלהם, לא קיבלו מה שרצו, או התיאשו מהמערכת ולא מצאו דרך לעזוב אותה. אז האופציה היחידה להגיש תלונה על הטרדה מינית, ואז מהר מאוד אתה מוצא את עצמך בחוץ" (עמ' 229 לפרוטוקול, ש' 21-25). לתאוריה זו אין כל אחיזה במציאות. המתלוננת ה' הגישה את תלונתה לאחר שהשתחררה

משירות סדיר בצה"ל. המתלוננת ע' הגישה את התלונה כשהיא עברה כבר שתי יחידות ואף חזרה בחזרה לצה"ל ממג"ב. לפיכך לא מצאנו שלתאוריה זו ישנה איזושהי ראיה בתיק שבפנינו ומדובר בטענה בעלמה של הנאשם.

172. תאוריית הקנוניה שהעלה הנאשם.

אנו דוחים מכל וכל את גרסת הנאשם שחלק מהאישומים נגדו הן קנוניה של רפ"ק משה כהן (להלן: "משה") מ"פ בפלוגה מקבילה בגדוד "שקד"- ולפיה המתלוננת ה' והמתלוננת ע' תומרנו על ידו, ועל ידי חניטל שרוני, בכדי להגיש תלונה שווא כנגד הנאשם. **נחה דעתנו שלא היתה כל קנוניה כנגד הנאשם בהגשת התלונות.** בחנו בקפידה כל אירוע ואירוע שיוחס לנאשם וככל שהיה ספק בליבנו, זוכה הנאשם. באירועים בהם הרשענו את הנאשם, לא מצאנו כל חשש שהאירועים לא התרחשו, או שאולי היו חלק מקשר/קנוניה להפליל את הנאשם. **עוד מצאנו שתאוריית הקנוניה שהעלה הנאשם אין לה כל אחיזה במציאות.** תאוריה זו מסתמכת על אירוע בו צעק אותו משה על הנאשם, בנוכחות אחרים, ואיים לכאורה להעיף אותו. לא מצאנו כל קשר בין אותו משה כהן לבין המתלוננת ה' בנוגע לעצם הגשת התלונה כנגד הנאשם. אכן הם שירתו באותו בסיס אולם המתלוננת ה' מכחישה כל קשר אל אותו משה כהן בנוגע לתלונתה, ואנו מאמינים לה. לא מצאנו שיש קשר כלשהו או אפילו הכרות בין המתלוננת ע' למשה. הם לא שירתו באותו בסיס וספק גדול אם המתלוננת ע' הכירה את משה. **המתלוננת ע' לא נשאלה במסגרת חקירתה הנגדית על ידי ההגנה אם ישנה הכרות שכזאת או בנוגע לתאוריית הקשר בכלל.** ההגנה לא טרחה להביא לעדות, במסגרת פרשת ההגנה, את משה או את מש"קית האמ"ש חניטל שרוני. **הנאשם לא מסר בחקירותיו במח"ש (ת/12, ת/13) כל אזכור בנוגע למעורבות משה כהן בתלונות, ולאור כך גם לא נגבתה ממשה כהן הודעה במח"ש.** ההגנה הפנתה לחקירתו הנגדית של רפ"ק ואיל פוארסה שאישר שמשה היה מסוכסך עם הנאשם וחניטל לא אהבה את הנאשם, וכן להקלטת שיחה בין הנאשם לואיל (נ/3) ותמלולה (נ/4). אין כל חדש בעדות של ואיל. הנאשם טען שהרקע לאותו "חיפוש" של משה כהן אותו זה דיווח שדיווח לפיקוד אודות כניסת משה כהן למקלחות של השוטרות. לא הובאה לנו כל ראיה בנושא זה מעבר לעדות הנאשם בחקירתו הראשית בלבד. לאור כל האמור אנו קובעים שמדובר בתאוריה שהעלה הנאשם, ללא כל תימוכין בראיות, ולא הוכח בפנינו שהיא התרחשה כלל.

סוף דבר

אנו מזכים את הנאשם מעבירה של התנהגות שאינה הולמת שוטר או שיש בה לפגוע בתדמית המשטרה באישום הראשון בסעיף 1 לעובדות כתב האישום, אנו מרשיעים את הנאשם בעבירות המיוחסות לו באישום הראשון, בסעיפים 2 (חלקית) ו-3, עבירה של הטרדה מינית ועבירה של התנהגות שאינה הולמת שוטר או שיש בה לפגוע בתדמית המשטרה וכן אנו מרשיעים אותו בעבירה המיוחסת לו, באופן חלקי, באישום השני בסעיף 1 למעט האמירה "איזו יפה את", מרשיעים אותו בעבירה המיוחסת לו באישום השני בסעיף 2, מרשיעים אותו בעבירה המיוחסת לו באישום השני בסעיף 3 והכל בעבירה של התנהגות שאינה הולמת שוטר או שיש בה לפגוע בתדמית המשטרה, עבירה לפי סעיף 3 לתוספת לחוק המשטרה.

ניתנה והודעה היום, כ"ט בסיון תשפ"ה, 25 ביוני 2025, בנוכחות הצדדים ובהעדר חברת ההרכב –
נציגת הציבור – עו"ד יעל פנקס, בהסכמת הצדדים.

שופט	שופט	שופטת
_____	_____	_____
סניץ ניסים כחלון	תניץ אברהם פרנקל	עו"ד יעל פנקס

ביד"ס 46/23

בית הדין למשמעת

בפני: ראש הרכב – הנשיא – תת ניצב אברהם פרנקל

השופט – סגן ניצב ניסים כחלון

השופטת – עורכת הדין יעל פנקס

המפקח הכללי

באמצעות מחלקת משמעת

נגד

הנאשם: רס"ר ישראל לחמי

במצעות ב"כ עו"ד משה נבון ועו"ד שחר ברק

גזר – דין

כללי

הנאשם, ששירת כרב סמל פלוגתי וגדודי במשמר הגבול, במועדים הרלוונטיים לכתב האישום, הואשם בשתי עבירות של התנהגות שאינה הולמת שוטר או שיש בה כדי לפגוע בתדמית המשטרה, עבירה לפי סעיף 3 לתוספת הראשונה לחוק המשטרה, התשס"ו-2006 (להלן: "החוק" ו"התוספת" בהתאמה) ובעבירה של הטרדה מינית, עבירה לפי סעיף 27 לתוספת.

לאחר שמיעת ההוכחות בתיק, החלטנו לזכות את הנאשם, מהעבירה שיוחסה לו בסעיף 1 לאישום הראשון וכן זוכה הנאשם, באופן חלקי, מהמיוחס לו בסעיף 1 לאישום השני לעובדות כתב האישום. הנאשם הורשע בשתי עבירות של התנהגות שאינה הולמת שוטר או שיש בה כדי לפגוע בתדמית המשטרה, ובעבירה אחת של הטרדה מינית. באישום הראשון הורשע במיוחס לו בסעיפים 2, ו-3, באישום השני הורשע בסעיפים 1 באופן חלקי, 2 ו 3.

התביעה ביקשה להטיל על הנאשם עונש של נזיפה חמורה, הורדה בדרגה בפועל למשך 12 חודשים, הורדה בדרגה על תנאי לשיקול דעת בית הדין ופיצוי למתלוננת ה'. ההגנה ביקשה להסתפק בעונש של נזיפה, הורדה בדרגה בפועל למשך 4 חודשים וכן הורדה בדרגה על תנאי.

לאחר שמיעת הטענות ודבר הנאשם החלטנו להטיל עליו את העונשים הבאים:

- נזיפה חמורה.
- הורדה בדרגה אחת למשך 24 חודשים, מתוכם 9 חודשים בפועל והיתרה על תנאי, כאשר התנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירה של הטרדה מינית ו/או עבירת התנהגות שאינה הולמת שעניינה קשר עם שוטרות/חיילות, וזאת תוך תקופה של 24 חודשים מיום כניסת גזר דין זה לתוקף ויורשע בגינה במהלך התקופה או לאחריה.
- פיצוי בסך 3,000 ₪ למתלוננת ה' שישולם תוך 90 יום מיום כניסת גזר דין זה לתוקף.

בהסכמת הצדדים, סוכם כי נימוקי גזה"ד יינתנו בנפרד ויישלחו לצדדים. להלן גזר הדין המלא.

מעובדות כתב האישום בו הואשם הנאשם עולה כדלהלן:

כתב האישום

א. חלק כללי

1. בין התאריכים 27/1/19-4/1/23 שרת הנאשם, יליד 1989, כרב סמל פלוגתי במשמר הגבול. במסגרת תפקידו, היה הנאשם אחראי בין היתר על נושא המשמעת, הסדר, הניקיון, הארגון, המגורים והלוגיסטיקה בבסיס "רמה" (להלן: "הבסיס").
2. בין התאריכים 27/1/21-21/11/22 שירתה ה.ז. (להלן: "המתלוננת ה'"), ילידת 2001, כסמלת תצפיתניות בשירות חובה בצה"ל והוצבה בבסיס.
3. בין התאריכים 30/6/21-21/7/22 שירתה ע.ג. (להלן: "המתלוננת ע'"), ילידת 2002, כמש"קית חינוך בשירות חובה במג"ב והוצבה בבסיס.
4. מתוקף תפקידו של הנאשם, שררו בינו לבין המתלוננות יחסי השפעה במשך שירותן בבסיס.

אישום ראשון

א. העובדות:

1. בליל חגיגות הסילבסטר ביום 1/1/22, בשעה 1:30, שלח הנאשם למתלוננת ה' מסרון, התעניין בשלומה ושאל אותה אם היא שיכורה. השניים התכתבו, ובתוך כך המתלוננת ה' כתבה לו שהיא שיכורה. בשלב זה, ביקש ממנה הנאשם שתשלח לו תמונת עירום שלה, והמתלוננת ה' סירבה חרף הפצרותיו החוזרות של הנאשם שתעשה כן. יום למחרת, שלחה לו המתלוננת ה' הקלטה קולית באמצעות אפליקציית "וואטסאפ" ובה אמרה לו שהיא מעריכה אותו מאוד, אך מאחר והם עובדים יחד היא מבקשת שהיחסים ביניהם לא יכללו פן מיני.
2. כחודש לאחר מכן, וכן מאמצע אפריל ועד ליוני 2022, במספר הזדמנויות ובמועדים שאינם ידועים במדויק למאשים, פגש הנאשם במתלוננת ה' בבסיס, עיסה אותה בכתפיה, נצמד אליה מאחור וחיכך בה את איבר מינו מבעד לבגדים עד שהמתלוננת עזבה את המקום.
3. בסביבות תאריך 25/3/22, בשעות הערב, ביקש הנאשם מהמתלוננת ה' שתלווה אליו למחסן שבבסיס (להלן: "המחסן") לצורך לקיחת ציוד. המתלוננת ה' סירבה, הנאשם התעקש ולבסוף היא ניאותה לבקשתו והתלוותה אליו למחסן. במהלך שהותם במחסן, נצמד הנאשם למתלוננת ה' מאחור, אחז בידיה בחוזקה, הובילה לאזור שבו היו מדפים

בתוך המחסן, סובב אותה באופן שבו גבה מופנה למדפים ופניה אליו, אחז בשתי ידיה, הצמיד למדפים והשעין את חזהו על פניה, תוך שאמר לה: "אל תגידי אחר כך ישראל אתה מכאיב לי". מיד לאחר מכן שחרר הנאשם את המתלוננת ה', אשר בתגובה אמרה לו שמה שקרה היה לא בסדר. הנאשם השיב למתלוננת: "מה פתאום אני אוהב אותך כמו אחותי".

4. במעשיו המתוארים בסעיפים 1 ו-3 שלעיל, בכך שהנאשם ביקש מהמתלוננת ה' שתשלח לו תמונת עירום שלה, ובכך שאחז בידיה במחסן ונצמד אליה, כל זאת כאשר הוא משמש כרס"ר הבסיס והיא כחיילת חובה ושוררים ביניהם יחסי השפעה - התנהג הנאשם באופן שאינו הולם שוטר אשר פגע במתלוננת ה' ויש בו כדי לפגוע בתדמית המשטרה.

5. במעשיו המתוארים בסעיפים 2 לעיל, בכך שהנאשם עיסה את כתפיה של המתלוננת תוך כדי שנצמד אליה מאחור וחיכך בה את איבר מינו, הנאשם הטריד מינית את המתלוננת ה'.

אישום שני

א. העובדות:

1. כשבועיים לאחר הגעתה של המתלוננת ע' לבסיס ביולי 2021, במועדים שונים שאינם ידועים במדויק למאשים, העיר לה הנאשם מספר רב של פעמים הערות המתייחסות למראה החיצוני שלה, באומרו בין היתר: "וואי אם היית מורידה 5 קילו זה היה יפה לך", ו- "איזו יפה את".

2. במועד שאינו ידוע במדויק, לבקשתו של הנאשם, סייעה לו המתלוננת ע' בהקראת מספרים אישיים, ולצורך כך עמדה מול המחשב במשרדו. בשלב זה, הנאשם חיבק לפתע את המתלוננת ע' בחוזקה מאחורה. המתלוננת ע' שאלה את הנאשם לפרש מעשיו, הוא בתגובה הלך אחורה ואז נצמד אליה שוב מאחורנית וחיבק אותה שוב בחוזקה.

3. בסוף יולי 2021, במועד שאינו ידוע במדויק למאשים, בעת שהמתלוננת ע' והנאשם היו במשרדו בגפם, תפס אותה הנאשם מחגורתה, הצמיד אותה אליו ולחש באוזנה מילים שאותן לא קלטה, תוך שאחז בידו השניה בעורפה.

4. במעשיו המתוארים לעיל, התנהג הנאשם באופן שאינו הולם שוטר, שפגע במתלוננת ע' ושיש בו כדי לפגוע בתדמית המשטרה.

לאחר שמיעת ההוכחות בתיק, החלטנו לזכות את הנאשם, מהעבירה שיוחסה לו בסעיף 1 לאישום הראשון וכן זוכה הנאשם, חלקית, מהמיוחס לו באישום השני בסעיף 1 לעובדות כתב האישום. הנאשם הורשע בשתי עבירות של התנהגות שאינה הולמת שוטר או שיש בה כדי לפגוע בתדמית המשטרה, עבירה לפי סעיף 3 לתוספת הראשונה לחוק ועבירה של הטרדה מינית, עבירה לפי סעיף

27 לתוספת. באישום הראשון הורשע הנאשם במיוחס לו בסעיפים 2 ו 3, באישום השני הורשע בסעיפים 1 באופן חלקי, 2 ו 3 והכל כמפורט בהרחבה בהכרעת הדין. לאור חילוקי דעות שעלו בין התביעה להגנה בנוגע למספר אירועי ההטרדה בהם הורשע הנאשם באישום הראשון בסעיף השני מצאנו לנכון לחזור על קבעתינו מהכרעת הדין:

"אנו קובעים שהתביעה הוכיחה בפנינו, מעל לכל ספק סביר, שכחודש לאחר אירוע הסילבסטר, וכן מאמצע אפריל ועד ליוני 2022, **בלפחות 4 פעמים**, במועדים שאינם ידועים במדויק למאשים, פגש הנאשם במתלוננת ה' בבסיס, עיסה אותה בכתפיה, **ולפחות בחלקם**, נצמד אליה מאחור וחיכך בה את איבר מינו מבעד לבגדים עד שהמתלוננת עזבה את המקום."

כלומר בלפחות שני מקרים מתוך לפחות ארבעת אירועי העיסוי, הנאשם נצמד אליה מאחור וחיכך בה את איבר מינו מבעד לבגדיה. נציין כי מספר אירועי העיסוי בהם הורשע נובעים ישירות מגרסת המתפתחת שככול שהתקדמה בזמן "הולידה" מספר גדול יותר של אירועי עיסוי, ומספר החיכוכים באמצעות איבר המין נבע מהתרשמותנו הכללית מהעדויות בתיק ורמת האמון שנתנו לכל אחד מהעדים כפי שפורט בהכרעת הדין.

טיעוני התביעה וראיותיה לעונש

הוגשו עבר משמעותי, הערכות תקופתיות לשנים 2018-2021 וסימולציה שכרית. התביעה טענה שהנאשם יליד 1989, הורשע לאחר ניהול הוכחות, בעבירות של הטרדה מינית וארבע עבירות של התנהגות שאינה הולמת שוטר. עבירות ההתנהגות שאינה הולמת שהורשע בהן הנאשם נושאים גוון מיני ולכן הערכים המוגנים בעבירות אילו חופפים לחלוטין בעבירת ההטרדה המינית. התובעת הפנתה להצעת החוק ודברי ההסבר לחוק למניעת הטרדה מינית, לע"פ 9994/07 של בית משפט העליון, בעניין פלוני נ' מ"י, העוסק בניצול מיני של הזולת בכפייה או תוך אי התחשבות בהעדר הסכמה, לקביעת בית הדין שהתקיימו יחסי השפעה בין הנאשם למתלוננות, ובכך יש חומרה יתרה, לע"פ 3372/11, קצב נ' מ"י, לפסקה המתייחסת לאנשים בעלי שררה שמפעילים סמכותם על הנתונים למרותם כדי להפיק לעצמם טובת הנאה מינית, לבג"צ 7074/93 מאיר סויסא נ' היועמ"ש לממשלה, המתייחס לעבירת התנהגות שאינה הולמת שוטר וכן לעש"מ 6713/96 מ"י נ' זוהר בן אשר. הנאשם ניצל את האמון שנתנו בו המתלוננות ואת מעמדו כרס"ר גדודי, שתי המתלוננות היו בשירות חובה בצה"ל ובמג"ב בעת ביצוע העבירות, הנאשם הפר את האמון של כל אזרח ישראלי ששולח את ילדיו לשירות ומצפה שיהיו בסביבה מוגנת ומכבדת. עוד הפנתה התביעה לאמירות המתלוננות בנוגע להשפעת האירועים עליהן. הנאשם לא לקח כל אחריות על מעשיו.

לנאשם עבר משמעותי הכולל ארבע הרשעות קודמות, שלא ממין העניין. הוגשו שלוש הערכות התקופתיות של הנאשם מהשנים 2018-2021 שהינן חיוביות. הפגיעה השכרית בהורדה בדרגה אחת הינה 660 ₪ ברוטו. הנאשם שהה בחופשה כפויה בין התאריכים 05.01.23-07.05.23, והוא מצוי בהשעיה מתאריך 08.05.23 ועד היום.

מכל האמור עתרה התביעה לענישה של נזיפה חמורה, הורדה בדרגה בפועל למשך 12 חודשים, הורדה בדרגה על תנאי לשיקול דעת בית הדין ופיצוי למתלוננת ה'.

התביעה הפנתה לגזר הדין שניתן בתיק ביד"ם 36/22.

טיעוני ההגנה וראיותיה לעונש

בראשית דבריה ציינה ההגנה שישנה הסכמה עם התביעה שדברי העדים סנ"צ שחר יצחקי וסנ"צ סלמאן עוואידה, בנוגע לאופיו של הנאשם, ישמשו לטיעון לעונש. הנאשם בן 36, תושב ישוב בגליל העליון, נשוי ואב לשלושה. משרת במשטרה מיוני 2016, כל חייו הבוגרים תרם לשירות ביטחוני, מתוך שליחות גדולה, הערכותיו התקופתיות גבוהות, מזה כשנתיים וחצי משכורתו של הנאשם נפגעה כתוצאה מהשעייתו. הנאשם ומשפחתו הגיעו לפת לחם, כאשר אנו נמצאים במלחמה וישובו של הנאשם אף פונה. הנאשם לקח הלוואות בסך של 200,000 ₪. הנאשם משלם משכנתא ואף נאלץ לבנות ממ"ד. תקופת המלחמה השפיעה לרעה על בנו של הנאשם שנוזק לטיפול. התא המשפחתי של הנאשם נפגע מאוד, הוא עסוק בשיקום הזוגיות שלו שכמעט נגדעה. על אף כל האמור, הנאשם לקח עליו בתקופה זו להיות מפקד כיתת הכוננות הישובית, בהתנדבות, ואף מאושר לקבל דרגת פקד. במהלך שמיעת הראיות בתיק, שמענו על אופיו הטוב של הנאשם, על טיב שירותו, על מקצועיותו, ועל העובדה שהרבה לעשות יותר מעבר לתפקידו. מדובר במעידה ראשונה של הנאשם, העבירות הן מלפני 3 ו 4 שנים, אין לזקוף לחובתו את ניהול ההליך, במיוחד שזוכה מחלק מהמיוחס לו. ההגנה טענה שעל אף קביעת בית הדין בנוגע לדחיית הבקשה לביטול כתב האישום מחמת הגנה מן הצדק, הרי שהקביעות העובדתיות של בית הדין בנוגע למחדלי החקירה השונים ולהתנהלות התביעה מאפשרות ואף מחייבות את בית הדין להקל בעונשו של הנאשם, כפי שקובע סעיף 40 יא (9) לחוק העונשין התשל"ז-1977, ולהקיש מהדין הפלילי בנושא זה.

מכל האמור ביקשה ההגנה להסתפק בעונש של נזיפה, הורדה בדרגה למשך 4 חודשים בפועל, הורדה בדרגה על תנאי ולהימנע מלהטיל פיצוי על הנאשם לאור מצבו הכלכלי.

ההגנה הפנתה לגזרי הדין שניתנו בתיקי ביד"ם 7/21, 3/23, 7/23.

דבר הנאשם

תחילה הנאשם הודה לכלל הנוכחים באולם בית הדין. הנאשם העיד שהוא בשנתיים וחצי האחרונות, מושעה מהמשטרה, שזה כבר העונש שהוא קיבל. הנאשם טען שהוא חף מפשע ולא ביצע דבר. אף על פי כן, הוא עדין מצטער בפני הבנות אם הן הבינו את היחס שלו בצורה לא נכונה.

דיון והכרעה

במעשים המפורטים בעובדות כתב האישום, בהם הורשע הנאשם, כפי שקבענו בהכרעת הדין, בולטים היבטיה החמורים של התנהגותו. מדובר במסכת התנהגויות, מיניות, בלתי הולמות, משפילות, מבזות, פוגעניות, שכוונו כלפי שתי מתלוננות, הראשונה חיילת בצה"ל ששירתה בבסיס

"שקד" כתצפיתנית, השנייה שוטרות בשירות חובה, מש"קית חינוך בגדוד "רמה" ובשים לב לפער הגילאים בינו לבינו. חומרה נוספת נובעת מהעובדה שהתקיימו "יחסי השפעה", כפי שקבענו בהכרעת הדין, בין נאשם למתלוננת ה' ולמתלוננת ע'.

מסכת האירועים בה הורשע הנאשם מלמדת שאין מדובר במעידה חד פעמית או רגעית שכן מהעובדות בהן הורשע, עולה שהנאשם חזר על מעשיו כלפי שתי המתלוננות, במספר הזדמנויות שונות, ולכן המסקנה המתבקשת ממצב דברים זה הינה שמדובר בדפוס פעולה.

הנאשם ניהל הוכחות בתיק זה ולזכותו יאמר שאכן זוכה מהסעיף הראשון באישום הראשון כמו גם מהאמירה "איזו יפה את" המופיעה בחלק הראשון של האישום השני. ואולם, מהאישומים בהם הורשע מצטיירת תמונה קשה של ניצול מעמד עודף אל מול שוטרות חובה במג"ב ואל מול חיילת בשירות חובה, תצפיתנית בצה"ל. מעשיו של הנאשם ראויים לכל גינוי וחובה להוקיע אותם ולגדוע אותם.

מצאנו להתייחס לעובדה שכבר בתחילת שירותה של המתלוננת ע' במשטרה, החלה מסכת האמירות והנגיעות כלפיה מצד הנאשם. מצאנו לצטט מדברי המתלוננת ה', כפי שתיארה זאת בפנינו **"זה תפס אותי בחיים הפרטיים שלי לא מעט, מבחינת זה שלאחר השחרור התחלתי לעבוד בחי הלילה, והיו לי לא מעט אירועים שהרגשתי שלקוח שלי מתנהג כמו שהוא מתנהג איתי או אמר לי דברים ונכנסתי להתקף חרדה. אני מטופלת בעקבות זה גם אצל פסיכולוגית...זה מלווה אותי בחי היום יום..."** (עמ' 34 שורות 27-31) וכן **"...בסוף יש פה ארוע שבעקבותיו אני התלוננת כי כדי שבנות אחרות לא יחוו את זה...אני התלוננתי בשבילי ובשביל בנות אחרות"** (עמ' 66 לפרוטוקול שורות 29-30) וכן **"אתה יודע איזה נורא זה להרגיש מנוצל? להרגיש מנוצלת, נפגעת, זו הטרדה מינית לכל דבר ועניין הסיטואציה הזאת"** (עמ' 83 שורות 30-31).

כישלוננו של הנאשם בעבירות בתיק זה מחייב ענישה הולמת לשם העברת מסר ברור לשוטרים בארגון, שגופן וכבודן של חיילות בשירות חובה המשרתות במשטרה, או בצה"ל, אינו הפקר וכי אל להם לנצל לרעה עובדה זו. זכותה של כל חיילת המשרתת ביחד עם שוטר, בניידת בסיור משותף, בצוות בילוש, במש"ט, בדסק, במשרד, במרפאה, בגדוד במג"ב ובכל מקום אחר בו היא משרתת, שתהא שקטה ובטוחה, שתרגיש שהיא מצויה בסביבת עבודה ראויה והולמת, נקיה מכל מעשי פגיעה או השפלה. בהתאמה, חובתו של בית הדין היא לדאוג לביסוס המסר באמצעות הטלת ענישה מחמירה ומרתיעה נגד כל מי שמהין לפגוע באותן חיילות.

תפקידו של בית הדין בעניין זה הינו, בראש ובראשונה, להגן על זכויותיהן של הנפגעות ולתת להן הגנה מוחשית בדמות הכרעת דין וענישה הולמת. הנאשם פגע בגופן ובכבודן של המתלוננות ולעניין זה ראו את סעיף 2 לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו הקובע: **"אין פוגעים בחייו, בגופו, או בכבודו של אדם באשר הוא אדם"** וסעיף 4 מוסיף: **"אדם זכאי להגנה על חייו על גופו ועל כבודו"**. הנאשם עשה זאת, בין היתר, תוך שימוש בכוח העודף שהמשטרה נתנה לו בכך ששימש כרס"ר גדודי.

בתיק ביד"מ 36/22 קבענו :

"מעשים שכאלו יש להוקיע. המשאב האנושי הוא המשאב החשוב ביותר שיש למשטרת ישראל ושוטרי ושוטרות החובה, כמו גם שאר שוטרות ושוטרי המשטרה, הינם חלק משמעותי ובלתי נפרד מחוסנה. האתגרים המקצועיים מולם הם מתמודדים הם רבים, מסוכנים ולעיתים כפוי טובה מבחינת היחס הציבורי. המינימום הנדרש מהארגון הוא לתת להם תחושת ביטחון ומוגנות בתוך המרחב המשטירי הפנימי. אם דברים אלו נכונים כלפי כל שוטר ושוטרת, הם נכונים פי כמה כשמדובר במי שהוא בעל מרות או בעל יחסי השפעה כדוגמת מפקד, מדריך או מוביל משימה."

הנאשם טען שהוא אהב/חייב את המתלוננות ושהן ראו בו אח גדול שניתן להישען עליו בזמן השירות הקשה אותו הן מבצעות. גם לו נקבל דבריו אלו כלשונם, אין בכך כדי להפחית מאחריותו למעשים בהם הורשע.

בתיק ביד"מ 27/23 קבענו :

"טוען הנאשם כי לא היתה לו שום כוונה לפגוע במתלוננת. לצורך העניין נצא מתוך הנחה שהוא צודק (ואנו אף נוטים לקבל את דבריו בעניין זה) ואולם, אין בכך כדי להפחית מחומרת מעשיו. המשטרה מצפה מהנאשם, כמו גם מכל שוטרי משטרת ישראל, להבין שגם ללא כוונה לפגוע, מעשים ואמירות כדוגמת אלו המתוארים בכתב האישום, פוגעים במתלוננת. המתלוננת אינה חפץ. יש לה רגשות, שאיפות, רצונות, אהבות והעדפות כמו לכל יצור אנוש. מכוח מה הנאשם מרגיש שמותר לו לפלוש לתוך המרחב הפרטי של המתלוננת ולהרשות לעצמו לדבר על העדפותיה המיניות, להציע לה לצאת איתו ולנסות לחזר אחריה? על אחת כמה וכמה כשיש יחסי מרות שמשמעותם שהנאשם שולט בהתפתחותה המקצועית של המתלוננת כחלק מסגל הקורס שלה? ה"הנחה" הניתנת לנאשם בכך שלא היתה לו כוונה לפגוע, מתקזזת אל מול חוסר ההבנה, הבסיסי, והרגישות האלמנטרית שהיו מצופים ממנו כאדם בכלל וכאיש משטרה בפרט."

מעשיו של הנאשם פוגעים פגיעה חמורה בתדמית המשטרה ובאמון הציבור בה. הציבור זכאי לכך ששוטרים הפועלים מטעמו ולמענו ימלאו תפקידם נאמנה ללא כל מימד של ניצול לרעה. במעשיו של הנאשם יש כדי לפגוע בבסיס האמון הציבורי עליו נשענת המשטרה. זאת ועוד, בהתנהגותו ובמעשיו פגע הנאשם בחובת הנאמנות של המשטרה כלפי חיילות החובה המשרתות בארגון, בני משפחותיהן וכלל הציבור, השמים מבטחם בארגון שיספק הגנה נאותה וסביבת עבודה בטוחה ומכבדת לכל המשרתים בו, קל וחומר לחיילות צעירות בשירות חובה. במעשיו פגע הנאשם פגיעה של ממש בתדמית המשטרה.

ניתן רק לקוות שמקרה זה, ירתיע ויזהיר את כלל שוטרי משטרת ישראל ובעיקר את נושאי התפקידים. פטרנליזם, יהירות וחוסר כבוד לנשים צעירות חמורים, אסורים ועלולים להוביל לענישה חמורה. לכל שוטרת או חיילת זכות לשרת בלי שמץ של חשש, חשד או פחד שגופן יהיה למרמס או שיעמדו בניסיון דומה.

בהבדל מההליך הפלילי, מטרתם העיקרית של אמצעי המשמעת המוטלים על ידי בית הדין אינה הענשת השוטר. האמצעים נועדו לצורך השגת תכלית כפולה, הגנה על הארגון ועל תדמיתו בעיני הציבור ומניעת פגיעה בתפקודו מחד גיסא והרתעת שוטרים אחרים לבל יכשלו במעשים דומים מאידך גיסא. עוד נקבע שנסיונות האישיות של הנאשם זכות למשקל מופחת בדין המשמעתי לאור תכליות אילו.

בצד החומרה בה אנו רואים את מעשי הנאשם, נתנו דעתנו לשיקולים לקולא בהם העדר עבר משמעתי רלוונטי, טיב שירותו של הנאשם כפי שבא לידי ביטוי בהערכותיו התקופתיות ובעדויות מפקדי הגדודים שפקדו עליו במג"ב. כמו כן לא ניתן להתעלם מהחלקים בכתב האישום מהם זוכה הנאשם, וכן לא ניתן להתעלם מהעובדה שהנאשם מושעה משירות במשך תקופה ארוכה של שנתיים וחצי.

האם יש להתחשב במסגרת שיקולי הענישה, בתיק זה, בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה? כוונתנו להתנהגות רשויות אכיפת החוק, ובמקרה שלנו מחדלי חקירה בחקירת מח"ש וכן פגמים בניהול התיק שיכלו לגרום, אצל הנאשם, לתחושת רדיפה. במסגרת הכרעת הדין התייחסנו למחדלי החקירה בתיק זה וכן להשלמות חקירה, ריענון עדים, במסגרת בקשת ההגנה להגנה מן הצדק. אומנם, בהחלטה מפורטת, דחינו את בקשת ההגנה לביטול כתב אישום מהגנה מן הצדק, אולם אנו סבורים שאכן יש להתחשב במסגרת גזר הדין, ובדגש על העונש, בהתנהלות החקירה וניהול ההליך בבית הדין. אנו סבורים שעמדתה העונשית של התביעה בתיק זה הינה ראויה והולמת, אולם לאור כל מחדלי החקירה והניהול, כפי שפורטו בהכרעת הדין, אנו סבורים שפגמים אילו חייבים לבוא לטובת הנאשם, במסגרת גזירת הדין, ולפיכך נפחית את עונשו של הנאשם במספר חודשים, מהעונש שסברו שראוי, בנסיבות המקרה, לגזור על הנאשם.

מששקלנו את מכלול השיקולים הרלוונטיים תוך שהצבנו לנגד עינינו את תכלית הדין המשמעתי כאמור לעיל, הגענו לכלל מסקנה כי המקרה שבפנינו מחייב העברת מסר חד, ברור ומרתיע המוקיע מכול וכול מעשים מסוג זה כדי לעקור מהשורש ולמנוע את הישנותם בעתיד. בהתאם לכך, קצין או שוטר המבצע עבירות משמעת מסוג זה ראוי שמעמדו בארגון המתבטא בין השאר בדרגותיו, יפגע אף הוא לפרק זמן ההולם את חומרת המעשים.

סוף דבר

מכל האמור באנו כלל דעה כי העונשים הראויים במקרה זה הם:

- נזיפה חמורה.
- הורדה בדרגה אחת למשך 24 חודשים, מתוכם 9 חודשים בפועל והיתרה על תנאי, כאשר התנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירה של הטרדה מינית ו/או עבירת התנהגות שאינה הולמת שעניינה קשר עם שוטרות/חיילות, וזאת תוך תקופה של 24 חודשים מיום כניסת גזר דין זה לתוקף ויורשע בגינה במהלך התקופה או לאחריה.
- פיצוי בסך 3,000 ₪ למתלוננת ה' שישולם תוך 90 יום מיום כניסת גזר דין זה לתוקף.

לבקשת ההגנה גזר הדין יכנס לתוקפו בחלוף 45 ימים מיום פרסום נימוקי גזר הדין.

ניתן היום, י' בתמוז תשפ"ה, 06 ביולי 2025, בלשכה.

המזכירות תעביר עותק מגזר הדין לצדדים.

זכות ערעור תוך 45 יום.

שופט	שופט	שופטת
סניץ ניסים כחלון	תנ"ץ אברהם פרנקל	עו"ד יעל פנקס